

Richard Bennett /Martin Buckingham (izd.)

OD RIMA

KRISTU

**Katolički svećenici
nalaze istinu**

**Svezak 1
CLKV**

Richard Bennett/Martin Buckingham (izg.)

OD RIMA KRISTU

**Katolički svećenici
nalaze istinu**

Svezak 1

Naslov izvornika: **Far from Rome Near to God**

Naslov njemačkog izdanja: **Von Rom zu Christus**

Katholische Priester finden die Wahrheit

© Copyright izvornika: Richard Bennett i Martin Buckingham

Hrvatskog izdanja: Patrick i Annemarie Tschui

Biblijski navodi: **Biblija, Sveto pismo Staroga i Novoga zavjeta**, u izdanju GBV (Gute Botschaft Verlag) Dillenburg i Živa riječ, Krasica; drugo izdanje, Rijeka, travanj 2016.

Prijevod i prijelom: Ivan Vrtarić

Narudžbe za Njemačku i Austriju:

CMV Hagedorn

Postfach 30 04 30

D-40404 Düsseldorf

Tel. +49 (0)211 429 98 56

Fax +49 (0)211 429 98 53

info@cmv-duesseldorf.de

www.cmv-duesseldorf.de

Narudžbe za Švicarsku:

CLKV

Hochstrasse 180

CH-8330 Pfäffikon ZH

Tel. +41 (0)44 937 18 64

kontakt@clkv.ch

www.clkv.ch

Sadržaj

Primjedba izdavača	5
Predgovor	7
1 <i>Joseph Tremblay</i>	
Svećenik, ali stranac za Boga	9
2 <i>Henry Gregory Adams</i>	
Samo Krist je Put	19
3 <i>Bartholomew F. Brewer</i>	
Hodočašće iz Rima	23
4 <i>Hugh Farrell</i>	
Od života u samostanu do slobode u Kristu	34
5 <i>Robert V. Julien</i>	
Spašen putem bezuvjetne Božje milosti	49
6 <i>Alexander Carson</i>	
Stvarno slobodan	53
7 <i>Charles Berry</i>	
Svećenik moli Boga za milost	58
8 <i>Bob Bush</i>	
Nekoć isusovac, sada dijete Božje	66
9 <i>Cipriano Valdes Jaimes</i>	
Neodoljiv poziv	78
10 <i>Johannes Ramel</i>	
Poslušna Božjoj riječi	83
11 <i>Miguel Carvajal</i>	
Zašto sam napustio samostan	89
12 <i>Arnaldo Uchoa Calvacante</i>	
Milost i istina došli su mi po Isusu Kristu	94

13	<i>Thoufic Khouri</i>	
	Evandjelje milosti u Isusu Kristu	97
14	<i>Simon Kottoor</i>	
	Postoji moć u okajnoj krvi Kristovoj	107
15	<i>José Borrás</i>	
	Od redovnika od propovjednika Evandjelja	112
16	<i>Enrique Fernández</i>	
	Kako sam otkrio Božju riječ	117
17	<i>Francisco Lacueva</i>	
	Moj “put za Damask”	120
18	<i>Juan T. Sanz</i>	
	Ti znaš da te volim	126
19	<i>Celso Muñiz</i>	
	Profesorove metode ne djeluju	130
20	<i>Manuel Garrido Aldama</i>	
	Rimokatolički svećenik postao je radio-evangelizator	135
21	<i>José Manuel de León</i>	
	Isus je spasio čak i mene	142
22	<i>José A. Fernández</i>	
	Bio sam slijep, a sada vidim	146
23	<i>José Rico</i>	
	Kako je za isusovačkog svećenika počeo život	158
24	<i>Luis Padrosa</i>	
	Dvadeset i tri godine u isusovačkom redu	163
25	<i>Salvatore Gargiulo</i>	
	Od tame k svjetlu	167
	Rječnik stručnih i stranih izraza	173
	Preporuke	181

Primjedba izdavača

Kad je u šesnaestom stoljeću Rimokatolička crkva bila uzdrmana “reformacijom”, pobornici “nove” vjere pozivali su se na pet stupova kojih se, na temelju Božje riječi, nisu mogli odreći:

Samo Biblija

Ali on odgovori i reče: “Pisano je: ‘Neće čovjek živjeti samo o kruhu, nego o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih’” (Matej 4,4). Posveti ih svojom istinom; tvoja riječ je istina (Ivan 17,17).

Spasenje je samo milošću

Jer milošću ste spašeni po vjeri; i to nije od vas: Božji je to dar; ne po djelima, da se ne bi tko hvastao (Efežanima 2,8-9). A ako je po milosti, nije više po djelima: inače milost više nije milost. Ali ako je po djelima, više nije milost: inače djelo više nije djelo (Rimljanima 11,6). U njemu imamo otkupljenje po njegovoj krvi, oprostjenje grijehâ, prema bogatstvu njegove milosti (Efežanima 1,7).

Jedino vjerom

Ali onomu tko ne radi, ali vjeruje u onoga koji opravdava bezbožnika, vjera se njegova uračunava kao pravednost (Rimljanima 4,5). Oni mu rekoše: “Vjeruj u Gospodina Isusa Krista i bit ćeš spašen ti i tvoj dom” (Djela apostolska 16,31). Opravdani, dakle, vjerom, mir imamo s Bogom po Gospodinu našem, Isusu Kristu (Rimljanima 5,1).

Jedino po Kristu

Jer jedan je Bog, i jedan je posrednik između Boga i ljudi: čovjek Krist Isus (1. Timoteju 2,5). I nema ni u kome drugom spasenja: jer nema pod nebom drugoga imena danog ljudima po kojemu se moramo spasiti (Djela apostolska 4,12).

Samo je Bog dostojan časti

Na hvalu slave Njegove milosti, u kojoj nas je učinio prihvaćenima u Ljubljenome (Efežanima 1,6). Jedete li, dakle, ili pije-

te ili štogod drugo činite, sve činite na slavu Božju (1. Korinćanima 10,31).

Te “noseće stupove” biblijske vjere priznali su i prijašnji rimokatolički svećenici čija izvješća objavljujemo u ovoj knjizi. Naš je cilj da ljudi upoznaju Istinu i prime spasenje. Nismo išli za time da izdamo nekakav teološki priručnik, niti pak preporučujemo svako osobno iskustvo pisaca svjedočanstava iznijetih u ovoj knjizi. No svim srcem stojimo iza poruke o Božjoj veličini i Njegovoj milosti u Isusu Kristu, kao što je jasno posvjedočeno u svim ovim svjedočanstvima. Gospodinu Bogu dajemo čast za jedinstvo vjere, što dolazi do izražaja u ovoj zbirci.

Izdavač i suradnici engleskog, njemačkog i hrvatskog izdanja.

Adrese

Njemački: Patrick & Annemarie Tschui

Hochstrasse 180, CH-8330 Pfäffikon ZH, Schweiz

Tel.: ++41-(0)44 937 18 64

patrick.tschui@clkv.ch

ili

Johannes Ramel (negdašnji svećenik, vidi deseto poglavlje)

Neudastrasse 10 A-3375 Krummnussbaum, Österreich

Tel. ++43-(0)2757-84 31

kontakt@johannes-ramel.at

Engleski: www.bereanbeacon.org

Predgovor

Kada sam čitao ovu knjigu, istodobno sam se radovao i tugovao. Radovao sam se tome što je u njoj u poglavlju za poglavljem osvijetljeno što znači biti pravi kršćanin. Smrt i uskrsnuće Gospodina Isusa Krista, prema 1. Korinćanima 15,3-4, temeljne su činjenice vjere pa je kršćanin onaj tko razumije značenje smrti koju je Krist pretrpio za njega i koji je Njega doživio kao svoga uskrsloga Gospodina. Kraljevstvo Božje ne počinje tek nakon naše smrti, nego u to kraljevstvo, kao što Krist naučava u trećem poglavlju Ivanova evanđelja, ulazimo u trenutku svog novog rođenja i otada počinjemo uviđati duhovne istine.

Većina muškaraca čija su izvješća sabrana u ovoj knjizi žive na sasvim različitim mjestima i međusobno se ne poznaju, ali svi su putem Božje milosti doživjeli to da ih je Krist susreo kao živi Spasitelj. To što su na stranicama ove knjige objavili ono što su doživjeli ne proizlazi iz namjere da druge privuku k sebi ili uvedu u neku organizaciju ili neku osobitu crkvu. Njihova duboka želja je ukazati na Krista, kako bi još mnogi muškarci i žene iskusili istu radost koju su oni pronašli.

No ova me knjiga učinila žalosnim zato što pokazuje da postoje ljudi koji sami sebe smatraju kršćanima, pa čak i obavljaju nekakvu crkvenu službu, no istodobno ne znaju ništa o istinskom spasenju – slično kao što nije znao ni Nikodem, o kome čitamo u trećem poglavlju Ivanova evanđelja. Ovo su spisi muškaraca koji su uvidjeli da ih Rimokatolička crkva nije vodila bliže Kristu, nego ih je, na protiv, odvodila od Njega.

Kada je britanski kardinal Heenan bio na umoru, njegove su posljednje riječi bile: "Crkva mi je dala sve." Ova će knjiga čitatelja postaviti pred pitanje je li stvarno istina ono što Rimokatolička crkva tvrdi da posreduje ljudima. To pitanje moguće je procijeniti samo tako da se kao mjerilo uzme Biblija; i gdje god netko tako postupi i pritom moli Boga za prosvjetljenje i pomoć, posljedice će biti iste kao i u životima svih pisaca iz ove knjige.

No ne trebamo misliti da ljudi mogu biti tako zavedeni jedino u Rimokatoličkoj crkvi. Svaka crkva koja ne naučava da je potrebno pouzdati se jedino u Krista Isusa a ne u ljude, nalazi se u istoj zabludi.

Vjerujem da će Bog navedena svjedočanstva upotrijebiti na svoju slavu, jer ono što želimo istaknuti nisu riječi ljudi, nego njihova duboka čežnja da odaju čast Kristu Isusu i Njegovoj riječi. Krist Isus je taj koji je dao sve kako bi spasio izgubljene grešnike. Neka ova knjiga posluži tome da se ta Poruka proširi cijelim svijetom!

IAN H. MURRAY, Edinburgh, u kolovozu 1993. godine.

Svećenik, ali stranac za Boga

Rođen sam 1924. godine u Quebecu, u Kanadi. Od djetinjstva su mi roditelji usađivali veliko poštovanje prema Bogu i čeznuo sam za time da mogu služiti tome Bogu najbolje što mogu i potpuno mu se posvetiti. Htio sam mu se dopasti, kao što je apostol Pavao napisao: *Zaklinjem vas stoga, braćo, milosrđem Božjim, prinesite svoja tijela na žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu, kao svoje razumsko bogoštovlje* (Rimljanima 12,1). Čeznja da se dopadnem Bogu potakla me na to da postanem rimokatolički svećenik.

Kao misionar u Boliviji

Nakon višegodišnjeg studiranja, u Rimu sam zaređen za svećenika. Godinu dana kasnije poslan sam za misionara u Boliviju i Čile, gdje sam trinaest godina služio kao misionar zajednice "Oblata bezgrešnog Začeca". Silno sam volio taj život te pokušavao što je moguće bolje ispunjavati svoje dužnosti. Uživao sam prijateljstvo svih svojih suradnika i, premda su se ismijavali mojem veselju s kojim sam proučavao Bibliju, ipak su iskazali svoje priznanje time što su se propitivali za rezultate mojih proučavanja.

Kada su mi nadjenuli nadimak "Joe Biblija" znao sam da mi, usprkos njegovu sarkastičnu prizvuku, zavide. Moji župljani su toliko cijenili moju službu Božje riječi da su započeli s proučavanjem Biblije po kućama. Time sam bio prisiljen posvetiti se ozbiljnom proučavanju Biblije, kako za spontane kućne susrete, tako i za nedjeljne propovijedi.

Ozbiljno proučavanje Biblije

Proučavanje Biblije mi je do tada bilo samo sklonost, no ubrzo je postalo obvezom koju sam savjesno provodio u djelo. S jedne sam strane zapazio s kojom jasnoćom Biblija naučava neke istine, a s druge sam strane otkrio da o mnogim dogmama o kojima sam učio ne govori baš ništa. Putem svog proučavanja Biblije postao sam svjestan toga da uopće ne poznajem tu knjigu. Stoga sam svojim pretpostavljenima predložio da svoj predstojeći dopust iskoristim za dublje proučavanje Biblije.

U međuvremenu su me isusovci (jezuiti) iz Antofagaste u Čileu pozvali da na njihovom visokom pedagoškom učilištu naučavam Bibliju. Ne znam kako su saznali za moje zanimanje za Bibliju, no prihvatio sam njihov poziv usprkos tome što nisam bio dovoljno pripremljen, svjestan da će ta nova odgovornost zahtijevati još više ozbiljnog proučavanja Riječi Božje.

Evandjelje putem radija

Mnoge sam sate, dane i noći posvetio pripremanju predavanja, kućnih sastanaka i propovijedi. Kako bih tijekom svojih proučavanja i čitanja održao dobro raspoloženje, slušao sam glazbu. Pri tom mi je moj mali tranzistorski radioprijemnik prenosio prekrasnu pozadinsku glazbu i poštedito me toga da mijenjam ploče.

Jednoga dana na radiju sam začuo religijske pjesme i napjeve. I dok sam bio zabavljen s Biblijom i komentarima, uvijek iznova čuo bih na radiju riječ "Isus". Tada je netko pročitao jedan odjeljak iz Biblije. Pozornost mi je, prije svega, privukao posljednji redak: *Jer njega koji nije upoznao grijeh, Bog je zbog nas grijehom učinio da mi postanemo pravednost Božja u njemu* (2. Korinćanima 5,21). Nakon toga je netko propovijedao o tome retku. Najprije sam bio u iskušenju da promijenim postaju, jer me previše ometalo to da tijekom svog proučavanja slušam nekoga kako govori. Osim toga, rekoh sâm sebi: "Što bih još mogao naučiti iz te propovijedi? Ja, sa svim svojim diplomama! Ja bih tom čovjeku mogao reći dosta toga."

Nakon kraćeg nećkanja ipak sam odlučio poslušati što govornik ima reći. I doista, naučio sam nešto najčudesnije o Osobi Isusa Kri-

sta. Silno sam se posramio kad mi je postalo jasno da ja nikada ne bih mogao propovijedati tako dobro kao taj nepoznat govornik. Bilo mi je kao da mi Isus osobno govori i stoji preda mnom. A kako sam slabo poznavao tog Isusa, koji je, ustvari, bio predmet mojih misli i proučavanjâ. Osjetio sam da je On vrlo daleko od mene. Bilo je to prvi put da su se u meni pojavili takvi osjećaji o Isusu Kristu. On mi se činio kao neki stranac, a u meni kao da je bila velika šupljina.

Prekrasna građevina sačinjena od dobro promišljenih načela i dobro ilustriranih teoloških dogma, koju sam dotad podigao oko tog ništavila, nije mi nimalo dirala dušu ni izmijenila moje biće. U sebi sam osjećao golemu prazninu. I premda sam nastavio sa svojim proučavanjem Biblije te i dalje molio i razmišljao, ta je praznina na svaki dan postajala sve većom.

Doznao sam za otkupljenje po milosti

Nastavio sam slušati tu radio-postaju i uključivao taj program kad god sam mogao. Saznao sam da im je predajnik u Quitu, u Ekvadoru, i da je poznata pod imenom HCJB. Saznao sam i da ta radio-postaja služi isključivo tome da se u sav svijet odašilje poruka Evanđelja. Ponekad bi me se duboko dojmilo ono što bih čuo. U takvim prigodama pisao bih odmah na adresu radio postaje, zahvalio se za to što sam čuo i zamolio za informativni materijal.

Prije svega me od toga što sam čuo najjače pogodilo to s kojom upornošću ti ljudi govore o spasenju po milosti i da sva čast za spasenje čovjeka ne pripada spašenome, nego Gospodinu Isusu Kristu, jedinom Spasitelju, te da se čovjek nema čime ponositi i da njegova djela nisu ništa drugo doli prljava odjeća; da se vječan život može u srce primiti jedino kao besplatan dar, a ne kao nagrada za stečene zasluge, jer je to nezasluzen dar koji Bog daje svima onima koji se pokaju za svoje grijeh e i u svoje srce i život prime Isusa Krista. Me ni je sve to bilo novo i oprečno teologiji kojoj su me bili naučili, naim e da Nebo i vječan život možemo zaraditi svojim zaslugama, vjernošću, dobrim djelima i žrtvom. I upravo to sam ja pokušavao već mnogo godina! No što je bio ishod svih mojih pokušaja?

Razmišljajući o tom pitanju, rekoh sâm sebi: “Nisam nimalo napredovao. Ako počinim smrtni grijeh i umrem u tome stanju, idem u pakao. Moja me teologija naučila da se otkupljenje zadobiva putem dobrih djela i žrtve, ali spasenje o kojem govori Biblija besplatan je dar Božji. Moja mi teologija ne daje sigurnost spasenja, a Biblija mi tu sigurnost nudi. Zbunjen sam. Možda više ne bih trebao slušati te evanđeoske programe.”

Moja je borba poprimila zastrašujuće razmjere. Trpio sam tijelom i srcem. Boljela me glava, nisam više mogao spavati, bojao sam se pakla. Nisam više imao želju služiti misu ni slušati ispovijedi. Mojoj vlastitoj duši hitnije je trebalo oprostjenje i utjeha negoli svim dušama s kojima sam se bio bavio! Počeo sam izbjegavati svaki dodir s drugima.

Ali u osami mog izmučenog srca Bog mi je i dalje govorio. U mojem duhu ponikla su tolika pitanja; toliko je misli pritiskalo moje srce. Tada mi je spasonosno došla Božja riječ te nanijela okrepljujući melem na moje grozničave osjećaje:

Jer Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenoga Sina da tko god u njega vjeruje ne propadne, nego ima život vječni (Ivan 3,16).

Jer svi su sagriješili i lišeni su Božje slave, a opravdani su besplatno njegovom milošću, putem otkupljenja koje je u Kristu Isusu (Rimljanima 3,23-24).

Jer plaća za grijeh je smrt, a milosni dar Božji je život vječni po Kristu Isusu, Gospodinu našem (Rimljanima 6,23).

Prisjetio sam se još mnogih drugih biblijskih redaka i tekstova koje sam poznavao zato što sam ih često bio čuo na radiopostaji HCJB.

Sveta Majka Crkva

Zbog svega toga odlučio sam porazgovarati sa svojim pretpostavljenim, jer je on bio vrlo mudar i pravi otac svima. On je već bio primijetio kakvo je moje stajalište. Rekao mi je da sam se promijenio, da nešto nije u redu, i dopustio mi da mu objasnim o čemu se radi. Završavajući svoje priznanje rekoh mu: “Rado bih ne samo čitao i proučavao Bibliju, nego i pokušao svoj život upravljati prema njoj i živjeti onako kako u njoj piše, slobodan od onoga što mi žele nametnuti ljudi.” Njegov je odgovor bio vrlo neodređen, jer me nije htio povrijediti. Savjetovao mi je da i dalje čitam Bibliju, ali me i podsjetio na obvezu da ostanem vjeran naucima “svete Majke Crkve” te joj se podlažem i u pogledu onoga što ne razumijem. Saslušao sam svog nadređenog sa svim poštovanjem, jer sam bio njegov dužnik, ali sam u svome srcu već izgubio vjeru u Crkvu, zato što ona nije imala jasan nauk o sigurnosti spasenja. Ni moj pretpostavljeni nije znao je li spašen.

U jednom trenutku, kad sam to najmanje očekivao, u mojem je srcu zasjalo svjetlo. Na mene je, naime, došao red da održim nedjeljnu propovijed. Za to sam bio izabrao temu “religijsko pretvaranje” i ovaj tekst iz Matejeva evanđelja: *Neće svaki onaj koji mi govori: “Gospodine, Gospodine”, ući u kraljevstvo nebesko, nego onaj koji vrši volju Oca mojega, koji je u nebu. Mnogi će mi u onaj dan reći: “Gospodine, Gospodine, nismo li mi u tvoje ime prorokovali? i u tvoje ime zloduhe izgonili? i u tvoje ime mnoga čudesna djela činili?” Tada ću im otvoreno reći: “Nikada vas nisam poznao: Idite od mene, vi koji činite bezakonje”* (Matej 7,21-23).

Sveti Duh djeluje

Poznavao sam članove svoje zajednice i htio sam im skrenuti pozornost na to da se neki od njih ponose svojim dobrim djelima, ne primjećujući da time samo prikrivaju pokvarenost svoga srca. I dok sam svoju poruku upućivao zajednici, primijetio sam da mi se Božja riječ vraća kao teniska loptica, koja se odbija u lice igraču.

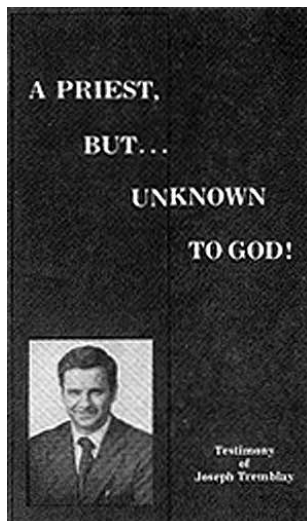
Čudnovato je to kako ljudski duh u samo nekoliko sekunda može izgraditi misaoni sklop za koji bi, da bi se to zapisalo, trebalo

nekoliko sati. Upravo to doživio sam tijekom te propovijedi: u moje srcu govorio je Netko drugi i držao mi propovijed koja je odgovarala upravo mojim osobnim potrebama.

Bio sam mislio da sam bolji od svih svojih slušatelja, jer sam ja, ipak, bio redovnik i svećenik. Ali tada sam osjetio da za mene važi ista presuda: “Nikada te nisam poznavao; idi od mene.” Čuo sam sâm sebe kako, suočen s tom prijetećom opasnošću i prokletstvom, prigovaram: “Bože, kako je moguće da me ne poznaješ? Nisam li ja tvoj svećenik? Nisam li duhovnik? Pogledaj sve žrtve koje sam ti prinio: godine studiranja, odvojenost od roditelja i domovine, moj zavjet na siromaštvo, poslušnost i neženstvo. Sve što posjedujem, moja volja, pa i moje tijelo, tebi je posvećeno kako bih ti mogao bolje služiti! I ti mi želiš reći da me nikada nisi poznavao? Sjeti se svih patnja koje sam izdržao otkako sam misionar: nikada se nisam do sita najeo, plakao sam s uplakanima, pokrstio sam stotine male djece, saslušao sam svakakve ispovijedi, utješio sam toliko mnogo žalosnih i obeshrabrenih duša, podnosio sam hladnoću, osamljenost, prezir, nezahvalnost i prijetnje ... spreman sam čak dati i svoj život za tebe ...”

Ali usprkos svim mojim razlozima koje sam predočio Bogu, u nutrini mi je odzvanjala ista osuda: “Nikada te nisam poznavao ...” Bio sam pri kraju s nabranjem svojih razloga, na kraju snaga. Našao sam se pred slomom i bojao se da ću se rasplakati pred zajednicom, koja je osjećala da nailazi nekakva oluja. Na poslijetku više nisam mogao nastaviti propovijed.

Spoznaja da sam sav svoj život izgradio na pogrešnim vrijednostima i da s pravom stojim pred Božjom presudom bila je više ne-

goli sam mogao podnijeti. Pobjegao sam u svoj ured, kleknuo i čeka dok se nisam smirio. Nisam mogao učiniti ništa drugo. Bio sam u stanju potpune iscrpljenosti, potištenosti i beznadnosti. To je bio trenutak u kojem mi je Bog mogao dati svoju milost.

Nakon priznanja krivnje – odgovor

Bog mi je otvorio oči i uvidio sam što je značenje smrti Isusa Krista. Shvatio sam i razlog zbog čega je Bog morao odbaciti moj dotadašnji život. Bio sam se pokušavao spasiti vlastitim djelima, a Bog me pokušao spasiti po svojoj milosti. Moje grijeha i osudu, koju su grijesi navukli na me, nosio je netko drugi: Isus Krist. To je bilo značenje Križa. Krist je umro za grijeha drugih, jer On sâm nikada nije sagriješio. Za čije je grijeha, dakle, On umro? Zar za moje? Da, i za moje!

Pale su mi na pamet Isusove riječi: *Dođite k meni svi koji ste izmučeni i opterećeni i ja ću vas odmoriti* (Matej 11,28). Iz toga sam zaključio da, želim li imati spasenje i mir za svoju dušu, trebam ići k Isusu. No tko je bio On da bih mogao k Njemu?

Tada sam se prisjetio još jednog biblijskog retka što sam ga bio čuo: *Evo, stojim pred vratima i kucam. Poslušaj li tko moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i večerati s njim, i on sa mnom* (Otkrivenje 3,20). Sada sam znao gdje se nalazi Isus: mnogo bliže negoli sam mislio! Bez oklijevanja sam mu dopustio da uđe. Ne moleći nikoga za dopuštenje, podredio sam svoj život Njegovoj vlasti. Istog trenutka znao sa da sam oslobođen kazne koja mi je već dugo prijetila. Bio sam spašen, bilo mi je oprošteno i imao sam vječan život. Bog je počeo djelovati u meni. Sada sam razumio riječi koje sam tako često slušao i koje su odjednom postale stvarnošću u mom životu: *Jer njega koji nije upoznao grijeh, on je zbog nas grijehom učinio da mi postanemo pravednost Božja u njemu* (2. Korinćanima 5,21).

Moja borba za to da idem dalje

Što se dogodilo nakon toga? Najprije sam, koliko sam god to dobro mogao, vršio svoju službu kao svećenik. No sve sam se više

osjećao stranim u toj službi. Primijetio sam da je milost, koja me spasila i učinila Božjim djetetom, u opreci s “djelima” koja su se očekivala od mene kao svećenika. S jedne sam strane bio sretan, jer sam imao sigurnost u pogledu svog spasenja, a s druge me strane gušio sustav koji me prisiljavao činiti dobra djela za postizanje spasenja.

Budući da sam sada bio siguran u svoje spasenje, sva ta djela postajala su mi nevažna. Jedino što me zanimalo bio je Isus Krist, tko je On bio i što je učinio. Stoga sam zanemarivao teme koje je pripremao liturgijski odbor biskupije te svu svoju službu propovijedanja posvetio Osobi i djelu mog ljubljenog Spasitelja. Njega sam predočavao svojoj zapanjenoj zajednici i ona se, usprkos nesigurnosti, time često znala poučiti.

Kako više nisam mogao propovijedati ono što se protivilo Božjoj riječi, zamolio sam da me se odriješi službe župnog svećenika. Pretpostavljeni su prihvatili moju ostavku, premda nisu razumjeli zašto želim otići. Oni su zaista dobro postupali sa mnom i u mnogo-me mi išli na ruku. Koliko je njima bilo poznato, ništa mi nije nedostajalo. To je bilo točno što se ticalo hrane, odjeće, smještaja i sličnog. Ali sada sam našao ono što mi Crkva nije mogla dati: sigurnost da sam spašen. Krist je bio moj Spasitelj i više nisam trebao sâm zadržati svoje vječno spasenje. Netko Drugi je to učinio za mene.

Posjećuju me kršćani

Godine 1965. vratio sam se u Quebec na duži odmor. Uskoro nakon toga posjetili su me evanđeoski kršćani, koji su za mene saznali od suradnika radio postaje HCJB. Premda sam razgovor s njima smatrao vrlo poučnim, nisam im se potpuno otvorio. Nisam htio ponovno upasti u nekakav teološki sustav, nakon što sam toliko godina bio podčinjen sustavu s kojim sam se bio srodio, u kojem sam odrastao i za koji sam gotovo četrdeset godina živio. Usprkos tome, molio sam Gospodina da mi pokaže braću i sestre kojima bih se mogao priključiti da ne budem tako sâm.

Na temelju izvješća iz Djela apostolskih znao sam za iskustva prvih kršćana, da *bijahu postojani u apostolskom nauku, i zajedniš-*

tvu, i u lomljenju kruha, i u molitvama (Djela apostolska 2,42). Je li moguće da se kršćani i danas okupljaju kako bi održavali spomen na Gospodina dok čekaju na Njegov povratak? Bog, koji se bio pobrinuo za spasenje moje duše, i dalje će brinuti o meni i pokazati mi gdje mogu pronaći Njegovu djecu.

Nova zadaća

Moji pretpostavljeni u Montrealu pozvali su me da zamijenim profesora teologije na jednom učilištu u Rouynu. Tema koju sam trebao naučavati bila je “Crkva” i bio mi je omogućen pristup svim knjigama potrebnim da se pripreim za nastavu.

No ja sam za svoje pripreme upotrijebio samo Bibliju. Tako sam svojim učenicima na temelju biblijskih tekstova objašnjavao što je Crkva. Moram priznati da sam i sâm imao teškoće s razumijevanjem toga što sam naučavao, jer se u tolikoj mjeri protivilo hijerarhijskom crkvenom sustavu u kojem sam se još uvijek nalazio. Proučavanje te teme iznimno me veselilo. Kako bih na satovima bolje razjasnio temu, na malom kasetofonu puštao sam snimke razgovora s ljudima s kojima sam razgovarao na raznim javnim mjestima u gradu.

Jednoga dana sam iz novina saznao da će na televiziji biti prikazana emisija s temom “Crkva”. Snimio sam tu emisiju na video vrpcu, kako bih se poslužio njome na svojim satovima. Pritom sam otkrio da je tema bila obrađena s gledišta Biblije. Toliko me se dojmila usuglašenost izjava tog nepoznatog propovjednika s mojim predavanjima da sam mu napisao pismo zahvale, u kojem sam ga pozvao da me posjeti. Došao je i u njemu sam upoznao evanđeoskog kršćanina koji dobro poznaje Gospodina Isusa Krista. Na-

kon nekoliko posjeta pozvao me svojoj kući, da provedem nedjelju s njim i njegovom obitelji. Tijekom tog posjeta imao sam prigodu sudjelovati na sastanku zajednice kojoj je on pripadao.

Bog odgovara na molitvu

Na tome sastanku prepoznao samo ono što je opisano u 1. Korinćanima 11 i utvrdio da je Bog uslišao moju molitvu i odveo me mojoj braći i sestrama u Gospodinu te da i u naše doba ima kršćana koji se kao mjesna zajednica vjernika okupljaju u spomen na Gospodina i iščekuju Njegov ponovni dolazak: *Jer kada god jedete taj kruh i pijete tu čašu, smrt Gospodinovu navješćujete dok on ne dođe* (1. Korinćanima 11,26).

Nedugo nakon toga pisao sam svojim pretpostavljenima u Montrealu i saopćio im da sam našao svoju vjerničku obitelj. Zamolio sam za odrješenje od svih zavjeta koje sam položio pred Rimokatoličkom crkvom, jer se više nisam smatrao članom te crkve. Moj život je sada pripadao Gospodinu i moja je budućnost bila pod Njegovim vodstvom.

Nov život u Gospodinu

Na taj način me Gospodin oslobodio, i to ne samo od mojih grijeha i vječnoga prokletstva, nego i od svakog ljudskog sustava koji opterećuje i podčinjava. *Sada, dakle, nema osude onima koji su u Kristu Isusu; koji ne hode po tijelu, nego po Duhu. Jer zakon Duha života u Kristu Isusu oslobodio me zakona grijeha i smrti* (Rimljanima 8,1-2).

Joseph Tremblay živio je u Kanadi. Tečno je govorio francuski, španjolski i engleski te djelovao kao navjestitelj Evanđelja u različitim zemljama. Godine 1995. otputovao je u Irsku naviještati Evanđelje, iznositi svoje svjedočanstvo i objašnjavati razliku između biblijske vjere i nauka Rimokatoličke crkve. U proljeće 2006. godine Gospodin ga je pozvao u nebesku domovinu.

Henry Gregory Adams

Samo Krist je Put

Rodio sam se u gradiću Wolseley u kanadskoj pokrajini Saskatchewan i kao dijete roditelja rimokatolika bio sam strogo odgojen u njihovoj vjeri. Od ranog djetinjstva pokušavao sam biti dobar, ali sam padao sve dublje i dublje u grijeh. Kao i svi ljudi, bio sam na putu koji vodi u pakao. Bilo mi je rečeno da bih kao redovnik ili svećenik imao snagu za to da izbjegnem grijeh i mogao biti siguran u svoje spasenje. Iskreno tragajući za spasenjem stupio sam u red benediktinaca koji su se držali pravila svetog Bazilija, gdje sam dobio dugu crnu halju, primio redovničko ime “Sveti Hilarije Veliki” i položio zavjet. Kao redovnik bio sam poznat pod imenom “brat Hilarije”, a nakon svećeničkog zaređenja kao “otac Hilarije”.

Mučenje i trapljenje tijela

Bezuvjetno sam htio služiti Gospodinu Isusu Kristu pa sam mislio da ću svojim životom u samostanu činiti upravo to. Točno sam se držao svakog samostanskog pravila. Svake srijede i petka sam se bičevao, ponekad tako žestoko da su mi leđa krvarila. Vršeci pokoru učestalo sam ljubio pod i često sam na koljenima jeo svoj bijedan obrok ili se sasvim odricao jela. Provodio sam mnoge različite pokore, jer sam iskreno tragao za spasenjem. Bilo mi je rečeno da ću putem svega toga na posljetku moći zaslužiti Nebo. Nisam ni znao da Božja riječ govori drugačije: *Jer milošću ste spašeni po vjeri; i*

to nije od vas: Božji je to dar; ne po djelima, da se ne bi tko hvastao (Efežanima 2,8-9).

Konačno svećenik

Nakon višegodišnjeg studiranja i tjelesnog rada u samostanu posvećen sam za svećenika. Bio sam nadležan za samo pet župnih ureda u Lamontu, u pokrajini Alberti. Svaki dan vodio sam misu, slušao ispovijedi, molio kronicu Mariji, častio mnoge svece, čitao propisane molitve i još marljivije izvršavao pokore svog monaškog reda. No sve to nije umirilo moju nemirnu dušu. Zašao sam u još veće očajanje negoli kad sam bio mlad, no Krist je vjerno skrbio za mene.

Božja knjiga i moja crkva

Tijekom svećeničke izobrazbe na raspolaganju smo, između ostalih knjiga, imali tri biblijska komentara, ali ne i Bibliju. Nakon zaređenja za svećenika počeo sam se služiti rimokatoličkim izdanjem Biblije i u njoj naišao na retke koji su bili potpuno oprečni mojem vjerovanju i postupcima. Kada bi u Božjoj knjizi pisalo tako i tako, moja bi crkva govorila upravo suprotno. Tko je bio u pravu, Rimaska crkva ili Bog? Na posljertku sam povjerovao Božjoj riječi.

Život u samostanu i sakramenti koje je propisala Rimokatolička crkva nimalo mi nisu pomogli da osobno upoznam Krista i nađem spasenje. Nakon dugih dvanaest i godina i šest mjeseci utekao sam iz samostana kao izgubljen grešnik bez mira u svojoj duši. U meni je bila samo narav "starog čovjeka, koji je iskvaren u varavim požudama".

Trebao sam novu narav, novo srce. Biblija govori o obnovi uma i o odijevanju u novog čovjeka koji je stvoren po Bogu u istinskoj pra-

vednosti i svetosti (Efežanima 4,21-24). To se može dogoditi samo kada se čovjek nanovo rodi po Duhu Božjem, i to jedino putem vjere u Isusa Krista, a ne putem jednoličnog ponavljanja molitava, pokora, žrtvovanja i dobrih djela.

Ako se tko ne rodi nanovo, ne može vidjeti kraljevstvo Božje (Ivan 3,3). Vjeruj u Gospodina Isusa Krista i bit ćeš spašen (Djela apostolska 16,31).

Uzdanje samo u Krista

Bilo mi je jasno da mi sakramnti moje crkve, koje su izmislili ljudi, i moja dobra djela nimalo ne koriste u pogledu spasenja. Upravo suprotno, i jedno i drugo vodilo me u lažnu sigurnost. Ubrzo nakon toga vjerom sam shvatio da je Krist umro za mene, jer se ja nisam mogao sâm spasiti. S povjerenjem sam sada samo od Njega očekivao spasenje svoje duše. Kada sam priznao svoje grijehе, odvratio se od njih i – u čvrstoj vjeri da je On na križu primio punu kaznu za moje grijehе – pustio Isusa u svoje srce, znao sam da moji grijesi nisu samo oprošteni, nego i zaboravljeni i da sam opravdan pred Bogom. *Jer svi su sagriješili i lišeni su Božje slave (Rimljanima 3,23). Jer plaća za grijeh je smrt, a milosni dar Božji je život vječni po Kristu Isusu, Gospodinu našem (Rimljanima 6,23).* Kristova me krv čisti od svih mojih grijehа. *Krv Isusa Krista, Sina njegovа, čisti nas od svakoga grijehа (1. Ivanova 1,7b).* Sada sam konačno imao mir Božji. *Opravdani, dakle, vjerom, mir imamo s Bogom po Gospodinu našem, Isusu Kristu (Rimljanima 5,1).*

Što ti želim reći

Prijatelju, ako Nebo pokušavaš doseći vlastitim naporima, želim ti osobito istaknuti da spasenje ne dolazi od djelâ, “da se ne bi tko hvastao”. Čovjek nikada ne može zaslužiti Nebo. Samo je Krist put i odgovor. *Jer jedan je Bog, i jedan je posrednik između Boga i ljudi: čovjek Krist Isus, koji je sebe samoga dao kao otkupninu za sve, za svjedočanstvo u svoje vrijeme (1. Timoteju 2,5-6).*

Dođi sada k Njemu, upravo ondje gdje jesi, i priznaj mu svoje grijehе. Zamoli ga za oprostjenje i dođi k Njemu kao svom jedinom

Spasitelju i Gospodinu. Budući da je On omogućio tvoje spasenje, možeš se pouzdati u Njega u pogledu svoje vječne sreće i dobrobiti.

On te sada poziva: *Dođite k meni svi koji ste izmučeni i opterećeni i ja ću vas odmoriti* (Matej 11,28).

Nakon toga ćeš se zajedno sa mnom moći radovati što si pronašao Spasitelja, živoga Krista.

Od svog obraćanja Henry Gregory Adams bio je djelatna kao najvestitelj Evanđelja i branitelj vjere. U kanadskom gradu Oshawa vodio je evanđeosku misijsku organizaciju. Početkom 2011. godine Gospodin ga je pozvao k sebi.

3

Bartholomew F. Brewer

Hodočašće iz Rima

Milijuni katolika samo su imenom rimokatolici, i to zato što su svi u njihovu okruženju katolici ili pak zato što su previše tromi u pogledu službenog istupanja iz crkve.

No moja je obitelj bila rimokatolička iz dubokog uvjerenja i mi smo razumjeli svoju religiju te je provodili u djelo. Vjerovali smo da je naša Crkva jedina prava crkva koju je utemeljio Isus Krist. Stoga nismo ni preispitali ništa od onoga što su nas naučavali naši svećenici. U to doba – prije Drugog vatikanskog sabora – svaki je katolik vjerovao da izvan Rimokatoličke crkve nema spasenja. To nam je davalo osjećaj sigurnosti. Bili smo uvjereni da smo na pravom putu, sigurni u rukama “Svete Majke Crkve”.

Nije mi bilo ni deset godina kad mi je umro otac. Otada je moja majka svaki dan odlazila na misu. Tijekom više od dvadeset i četiri godine nije je propustila nijedan dan. Svake večeri sva je obitelj savjesno molila krunicu i poticalo nas se da redovito odlazimo na misu. Pored onoga čemu smo bili poučeni kod kuće, naše cjelokupno obrazovanje u školi bilo je rimokatoličko. Monsinjur Hubert Cartwright i drugi svećenici iz naše župe (“Katedrala svetoga Petra i Pavla” u gradu Philadelphia, Pennsylvania) često bi znali reći da je naša obitelj katolička kao Rim.

Stoga ne iznenađuje što sam se, kada sam trebao odabrati životno zanimanje, osjetio pozvanim ući u svećeničku službu. No nisam

htio postati običan svećenik, koji djeluje u nekoj župi, nego sam se odlučio pridružiti “bosonogim Karmelićanima”, jednom od najstrožih i najstarijih monaških redova.

Moja pobuda bila je ljubav

Od prvoga dana koji sam proveo na “Svetom brežuljku” u Wisconsinu zavolio sam tamošnji sveti život i to mi je dalo pobudu potrebnu da izdržim sve pouke iz latinskog i drugih predmeta, koje su mi bile vrlo teške. Predanost i požrtvornost svećenika koji su nas poučavali neprestano me podsjećala na to da se isplati podnijeti svaku potrebnu žrtvu kako bi se postigao cilj, svećeničko zaredenje.

Obrazovanje koje sam primio bilo je temeljito: četiri godine gimnazije, dvije godine novicijata, tri godine filozofije i četiri godine teologije (ovo posljednje tek nakon zaredenja). Trapljenje tijela i druge samostanske propise shvaćao sam vrlo ozbiljno i ni jedan jedini put nisam posumnjao u svoj poziv ili išta od onoga čemu sam bio poučen. Kada sam položio zavjet siromaštva, čistoće i poslušnosti, to je za mene značilo doživotno predanje Bogu. Glas Crkve bio mi je glas Božji.

Drugi Krist

Za svećenika sam bio zaređen u “Katedrali Marijina neoskvrnutog začeca” u Washingtonu, D. C., sedmoj od najvećih crkvenih zgrada na svijetu. Kada mi je biskup John M. McNamara položio ruke na glavu i pritom naveo četvrti redak Psalma 110: “Ti si svećenik zauvijek po redu Meliksedekovu”, obuzela me vjera da sam sada posrednik između Boga i ljudi.

Ruke su mi bile pomazane i omotane osobitom tkaninom, što je značilo da su otad posvećene kako bi kruh i vino pretvarale u stvarno meso i krv Isusa Krista; kako bi putem misne žrtve nastavljale golgotsku žrtvu i putem sakramenta krštenja, potvrde, ispovijedanja, vjenčavanja i posljednjeg pomazanja posredovale spasonosnu milost.

Prema nauku Crkve svećenik prigodom zaredenja prima “neizbrisiv pečat”, trajnu zamjenu svoje osobnosti s osobnošću Krista,

tako da svoje svećeničke dužnosti može provoditi kao “drugi Krist” ili “namjesto Krista”. To uvjerenje je toliko duboko da su ljudi doslovce klečali pred nama i ljubili naše netom posvećene ruke.

Potom sam morao završiti još posljednju godina studija teologije, što je, u osnovi, služilo kao posljednja priprava za propovjedničku službu, slušanje ispovijedi i podjeljivanje oprosta od grijeha. Zatim se ispunila moja dugogodišnja želja, da djelujem kao misionar na Filipinima.

Nova sloboda u misijskom životu

Promjena od samostanskog života ispunjenog pravilima na jednostavan i nespontan misionarski život bila je izazov za koji nisam bio pripremljen. Uživao sam na putovanjima u preko osamdeset manjih zabitih mjesta koja su bila dodijeljena našoj župi i veliku mi je radost donosilo to što sam mogao vršiti vjersku poduku u karmelićanskoj školi našega gradića. Do tada sam bio živio gotovo isključivo među muškarcima, a sada sam uživao gledati kako se djevojke kikoću i udvaraju dečkima. Nakon nekog vremena zapazio sam jednu od najmarljivijih učenica, koja je me počela vrlo zanimati. Ta mlada gospođica bila je mnogo zrelija negoli njezine vršnjakinje, jer je od majčine smrti imala veliku odgovornost za obitelj. Bila je ljupka i odgovarala je plaho kad smo nakon nastave uspijevali ukrasti nekoliko trenutaka da porazgovaramo. To je bio nov i neobičan doživljaj i uskoro sam si to protumačio tako da je to što osjećamo jedno za drugo ljubav.

Nije me uopće iznenadilo to što je biskup uskoro saznao o tome, premda je stanovao mnogo kilometara dalje od toga mjesta. On me odmah poslao u Ameriku, prije negoli se uspostavi ozbiljnija veza. Ta kaznena mjera bila nam je oboma teška, ali život je išao dalje.

Nakon tog doživljaja i slobode na Filipinima nedostajalo mi je pobude ponovno se okrenuti samostanskom životu. Otac poglavar odobrio mi je da kao karmelićanski redovnik preuzmem svećeničku službu u jednoj župi u Arizoni. Volio sam svoje dužnosti u toj župi, ali tamo kamo su me poslali poslije uopće nisam nalazio ispunjenje. Uskoro nakon toga iz Rima sam primio odrješenje, tako da

sam morao napustiti karmelićanski red i raditi u jednoj župi kao običan svećenik.

Tijekom tog razdoblja, kada sam radio u jednoj velikoj župi u kalifornijskom gradu San Diegu, zaiskao sam i dobio dopuštenje da stupim kao rimokatolički kapelan u ratnu mornaricu Sjedinjenih Država. Novi ciljevi, nov položaj i različita putovanja pomogli su mi da se otkačim od onoga što sam u službi župnika sve više osjećao kao besplodan tijek obreda, kao sakramentalizam.

Moj religijski život odmah je dobio širinu kad sam susreo nekatoličke kapelane. Po prvi put nisam živio u rimokatoličkom okruženju. Sve me više i više obuzimalo ekumensko raspoloženje. Kako je tada Drugi vatikanski sabor otvorio prozore stroge tradicije kako bi pustio svjež vjetar, disao sam duboko i osvježilo se. To je nagovijestilo promjenu; koju su neki htjeli, dok je drugima bilo dovoljno tek malčice prilagodbe suvremenim gibanjima.

Sumnja u autoritet Rimokatoličke crkve

Mnogi ljudi u rimokatoličkoj vjeri više ne nalaze zadovoljavajuće odgovore na opće probleme suvremenog života. Mnogi se osjećaju napuštenim i neshvaćenim. To osobito vrijedi za svećenike. Poradi svih promjena svećenički je stalež izgubio svoj sjaj. Izobrazba svećenikâ više nije cjenjenija od izobrazbe pastoralnog pomoćnika. Za svećenike se više ne smatra da uvelike nadvisuju vjernike. Mnogo više svećenika, kao što se priznaje, doživljava krizu identiteta, što je slučaj i kod vojnih kapelana.

Kada sam primijetio da neki od rimokatoličkih kapelana očiju-kaju sa ženama, najprije sam bio ozlojeđen. Sa zanimanjem sam ih slušao kako javno raspravljaju o neodrživosti neženstva (celibata). Uskoro sam i ja smogao hrabrosti da se počnem propitivati čime to naša crkva opravdava ustrajavanje na takvim običajima, to više što je propis o neženstvu izvor tolikih moralnih problema među svećenicima. Po prvi put u svom životu posumnjao sam u autoritet svoje religije, no ne zbog intelektualnog ponosa, nego zbog savjesti.

Kao oni koji su studirali za svećeničku službu bili smo dobro upućeni u staru tradiciju koja rimokatoličke svećenike obvezuje na ne-

ženstvo. Vrlo smo dobro znali da malo onih kojima je Vatikan dopustio da se ožene više ne smiju služiti kao svećenici. Ali vremena su se mijenjala. Na Drugom vatikanskom saboru bila su postavljena pitanja koja se prije njega nitko nije usudio izreći. Mnogi su bili gledišta da oženjeni svećenici – kao kod protestanata – s mnogo više osjećaja i razumijevanja mogu pristupati pitanjima o braku i obitelji. Gdje god se svećenici susretali bilo je uobičajeno voditi takve razgovore; a tako je bilo i kad bi me drugi svećenici dolazili posjetiti u mom stanu, koji sam izvan vojne baze dijelio s majkom.

Moja mama nije bila bojažljiva pa je sudjelovala u raspravama. Bila je dobro obaviještena i pametna i ja sam mnogo držao do njezina mišljenja. Sjećam se kako se zaprepastila kad je čula da će se u rimokatoličkim učilištima podučavati nauk o evoluciji i da je Rim stupio u dijalog s komunistima. Već su je dugo mučila neka protuslovlja koja je otkrila, to jest protuslovlja između načela Biblije i neprincipijelnosti mnogih religijskih vođa unutar njezine vlastite crkve. Mnogo godina prije toga monsinjor Cartwright ju je tješio govoreći joj da je Isus obećao da našu crkvu, premda u njoj ima mnogo problema, vrata pakla neće moći nadvladati.

Moja je mama uvijek gajila nadasve veliko poštovanje prema Bibliji. Godinama ju je vjerno čitala, a sada ju je počela marljivo proučavati. I dok sam promatrao kako moji drugovi postaju sve slobodoumniji, moja je mama išla u drugom smjeru. Za mene je to bila tajna. I dok su drugi raspravljali o tome da bi s tradicionalnim pravilima i obredima trebali biti popustljiviji ili ih ukinuti, moja je mama izražavala želju da Crkva u središte više počne stavljati Bibliju, više pozornosti poklanjati duhovnim vidovima života i pridavati više važnosti osobnom odnosu s Isusom.

Dvojba u pogledu vjerovanjâ Rimokatoličke crkve

Najprije to nisam bio razumio, ali sam sve više uviđao prekrasnu promjenu koja se zbivala u mojoj mami. Svojim utjecajem pomogla mi je da prepoznam koja je važnost Biblije u pogledu određivanja onoga što trebamo vjerovati. Mnogo smo raspravljali o temama kao što su Petrovo prvenstvo, papinska nepogrešivost, svećenički sta-

lež, krštenje dojenčadi, ispovijed, misna žrtva, čistilište; kao i o tome da je Marija začeta djevičanski i uznesena u Nebo. S vremenom sam primijetio ne samo to da svih tih nauka uopće nema u Bibliji, nego i da oni proturječe jasnim biblijskim izjavama. Na posljeticu sam se odvažio na to da imam osobna uvjerenja. Bilo mi je sasvim jasno što Biblija govori o tim temama, ali kakve će to posljedice imati na moj život kao svećenika?

Zaista sam vjerovao da me Bog pozvao da mu služim. No odjednom sam se našao u moralnom sukobu. Što da učinim? Da, bilo je svećenika koji nisu vjerovali u sve dogme Rimske crkve. Da, bilo je svećenika koji su potajno imali ženu i djecu. Da, mogao sam ostati rimokatolički kapelan te dalje raditi svoj posao i ne iznositi naglas svoje prigovore. I dalje sam mogao primati plaću i uživati povlastice svog vojnog čina; i dalje bih primao novčanu potporu za svoju majku. Bilo je mnogo razloga, poslovnih i novčanih, da ostanem, ali bi to bilo licemjerno i nemoralno. Od mladih dana uvijek sam se trudio postupati ispravno pa sam i sada odlučio tako postupiti.

Moj prekid s Rimokatoličkom crkvom

Premda mi je moj biskup nedugo prije toga dao dopuštenje da u vojsci mogu ostati dvadeset godina, svoju sam službu obavljao samo četiri godine. U tišini i jednostavnosti povukli smo se mama i ja te nastanili nedaleko mog brata Paula, koji je sa suprugom živio na području Zaljeva San Francisca. Nedugo nakon našeg odlaska mama je vezu s Rimokatoličkom crkvom prekinula time što se krstila u jednoj crkvi adventista sedmoga dana. Bio sam znao da proučava Bibliju s nekim iz te crkve, ali za krštenje mi je ispričala tek nakon moje čvrste odluke da napustim svećeništvo.

Odluka da istupim bila je sve samo ne jednostavna. O tvrdnji Rima da nema objektivnog razloga zašto bi se napuštalo “jedinu pravu Crkvu” valja dobro promisliti. Tradicionalni katolici su me tada ožigosali kao “svećeničkog Judu”, koga treba prokleti, izopćiti i izbjegavati. Da, s napuštanjem sigurnosti rimokatoličkog stada bile su povezane mnoge teškoće, ali sam ja iskusio da Isus nikada neće iznevjeriti.

Autoritet Biblije

Nakon što sam otresao rimokatoličku prašinu sa svojih nogu, našao sam se pred vrlo značajnim pitanjem: gdje pronaći krajnji autoritet? Nakon što sam jedan za drugim isključio sve odgovore koji su mi se nudili, na posljeticu je Biblija ostala jedini autoritet koji se ne može odbaciti. Mnogi vjerski sustavi, pa i Rimokatolička crkva, pokušavali su pobiti činjenicu da je Biblija sve-dostatna, djelotvorna i potpuna, i da su je napisali sveti ljudi nadahnuti od Svetoga Duha. *Jer nikada proroštvo nije bilo ljudskom voljom doneseno, nego su sveti ljudi Božji govorili poneseni Duhom Svetim* (2. Petrova 1,21).

O, kojeg li sretnog dana kada će svatko tko zaziva ime Isusa Krista razumjeti da je Biblija jedini autoritativan izvor, koji se ne mijenja. Ona je najviši autoritet, jer je u potpunosti jedno sa svojim nepromjenljivim Autorom, vječnim Bogom. Kako je tragično to što zajedno s Rimokatoličkom crkvom i velik dio protestantskih crkava, kao i mnogi pentekostalci i druge skupine, poriču da je dovoljna samo Biblija. Umjesto toga uzdaju se u predaje, vizije, ukazanja ili proročanstva, što, usprkos tome što oni tvrde da dolazi od Boga, ne samo da je nepouzđano, nego se često i izravno protivi jasnim biblijskim izjavama.

Mnogi misle da Biblija nije sve-dovoljna, zato što je nisu temeljito proučavali. Udžbenici mog trinaestogodišnjeg redovnog školovanja u karmelićanskom redu pokazuju da sam po semestru imao samo dvanaest sati biblijske nastave! Samo to dovoljan je dokaz da Biblija nije temelj rimokatoličkoga nauka.

Preuranjena odluka o pristupanju crkvi

Nakon što sam napustio Rimokatoličku crkvu htio sam studirati Bibliju. Provjerio sam neke protestantske crkve te žalosno utvrdio da im je biblijska istina manje važna od ekumenskog zbližavanja s Rimom. Za jednog bivšeg katolika koji traga za istinom, mnoštvo različitih crkava i zajednica može biti obeshrabrujuće pa i opasno.

Adventisti, s kojima se moja majka sprijateljila, s velikim su oduševljenjem govorili o svojoj vjeri, a ljubav koju su gajili prema Bibliji uvelike je odgovarala mojoj želji da proučavam tu knjigu. To

je dovelo do toga da sam se, ne promislivši temeljito, priključio denominaciji Adventista sedmoga dana. Pastor koji me krstio uredio je da me Savez adventističkih zajednica Južne Kalifornije pošalje na jednogodišnje školovanje u njihovu biblijsku školu na sveučilištu Andrews.

Tijekom priprema za taj jednogodišnji studij upoznao sam Rutu. Već sam se oko godinu dana bio nadao i molio za to da si nađem ženu i kada je Ruta prvi put posjetila našu crkvu znao sa da će mi ona biti životna družica. Vjenčali smo se nedugo prije početka pohađanja biblijske škole. Ruta je bila prešla u adventističku vjeru i kao i svi ostali pretpostavljala

je da sam istinski kršćanin zato što sam nakanio pohađati biblijsku školu.

Rođen od Duha

Kako je Ruta primijetila činjenicu da ja nikada ne spominjem “novo rođenje”, jednog me dana upitala: “Bart, kada ćeš ti postati kršćanin?” Na to sam joj odgovorio nešto nevjerovatno: “Pa ja sam se rodio kao kršćanin.” U razgovorima koji su uslijedili pokušala mi je dokazati da se čovjek, budući da se rađa kao grešnik, jednoga dana mora nanovo roditi i pouzdati se u Isusa Krista, jer ga samo On može spasiti od posljedica grijeha. Kada sam joj spomenuo da sam ja uvijek vjerovao u Boga, navela mi je sljedeći redak iz Jakovljeve poslanice: *Ti vjeruješ da je jedan Bog. Dobro činiš: i zlodusi vjeruju, i dršću (2,19).*

Putem tog razgovora i čitanja novozavjetnih poslanica Rimljanima, Galaćanima i Hebrejima konačno mi je postalo jasno da sam se bio uzdao u vlastitu pravednost i u svoja religijska nastojanja, a ne u dovršenu i potpuno dostatnu žrtvu Isusa Krista. Rimokatolička

religija nikada me nije učila da je naša vlastita pravednost tjelesna i da je Bog ne može prihvatiti; kao ni to da svoje uzdanje trebamo položiti samo u Njegovu pravednost. Bog se već pobrinuo za sve što je potrebno za spasenje vjernikâ. Na posljepku me Sveti Duh jednoga dana tijekom molitve uvjerio da se i ja moram pokajati i primiti Božju milost.

Svih godina provedenih u samostanu uzdao sam se u to da mi sakramenti Rimske crkve posreduju milost i da me spašavaju. Ali sada sam putem Božje milosti bio probuđen na duhovan život: bio sam spašen. Budući da nisam bio poznavao Božju pravednost pokušavao sam, kao i Židovi u doba apostola Pavla, uspostaviti vlastitu pravednost i time se suprotstavljao Božjoj pravednosti (Rimljanima 10,23).

Neki iskrivljuju Kristovo Evanđelje

Bio sam zaređen za propovjednika Adventista sedmoga dana, ali sam nedugo nakon toga na nekoj konferenciji čuo jednog od govornika gdje govori da su spisi Ellene G. White (ona je jedna od osnivačica adventizma) nadahnuti od Boga jednako kao i evanđelja. To me toliko uznemirilo da više nisam mogao ostati adventistički propovjednik. Kasnije smo Ruta i ja neko vrijeme bili pod utjecajem karizmatiskog pokreta, ali smo se odmaknuli od tih ljudi, zato što su uključeni u ekumensku suradnju. Sada smo članovi jedne fundamentalističke baptističke zajednice.

Misionar među katolicima

Nakon mnogo molitve došao sam do uvjerenja da se moram vratiti natrag u San Diego, gdje sam nekoć radio kao svećenik u jednoj župi. Znao sam da su mnogi katolici zbog Drugog vatikanskog sabora postali nesigurni i razočarani te to vidio kao Božje vodstvo da započnem službu koja bi im mogla pomoći u njihovu izlasku iz Rimokatoličke crkve. Tako je osnovana "Međunarodna misija za katolike", koja je među njima podijelila milijune letaka, knjiga i audio-kaseta koje pokazuju protuslovlja između Rimske crkve i Biblije te im objašnjavaju biblijski način spasenja.

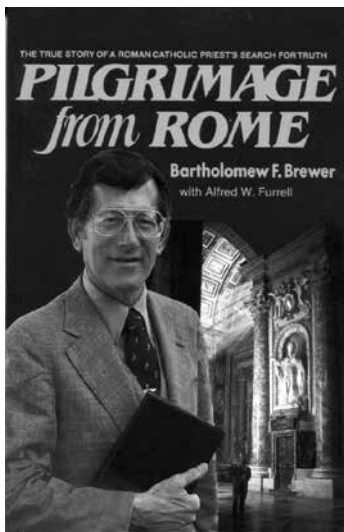
Svi oni koji žele dati svoj doprinos tome radu, svaki mjesec primaju pismo s obavijestima. Gospodin nam je omogućio da snimimo neke radio i televizijske emisije, a raduje nas i to što smo mogli tiskati i moj životopis "Hodočašće iz Rima", koji je naišao na živo zanimanje u engleskom i u španjolskom izdanju. U mnogim smo zemljama održavali javna predavanja i dijelili knjige, a pet dana tjedno u svom glavnom uredu u San Diegu odgovaramo na narudžbe i šaljemo naručene materijale.

Mnoga nas predavanja stalno drže u pokretu: putujemo diljem Sjedinjenih Država i u druge zemlje. Jedna škola za evangeliziranje katolika nudi jednodnevne ili dulje intenzivne tečajeve za pastore i vodeće suradnike koji se žele osobito baviti time da djelatno dosegnu rimokatoličku zajednicu. Uz to pozivamo i misionare i bivše katolike da sudjeluju u tečajevima, prije svega bivše svećenike i časne sestre, kako bismo ih opremili za službu u zajednicama vjernim Bibliji.

U svom misijskom radu uvjereni smo da je nedostatak ljubavi to kada se onima koji žive u tami uskraćuje istina. Vrlo je važno katolike izazvati na to da promisle o svojoj vjeri i počnu proučavati Bibliju te tako svoju religiju usporede s istinom Biblije.

Jedino tako mogu doživjeti slobodu i svjetlo Božje istine. *Upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi* (Ivan 8,32).

Bartholomew Brewer je na svijet došao u Sjedinjenim Državama Amerike; ondje je doživio i svoje drugo rođenje, biblijsko nanovoro-

đenje. Godine 1973. je zajedno sa svojom suprugom utemeljio misiju “Mission to Catholics International”. Evanđelje je naviještao i u Europi i na Filipinima. Dvadesetoga rujna 2005. godine Gospodin ga je pozvao k sebi. Djelo poslanja nastavlja se pod vodstvom drugog bivšeg rimokatoličkog svećenika, koji se zove Anthony Pezzotta.

Od života u samostanu do slobode u Kristu

“Sada, dakle, nema osude oni ma koji su u Kristu Isusu; koji ne hode po tijelu, nego po Duhu” (Rimljanima 8,1).

Kada sam se prije mnogo godina odlučio postati rimokatoličkim svećenikom bilo je to iz želje da živim s Kristom. Budući da sam od rođenja bio rimokatolik vjerovao sam da je Rimokatolička crkva jedina prava crkva i da je izvan te vjere praktički nemoguće biti spašen.

Pape su to uvijek iznova proglašavale kao dogmu. Primjerice, papa Inocent III. je na Lateranskom saboru 1215. godine izjavio: “Postoji samo *jedna* opća crkva vjernih. Izvan nje nitko neće biti spašen” (Nuner-Roos, br. 375). Papa Bonifacije VIII. je 1302. godine u jednoj buli napisao: “Podčiniti se rimskome Papi svim je ljudima nužno za spasenje: To Mi očitujemo, tvrdimo, određujemo i proglašavamo” (Neuner-Roos br. 430). I pape Klement VI., Benedikt XIV., Pio IX., Leo XIII. i Pio XII. naglašavali su da izvan Rimske crkve nitko ne može postići spasenje. Stoga ja nikada, ni na trenutak, nisam ni pomislio spasenje tražiti negdje drugdje.

Rođen sam 2. travnja 1911. godine u Denveru, američkoj državi Koloradu. Od ranog sam djetinjstva htio postati svećenikom. Većina naših susjeda bili su irskog, škotskog ili slavenskog podrijetla i gotovo su svi bili katolici. U takvom okruženju bilo je lako utvrditi koliko je moćan položaj koji svećenik zauzima u četvrti i koliko je on sâm cijenjen poštovan. Ali nije samo to znanje o utjecaju i osobitom poštovanju koje je svećenik imao u društvu utjecalo na mo-

ju odluku da težim za svećeničkom službom. Poziv koji sam osjećao, prije svega je bio učvršćen činjenicom da Rimokatolička crkva svećenicima pripisuje moć da posreduju spasenje.

U skladu s rimokatoličkim naukom, svećenik ima moć uzeti običan kruh i obično vino te izgovarajući riječi posvete tijekom misne žrtve pretvoriti to u sasvim stvarno tijelo, krv, dušu i Božanstvo Isusa Krista. A pošto se ljudska prilika Krista ne može odvojiti od njegova božanskog bića, kruh i vino stavljaju se pred štovatelje da bi im se oni klanjali.

Prigodom ispovijedi – tako to naučava rimokatoličko vjerovanje – svećenik ima moć oprostiti grijehе onome koga ispovijedi. Na Tri-dentskom saboru (današnji Trento u Italiji), koji je održan nakon Reformacije, 1545. godine, zaključeno je sljedeće: “Tko kaže da nisu samo svećenici darovatelji odrješenja, neka je proklet” (vidi Nener-Ross, br. 669). Od svoje sedme godine odlazio sam na ispovijed i odmah primijetio da svećenici na temelju te punomoći imaju golem nadzor nad vjernicima i da su zbog nje iznad svih svjetovnih autoriteta.

Ali meni pobuda nije bila samo ta moć i čast svećeničkog položaja, nego sam iskreno čeznuo za time da spasim vlastitu dušu. Na temelju onoga što su me učili svećenici i časne sestre znao sam da se ne mogu nadati da ću nakon smrti ići izravno u Nebo. Na vjeronauku sam naučio da ću nakon smrti morati okajati vremenske kazne za grijehе. Po nauku Rimokatoličke crkve, duše pravednika, ako u trenutku smrti oni nisu opterećeni lakšim grijesima ili neokajanim kaznama za grijehе, odlaze u čistilište. Budući da sam svaki dan činio lakše grijehе, a ponekad i smrtnе, bilo mi je jasno da ću u čistilištu ostati vrlo, vrlo dugo.

Službeni rimokatolički nauk je pomalo suzdržan u svom opisu muka u čistilištu, ali zahvaljujući bujnoj mašti irskih svećenika i časnih sestara, koji su čistilište opisivali tako užasno i mučno, mi djeca bili smo toliko prestrašeni da bismo učinili sve samo da izbjegnemo odlazak u to mjesto. Stoga sam kao dijete zaključio sljedeće: Ako svećenik prinošenjem misne žrtve ima moć omogućiti oslobađanje duša iz čistilišta, mojoj bi vlastitoj duši bilo korisno ako

postanem svećenikom. Tada bi nakon moje smrti one duše kojima sam bio pomogao putem svojih misa mogle moliti za mene pred prijestoljem Kraljice Neba – Blažene Djevice Marije – i ona bi se založila za mene pred prijestoljem svoga sina. Ovako to naučava Katolička crkva: *Moguće je pomoći jednim dušama u čistilištu, prije svega putem misne žrtve, koja je ugodna Bogu* (usp. s Neuner-Ross, br. 599, 692, 926, 935); kao i: *Duše u čistilištu mogu upućivati zagovor za druge udove mističnog Tijela* (to jest Crkve). Katekizam Katoličke Crkve u članku 958 u pogledu umrlih veli: “Naša molitva za njih može im ne samo pomoći, već i njihov zagovor učiniti uspješnim u našu korist.”

Tako sam odlučio postati svećenikom te sam to u određeno vrijeme rekao nadležnim autoritetima.

Uloga Biblije

O dugim godinama pripreme za svećeništvo mogao bih mnogo pričati, ali ću navesti samo one okolnosti koje su obilježene kao prekretnice u mom životu.

Morao sam proći dug put s mnogo ispita i iskušenja dok nisam našao sigurnost spasenja. Često me znaju pitati nisam li premalo poznao Bibliju ili je li mi bilo zabranjeno čitati je. No svih godina svećeničke izobrazbe i tijekom razdoblja koje sam proveo u samostanu imao sam Novi zavjet.

Kada sam stupio u sjemenište, uz molitvenik sam imao još tri knjige: “Marijine slave” od Alfonza Liguorija, “Nasljeduj Krista” Tome Kempenca i jedno rimokatoličko izdanje Novog zavjeta. U predgovoru ove posljednje bilo je otisnuto: “Svakom vjerniku koji na duhovnu izgradnju sa strahopoštovanjem koje priliči božanskoj Riječi barem četvrt sata čita Sveto pismo bit će udijeljene tri godine oprosta.” To bi rimokatoličke vjernike trebalo poticati na čitanje Biblije, jer je većina katolika revna kada se radi o dobivanju oprosta. Ali spomenuti oprost obećan je samo onima koji Bibliju čitaju kao duhovno štivo, a ne onima koji se njome služe za proučavanje i tumačenje. Osim toga, katolici znaju da oproste mogu dobiti na druge, jednostavnije načine, primjerice tako što se prekriže (što, ukoliko

to učine sa svetom vodom, svaki put donosi sedam godina oprosta), pa se većina njih ni ne trudi čitati Bibliju. Usto se mnogi boje toga da bi Božju riječ mogli razumjeti drugačije negoli je tumači Rimokatolička crkva.

Kada sam mnogo godina kasnije napustio samostan, ostale su mi spomenute tri knjige: "Marijine slave" više nije imala korice, jer je bila sasvim istrošena. Korice knjige "Nasljeduj Krista" držale su se s nekoliko niti, a Novi zavjet je još uvijek bio kao nov. Otvorio sam ga samo jednom, kada sam neki latinski tekst htio usporediti s engleskim.

Trajna indoktrinacija

Svakodnevni raspored u sjemeništu uređen je tako da se rijetko ima vremena istinski razmišljati. Doduše, svakoga jutra određeno je vrijeme za pobožno razmišljanje, ali su unaprijed određene točke o kojima treba razmišljati pa bi se onaj koji bi pustio mislima na volju našao u opasnosti da počini laki grijeh.

Rimska crkva je tako dobro osmislila svakodnevni život pojedinca da se njegove osobne težnje uništavaju korak po korak i njegovu osobnost na poslijetku obuzima stanje u kojem su mu najvažniji i najkorisniji samo ciljevi Crkve: potpuno predanje njoj.

Laici nadasve cijene svećenika, ali onima koji u Rimokatoličkoj crkvi imaju vlast on je samo broj u njihovu nastojanju da sav svijet podčine sebi. Stoga ga oni, kako bi mogao služiti samo njihovim ciljevima, izlažu temeljitom ispiranju mozga. To čine sa sredstvima koja su vrlo slična onima kojima se služe komunisti. Tijekom seminara ne dopuštaju polazniku da se dovoljno naspava, zahtijevaju česte postove i služe se svakim načinom indoktrinacije. Kada god se pojavi kakva dvojba u pogledu nekog važnog nauka Rimske crkve, istog je trenutka treba odbaciti; jer tko hotimično trpi takvu dvojbu, riskira to da mu Bog uskrati poziv u svećeničku službu i, samim time, vječno spasenje.

Pred svršetak svog boravka u sjemeništu trebao sam izabrati hoću li biti običan župni svećenik ili redovnik: običan svećenik podložan je vlasti biskupa te upravlja nekom župom ili radi kao kapelan

u nekoj instituciji. Redovnik polaže tri zavjeta: siromaštva, čistoće i poslušnosti, i živi u samostanu ili u zgradi svog reda.

Moja odluka za redovnika

Smatrao sam da je župni svećenik previše izložen iskušenjima pa mu je, stoga, teško postići spasenje. A znao sam i to da je Rimokatolička crkva u posljednjih nekih stoljeću muslimani nisu protjerali iz Svete zemlje. Neki od prognanih otišli su u Mantovu u Italiji, a drugi u Englesku. Prvi njihov general u Engleskoj zvao se Simon Stock. Govorilo se da mu je u viđenju došla Blažena Djevica Marija i predala mu obećanje vezano uz smeđi škapular, po čemu se nitko tko bi taj škapular nosio na svome tijelu ne bi trebao bojati vječnoga ognja. Sve što je za to potrebno jest smeđe (ili gotovo crno) otkano vuneno sukno podijeljeno na dvije četvorine. Ta se dva komada sukna međusobno povezuju s dvije uzice. Škapular, kad ga se prvi put počne nositi, treba blagosloviti svećenik koji ima vlast predati takav blagoslov.

Samostanska svakodnevica

Prvu godinu kao karmelićanski redovnik proveo sam u kući za novake, to jest iskušenike. Ondje su me pripremali za jednostavne zavjete. Tu godinu dana proveo sam u molitvama i meditacijama. Uz uobičajene svakodnevne propise, kojih su se trebali držati svi karmelićanski redovnici, novaci su imali i dodatne sate molitve te više pokora i trpljenja. Tijekom novicijata trebalo se strogo držati propisa o šutnji. Novaci, osim tijekom pola sata dnevnog odmora, nisu smjeli međusobno razgovarati, a u doba kada se postilo i u doba adventa, to jest došašća, vladala je potpuna šutnja. U to doba novaci bi tijekom dnevnog odmora šutke hodali naokolo, molili krunicu ili provodili druge religijske vježbe.

Novacima dan počinje u ponoć. Zvonar poziva zajednicu u kapelu i s odjecima posljednjih udaraca zvona počinje sveta služba. Tu noćnu molitvenu službu, koja se zove "matutin", sačinjava devet psalama, devet čitanja iz Starog i Novog zavjeta i tumačenje jednog od ranijih crkvenih otaca. "Matutin" se pjeva ili recitira. Za time sli-

jedi pet slavljeničkih psalama i “benediktus” (blagoslovljen), hvalospjev iz Lukina evanđelja. Taj dio službe naziva se “laudes” (odavanje počasti). Do sljedećeg zvonjenja, u 4:45, redovnici se vraćaju u postelju.

Kad velim postelja, ne mislim na mekane perine ili udobne strunjače. Postelja jednog karmelićanina sastoji se od tri daske položene na dva drvena postolja. Preko toga je položen tanak drveni ležaj i tri pokrivača. I sve drugo u ćeliji vrlo je jednostavno. Osim postelje, omanjeg stola i klupice nije dopušteno imati nikakav drugi namještaj.

Mnogi sati molitve

Rano izjutra zajednica se ponovno okuplja u kapeli i recitira “primu” i “tercu”, koju tvore tri psalma, jedan kraći pročitani tekst i kratka molitva koju se također pročita. Nakon tog dijela svete službe zajednica provede na koljenima sat vremena u tihoj molitvi.

Nakon toga slijede mise. Ako je neki redovnik već zaređen za svećenika, on održava zasebnu misu na bilo kojem od mnogih oltara u samostanu, pri čemu mu obično pomaže neki drugi redovnik. Ako li redovnik tek studira za svećeničku službu, tada pribiva zajedničkoj misi koju taj tjedan vode određeni svećenici. U toj misi sudjeluju i braća laici, koji obavljaju zanatske poslove u samostanu. Od svakoga se zahtijeva da se pričesti. Te vježbe, sveta služba i tiha molitva, sveukupno traju otprilike tri sata i protegnu se do osam sati, kad počinje doručak. On se sastoji od kruha i kave te se mora uzeti stojeći. U izvornim samostanskim pravilima nije predviđen doručak, ali ga se danas dopušta iz obzira prema ljudskoj slabosti.

Prijepodne je određeno za učenje, nastavu i osobnu molitvu. Tijekom novicijata ne smije se proučavati ništa drugo osim duhovnih predmeta i, naravno, propisa, predaje i pravila karmelićanskog reda. Nakon polaganja zavjeta redovnik studira teologiju i druge stručne predmete potrebne za svećeničko zaredenje.

Neposredno prije podneva zajednica odlazi u kapelu i izrecitira posljednje dvije molitve jutarnje službe, “sekstu” i “nonu”, koje opet tvore tri psalma nakon kojih slijedi kraći tekst iz Pisma i dnev-

na molitva. Vrijeme preostalo do angelusa (molitva Anđeosko pozdravljenje) služi za preispitivanje savjesti i u tim se trenucima redovnik prisjeća prošlih i nedavnih grijeha te moli Boga za oprost. Kada netko počini smrtni grijeh, mora što je prije moguće pristupiti ispovijedi, dok je za lake grijeha dovoljno samo izgovoriti pokajničku molitvu. Nakon što su izrecitali Anđeosko pozdravljenje, redovnici odlaze u blagovaonu pojesti glavni dnevni obrok.

Obroci u samostanu

Svi se obroci uzimaju u šutnji. Jedini izuzeci od tog pravila su Uskrs, Duhovi, blagdan “Naše ljubljene Gospe od brda Karmela”, uznesenje “Naše Blažene Djevice Marije”, blagdani svete Tereze Avilske i svetog Ivana od Križa, blagdan “Bezgrešnog Začeca”, Svi sveti, Božić i nekoliko drugih dana. Dok zajednica šuti, jedan od redovnika koji je određen za taj tjedan čita iz neke knjige duhovne tematike ili iz redovničkog pravilnika.

Jelo je jednostavno i uglavnom se sastoji od juhe, ribe ili jaja, dvije vrste povrća i voća. Red bosonogih karmelićana zabranjuje jesti meso, osim kada ga nekome pripiše liječnik. No to se događa vrlo rijetko, jer većina liječnika jaja i ribu smatra dostatnim. Kada je neki od redovnika primoran jesti meso, mora sjesti u pozadinu blagovaonice, gdje je platnenom pregradom odvojen od pogleda drugih redovnika. Taj dio blagovaone u šali se naziva “paklom”.

Onaj tko završi s jelom ogleda se oko sebe da vidi može li kome biti od pomoći. Jedan će zamijeniti onoga koji čita, a neki drugi kuharsko osoblje, tako da se i oni mogu najesti. Neki počnu činiti javna djela pokore ili samoponižavanja, prigodom čega stoje raširenih ruku podignutih u visini ramena i tako prikazuju križ, ili pak ljube sandale drugih redovnika i dopuštaju da ih oni pljuskaju po licu, ili se po svršetku obroka ispruže po podu, kako bi ostali morali gaziti preko njih kad napuštaju blagovaonu. Takve i druge vježbe trebale bi im pomoći u tome da postignu naklonost u Nebu i povećaju si sredstva na “nebeskom bankovnom računu”.

Nakon objeda, u većini karmelićanskih samostana jedan kraći odmor daje mogućnost za bratsku razmjenu duhovnih misli, i nje-

gov je cilj međusobno ohrabrivanje i poticanje na držanje religijskih životnih pravila. U stvarnosti je ta rasonoda često samo veliko opterećenje, jer u tim slobodnim trenucima zna doći do vrlo nemilih prizora. Ne može se dvadeset i više zdravih muškaraca zatvoriti u neprirodno okruženje samostana i ne očekivati psihičke posljedice na njima. Uglavnom se na redovnicima vidi olakšanje kada prođe to slobodno vrijeme i kad se mogu povući na počinak u svoje ćelije.

Neprestano recitiranje psalama

Nakon podnevnog počinka slijede “večernja” i “komplet”. “Večernju” tvore pet psalama, “magnifikat” i dnevna molitva. “Komplet” tvore tri psalma, molitva “Nunc Dimittis” (sada otpuštaš) i zaključna molitva. Time je zaključena dnevna služba, koju su raniji benediktinski samostani bili podijelili na sedam dijelova oslanjajući se na Psalam 119,164: “Sedam puta na dan slavim te zbog tvojih pravednih sudova.”

Često su me znali pitati kako je moguće da mi redovnici nismo spoznali božanski plan spasenja iako smo svakodnevno izrecitali ili otpjevali tridesetak psalama. (Prema unaprijed određenom planu trebali smo jedanput tjedno prijeći cijelu Knjigu psalama.) Jednom katoliku odgovor se nameće sam po sebi. Čim bismo došli do nekog retka koji bi se naizgled protivio rimokatoličkom nauku, pretpostavili bismo da ga ne znamo točno protumačiti. Uzmi-mo, na primjer, Psalam 18,2: “Gospodin je stijena moja”, i Psalam 62,2 i 6: “Jedino je on stijena moja” (u katoličkoj Bibliji 18,3 i 62,3 i 7. Prim. prev.). Ili bismo tada potisnuli zaključak da Petar ne može biti Stijena ili bismo rekli da nedovoljno poznajemo Sveto pismo kako bismo razumjeli taj navod.

Isto bi se događalo kad bismo u čitanju tijekom svetog služenja slušali navode iz Starog i Novog zavjeta. Navod iz Rimljanima 5,1: “Opravdani, dakle, vjerom” razumjeli bismo ovako: “Opravdani, dakle, vjerom u Rimokatoličku crkvu ...”

Kasniji dio dana, nakon večernje, redovnik bi obično provodio u svojoj ćeliji. Ondje bi, u osami svoje sobice, pokušavao pomoću

duhovnog štiva, meditacije i molitve postići “zajedništvo s Bogom”. Pravila karmelićanskog reda naglašavaju taj dio redovničkog života i strogo zahtijevaju: “Ostani u svojoj ćeliji, danju i noću, i zadubi se u Zakon Gospodinov.” U stvarnosti je velik dio tog vremena potrošen u dosađivanju i besposličarenju.

Umrtvljenje tijela

Za tim je slijedio još jedan sat tihog meditiranja u kapeli, večernji obrok (kruh i čaj), večernja molitva i, kao završetak samostanskog dana, trapljenje.

Trapljenje je javno samokažnjavanje. Tom prigodom redovnici stoje pred vratima svojih ćelija okrenuti unutaranjem dvorištu. Na znak nadstojnika (oca poglavara, to jest priora) gase se svjetla, redovnici se djelomice razodjenu te se počnu bičem udarati po golim bedrima pjevajući pritom polako na latinskom pedeset i prvi psalam. Taj bič načinjen je od tri uzice različitih duljina, koje su provučene kroz ispletenu držalo i spojene tako da tvore bič sa šest krakova dugačak četrdesetak centimetara. Završeci uzica umočeni su u pčelinji vosak kako bi bili krutiji. Naravno, o svakom pojedinom redovniku ovisi koliko će se snažno udarati tim bičem, ali mnogi prestaju s bičevanjem tek kada prokrvare.

Kada je rečeni psalam otpjevan, prior izmoli više molitava i redovnici se ponovno odjenu. Zatim se opet pali svjetlo, svaki redovnik klekne ispred svoje ćelije i prior prođe kraj svakog od njih i blagoslovi ga, dok redovnik poljubi njegov škapular. Potom se redovnici povuku u svoje ćelije i samostanski dan je završio.

Zavjet

Godine 1935., nakon što sam godinu dana proveo u novicijatu položio sam svoje prve, a na Uzašašće 1938. godine svoje svečane zavjete. Sljedeći prijepis mog profesora pokazuje u kojoj se mjeri jedan katolik obvezuje takvim obećanjem:

“Ja, otac Hugh od svete Tereze Margarete, polažem svoj svečan zavjet i obvezujem se pred Bogom i Blaženom Djevicom Marijom od brda Karmela i pred našim prečasnim ocem, bratom Petrom

Thomasom od Djevice od brda Karmela, pred Generalom Reda bosonogih karmelićana i pred njegovim sljedbenicima na poslušnost, čistoću i siromaštvo do smrti, u skladu s izvornim pravilima gore spomenutog Reda.”

Dok sam polagao taj zavjet ostalo mi je još malo do završetka teološkog studija za svećeničku službu. Već sam bio primio tonzuru i uz to, rukom biskupa Francisa Clementa Kelleya iz Oklahoma Citya, posvećenje za svetu službu pomoćnika đakona. Koliko se sjećam, do tada nisam ozbiljnije sumnjao u nauk Rimokatoličke crkve. Izgledalo mi je da se više ništa ne može dogoditi, ali Bog je imao drugačije nakane za mene.

“A znamo da sve zajedno djeluje na dobro onima koji ljube Boga; onima koji su pozvani po njegovoj nakani. Jer one koje je unaprijed znao, one je i predodredio da budu suobličeni slici njegova Sina: da on bude prvorođeni među mnogom braćom” (Rimljanima 8,28.29).

Sumnja u moć svećenikâ

U posljednjem stupnju izobrazbe naučio sam kako slaviti misu. Trebalo je vježbati više mjeseci da se upozna postupke i obrede mise. Dok sam to uvježbavao, često sam se znao upitati: “Vjerujem li uistinu da ću nakon što budem zaređen za svećenika imati moć zapovjediti Bogu da se spusti na oltar?” Po rimokatoličkom nauku svećenik ima moć da elemente kruha i vina pretvori u stvarno tijelo, stvarnu krv, dušu i božanstvo Isusa Krista, bez obzira koliko je on sâm nedostojan – čak i ako je netom stupio u savez s đavлом. Radi se samo o tome da se ispravno izreknu riječi posvećenja i ima namjeru izvršiti pretvorbu – i tada Bog mora doći na oltar i ući u te elemente.

Što sam više razmišljao o toj moći, koju Rimokatolička crkva predaje svećeniku, to sam manje u to vjerovao. Uvijek iznova odlazio bih svom ispovjedniku i priznavao mu svoju sumnju. Njegov jedini odgovor bio je da trebam biti strpljiv. Rekao mi je da i “ako ne vjerujem sve što Crkva naučava, bez teškoća mogu biti svećenik”, naravno, “ako budem vjerno naučavao ono što od mene želi Crkva”. Rekao mi je: “Ništa ne ovisi o tvojoj osobnoj vjeri. Ti si u ruci Maj-

ke Crkve samo oruđe namijenjeno širenju vjere. Ostani vjeran rimokatoličkom nauku i na posljétku će sve biti dobro." No ispalo je sasvim drugačije.

Moja je sumnja svakim danom postajala sve gora. Nadređeni su primijetili moj stav i nagađali da sam u teškoćama, ali nisu ništa poduzimali. Uz to me mrzio najviši od mojih nadređenih, otac provincijal. Znao je da sam uvidio njegovu nedostatnu obrazovanost. Pravio se da je vrlo učen i svet, ali nije posjedovao ni učenost ni svetost. Bio je odlučan da me, čim bude moguće, slomi i razori. Srećom mi je glavar samostana, otac Edward, bio prijatelj i uzeo me u zaštitu, iako se zbog toga našao u opasnosti da na sebe navuče bijes provincijala. Na posljétku sam potpuno izgubio vjeru u Rimsku crkvu i njezine izmišljene dogme. Bilo mi je sasvim svejedno hoće li moji nadređeni to primijetiti ili neće.

U mjesecima koji su slijedili mnogo puta sam razmišljao o tome da napustim samostan. No znao sam da ujedno, radi savjesti, moram napustiti i Rimokatoličku crkvu. O protestantskoj sam vjeri znao vrlo malo. Jedine knjige koje sam o njoj smio čitati bili su napisali rimokatolički pisci, koji su Božji nauk i nauke protestantskih teologa toliko izobličili da su oni izgledali kao oruđe Sotone. Nisam znao gdje i kome se obratiti, ali sam se pouzdao u Boga. Znao sam da me On u tim teškim trenucima neće napustiti.

Odluka za bijeg

Bio je 2. kolovoz 1949. godine kada sam postao svjestan da već dugo ne vjerujem u neke od rimokatoličkih nauka: transubstancijaciju (nauk o pretvorbi kruha i vina), tajnu ispovijed (priznavanje grijeha svećeniku i primanje oprosta od njega osobno) i nepogrešivost pape (to da on ne može pogriješiti kada kao vrhovni učitelj "ex cathedra" odlučuje o pitanjima vjere i morala). Znao sam da tako više neću moći ostati u samostanu. Život u njemu je dovoljno težak i onima koji vjeruju sve što naučava Rimaska crkva, a onaj tko je tu vjeru izgubio, više ne može izdržati to da živi kao redovnik.

Završio sam svoju teološku izobrazbu i znao da se više nikada neću moći čvrsto držati katoličke vjere. Tako sam, ne porazgovaravši

ni sa kim o tome, zaključio da trebam napustiti samostan, i to već isto poslijepodne. Pritom sam trebao biti vrlo oprezan. U posjetu našem samostanu bio je provincijal, koji mi je bio neprijatelj. Ako bi on posumnjao da želim napustiti samostan, naložio bi jednom rimokatoličkom liječniku da me pošalje u bolnicu za duševne bolesti koja je pod nadzorom Crkve. Čitatelj koji poznaje drage i ljubazne katolike mogao bi taj strah smatrati pretjeranim, ali mu mogu zajamčiti da su u Americi, Irskoj i u mnogim drugim zemljama stotine svećenika i redovnika u psihijatrijskim klinikama, samo zato što su izgubili vjeru u papu i Rimokatoličku crkvu, koju su htjeli napustiti.

I dok su samostanski oci imali poslijepodnevni odmor, iskrao sam se na stražnji ulaz te pobjegao u CVJM u San Antonio, gdje sam zamolio za zaštitu. Znao sam da provincijal i njegovi religijski saveznici neće riskirati to da od nekog protestantskog vjerskog službenika države Teksas zatraže da me izruči njima. Nakon što sam stupio u vezu s nekim propovjednicima i opisao im okolnosti u kojima se nalazim, otišao sam u Houston, grad u kojem je bilo više protestanata negoli u San Antoniu, koji je otprilike 60% rimokatolički.

Početak protestantske službe bez Krista

Do tada još uvijek nisam bio istinski obraćen. Mislio sam da je za duhovnu dobrobit dovoljno preuzeti teološka uvjerenja crkve kojoj se pripada. Tako sam stupio u protestantsku službu te ondje, a da nisam bio siguran u svoje spasenje, sljedećih petnaest godina svog života obavljao različite dužnosti. No Božja milost nije prestala raditi na meni.

“Duh je onaj koji oživljuje, tijelo ne koristi ništa” ... I reče: “Stoga vam i rekoh da nitko ne može doći k meni ako mu nije dano od moga Oca” (Ivan 6,63.65).

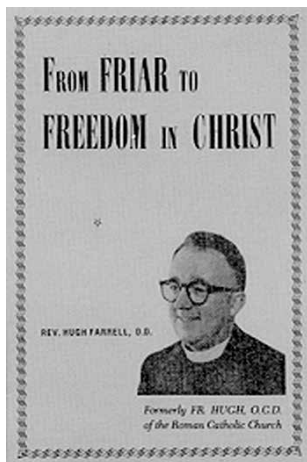
Na posljatku je nastupila prekretnica u mom duhovnom životu. No preda mnom je bilo još jedno iskušenje. Počeo sam, naime, vjerovati da je bila greška to što sam napustio Katoličku crkvu pa sam se 1955. godine vratio u nju. Za pokoru su me poslali u jedan samo-

stan trapista, za što sam bio više negoli spreman. Htio sam učiniti sve što je moguće da pronađem sigurnost u pogledu svoje vječne sudbine. Bio sam otvoren za sve čemu su me pokušali poučiti, ali je sve bilo uzalud. Ne samo što sam utvrdio da ne vjerujem u nauke Rimske crkve, nego mi je bilo i jasno da ta crkva ne može ni imati istinu, zato što su većinu njezinih učenja izmislili ljudi. Tako sam drugi put napustio Rimsku crkvu – naravno, opet tako što prije nikome nisam rekao ništa o tome.

Otputovao sam na Istočnu obalu (Sjedinjenih Država) i molio se Bogu da mi pokaže svoju volju. Uskoro sam primio odgovor na svoje molitve, i to tako da više nisam mogao sumnjati u to da se radi o Njegovoj volji.

Koraci na putu obraćenja

Nakon što sam pred jednom skupinom poslovnih ljudi održao predavanje “o političkim posljedicama izbora katolika za predsjednika” prišao mi je neki čovjek visoka uzrasta i čestitao na tome što tako dobro poznajem Rimsku crkvu i njezine nauke. Kao i obično, obuzela me velika uznositost. Tada je čovjek nastavio: “Ali moram Vam reći nešto, dragi prijatelju. Ni u kome još nisam izmjerio tako nisku duhovnu temperaturu kao što je Vaša.” Duboko uvrijeđen, neotesano koliko god sam to mogao, okrenuo sam se od njega. U svojim sam ga mislima zgazio kao pauka. Ali njegova spašavajuća ljubav bila je prevelika da bi me samo tako pustio da odem. Spadao je u onaj predani soj “ribara ljudi” koji se ne prestaju boriti za nečiju dušu, bez obzira koliko snažno im se ona opirala ili čak bila uvrijeđena. Navaljivao je na mene i na posljetku me Božji Duh uvjerio.

Najprije sam odbijao rješenje koje je taj čovjek ponudio za rješenje mojih duhovnih teškoća. Rekao mi je da samo trebam prihvatiti Krista, potpuno se pouzdati u Njega i “u Njega vjerovati” pa ću imati vječan život. Više puta mi je ponovio riječi Isusa Krista: “Zaista, zaista, kažem vam: Onaj tko u mene vjeruje, ima život vječni” (Ivan 6,47). Ali to mi je izgledalo previše jednostavno da bi bilo istinito. Zašto se, pitao sam se, šire svi ti različiti nauci različitih vjerskih zajednica kada je to tako jednostavno? No tada sam primijetio da i nije baš jednostavno. Trebao sam ponizno priznati da sam grešnik, jer svi su sagriješili i lišeni su Božje slave (Rimljanima 3,23). Osim toga, spasenje se temelji na krvi Krista, koju je On prolio na Golgoti, a ne na vlastitim postignućima.

Tako sam i ja priznao svoju grešnost, poput psalmista: “Gle, u bezakonju bijah oblikovan; i u grijehu me začu mati moja” (Psalam 51,5). Potom sam primio Krista kao svog jedinog mogućeg Spasitelja, ne uzdajući se više ni u što i ni u koga drugoga, pa ni u “Blaženu Djevicu Mariju”.

“Ali onomu tko ne radi, ali vjeruje u onoga koji opravdava bezbožnika, vjera se njegova uračunava kao pravednost” (Rimljanima 4,5).

Nakon mog obraćenja

Od toga dana nisam više imao nikakve sumnje u pogledu svog spasenja. “Svakoga tko mene prizna pred ljudima, priznat ću i ja pred Ocem mojim, koji je na nebu” (Matej 10,32).

Nakon što sam bio spašen Božjom milošću, najprije sam radio u organizaciji koja je za cilj imala pomoći svećenicima da razumiju Evanđelje. No uskoro sam primijetio da me Bog poziva u jednu osobitu službu, naime, poučavati vjernike kako da katolike pridobiju za Gospodina. Godine 1959. vjerom sam se pouzdao u to da će Bog skrbiti za sve moje potrebe, što je On i učinio. Ovdje nemam dovoljno mjesta pa se moram suzdržati od toga da ispričam o svim velikim blagoslovima i milosrđu koje sam doživio. Često sam putovao Sjedinjenim Državama i Kanadom pa čak i odlazio propovijedati diljem Europe. Posvuda sam mogao govoriti s ljubavlju i autoritetom te bio dobro primljen.

Moj cilj nije sijati mržnju i gorčinu, nego nešto daleko više: putem Evanđelja pokazati kako se katolike može pridobiti za Krista. Uvijek iznova podsjećam ljude na prekrasne riječi zapisane u prvom poglavlju Ivanova evanđelja, koje se čitaju na svršetku svake rimokatoličke mise u posljednjem čitanju: “K svojim je došao i njegovi ga ne primiše; a svima koji ga primiše on dade moć da postanu djeca Božja, onima koji vjeruju u njegovo ime” (Ivan 1,11.12). Neka je slavljeno i hvaljeno Njegovo sveto ime u vječnosti. Amen.

Hugh Farrel došao je na svijet u Sjedinjenim Državama. Nakon svog obraćenja neumorno je radio na naviještanju Evanđelja po svoj Europi, Sjedinjenim Državama i Kanadi. U međuvremenu ga je Gospodin pozvao k sebi.

Spašen putem bezuvjetne Božje milosti

Ja nisam htio biti običan rimokatolički svećenik, nego svećenik koji će ići u misiju. Htio sam činiti velika djela za Boga. Živjeti kao misionar u dalekoj zemlji, naučiti strani jezik i kulturu mora da je veličanstvena pustolovina i možda će me, mislio sam potajno, Bog izabrati da trpim za Kristovu stvar i umrem mučeničkom smrću. To su bile moje misli tijekom dugih godina studija na svećeničkom seminaru i tijekom priprema

za službu misionara pri "Roman Catholic Foreign Missions Society of America" (Rimokatoličko inozemno misijsko društvo Amerike).

Moja težnja za većim ugledom kod Boga

Vratim li se u mislima u te godine, danas mogu prepoznati što su bili stvarni povodi iza mojih namisli. Ono što sam tada doista tražio bilo je Božje priznanje i moja nutarnja svijest da ću po svojoj smrti uspjeti ući u Božje Nebo. Tijekom svih tih godina, to jest tijekom deset godina koje sam proveo kao svećenik-misionar u Tanzaniji, u Istočnoj Africi, nisam imao stvaran mir u svom srcu. Kao što je Adam svoju nagost bio prekrivio lišćem smokve (Postanak 3,7), tako sam se ja neprestano trudio svoju duhovnu golotinju sakriti iza religijskog i misionarskog smokvinog lišća.

Misionar, no izgubljen

Nimalo me ne veseli kada se sjetim svoje prošlosti. Duboko je se sramim. Bio sam vrlo grešan i pravi licemjer. Netko bi mogao reći da sam Afrikancima s kojima sam se bavio učinio mnogo dobra, sagradio škole njihovoj djeci, pribavio lijekove za njihove bolesti i da-

vao im religijsku pouku; ali danas znam da su ta takozvana “dobra djela”, u Božjim očima bila samo “prljavi dronjci” (Izaija 64,6). Ja sam bio jadan izgubljen grešnik kome je hitno trebalo Božje spasenje, ali to nisam opažao. Polazio sam od toga da sam ja, kao rimo-katolik, već na neki način spašen. Tada sam iskreno vjerovao da su svi katolici spašeni u onom trenutku kad prime sakrament krštenja.

Putem dobrih djela u Nebo?

Koliko samo žalim lakoumno potrošene godine u kojima nisam poznavao pravoga Boga i Njegova Sina, istinskoga Gospodina i Spasitelja, Isusa Krista! Kako li sam samo bio zaveden kada sam misli da Nebo mogu zaslužiti svojim dobrim djelima i putem vlastitih napora kao svećenik i misionar! Bilo mi je trideset i sedam godina kad mi se otkrio Bog Biblije. Kako li je samo nezaslužena i prebogata milost i milosrđe koje mi je On iskazao! Oprostio mi je sve moje grijehе i moje srce ispunio mirom koji je utažio svu moju žudnju. U tren oka bio sam izmijenjen, i to temeljito izmijenjen iznutra. Da, nanovo sam se rodio, i to od samog nebeskog Boga. *Zaista, zaista, kažem ti: Ako se tko ne rodi nanovo, ne može vidjeti kraljevstvo Božje* (Ivan 3,3).

Božji naum

Od same vječnosti Bog me izabrao za to da budem Njegovo vlasništvo. Stoga je na taj način zahvatio u moj život i zaustavio moju divljačku vožnju u pakao. Da, upravo tamo bih stigao, i to ja, misijski svećenik. Bio sam na putu u ognjeni pakao, u vječnu odvojenost od Boga ljubavi. On mi je pokazao tko ja, zapravo, unutar moje po-božne vanjštine, jesam: odvratan grešnik!

Jer svi su sagriješili i lišeni su Božje slave (Rimljanima 3,23).

Ali Bog, koji je bogat milosrđem, zbog svoje velike ljubavi kojom nas je ljubio spasio me svojom milošću. Jer milošću ste spašeni po vjeri; i to nije od vas: Božji je to dar; ne po djelima, da se ne bi tko hvastao (Efežanima 2,4 i 8,9). Kako me samo sretnim učinilo otkriće da je Božje spasenje dar. Svaki dan zahvaljujem Bogu za njegov “neizreciv dar” (2. Korinćanima 9,15).

U studenom 1966. godine zauvijek sam napustio Rimokatoličku crkvu. Neki su tvrdili da sam otišao zato što sam se htio oženiti, ali to je potpuno netočno. Bio sam previše ponositi da bih uopće mislio na ženidbu. Brak sam smatrao nečim tako ništavnim da sam držao kako bi stupiti u nj bilo ispod mog dostojanstva.

No Bog, koji me pravodobno spasio po svojoj milosti, jasno mi je dao na znanje da je Njegova volja za mene da se oženim. Njegova je Riječ bila dovoljno jasna: *Brak neka je častan u svemu i postelja neokaljana; a bludnicima će i preljubnicima suditi Bog* (Hebrejima 13,4). Također stoji i ovo: *Ipak, da bi se izbjegla bludnost, neka svaki ima svoju ženu*

i neka svaka ima svoga muža. ... Ali ako se ne mogu suzdržati, neka se žene: jer je bolje oženiti se negoli izgarati (1. Korinćanima 7,2.9). Bog mi je dao ženu vjernicu, koja je poznavala i ljubila Gospodina Isusa Krista jednako kao i ja, i nedugo prije pisanja ovog svjedočanstva proslavili smo dvadeset i petu godišnjicu braka.

Bog govori putem svoje riječi

Ali zašto sam napustio Rimokatoličku crkvu i svećeničku službu? Svaki put kad mi postave to pitanje, odgovaram: “Zato što mi je tako rekao Bog.” To uopće nije laž. Bog mi ne govori tako da mogu doslovce čuti Njegov glas. Potpuno jasno progovorio mi je putem svoje riječi zapisane u Knjizi Otkrivenja: “Iziđite iz nje, narode moj” (Otkrivenje 18,4). Pravi Krist poziva svoj narod da iziđe iz Rimokatoličke crkve. Onaj tko ne pripada Njegovu narodu, koji nije ovca u Njegovu stadu, ne može razumjeti tu zapovijed. *Ovce moje slušaju moj glas, ja ih poznajem i one idu za mnom* (Ivan 10,27).

Prije negoli me Bog spasio – i to iz čiste milosti – nitko me nije mogao navesti na to da napustim Rimsku crkvu. Ali kad me On

spasio i kad sam prvi put čuo Njegov prijazan, nježan glas, postalo mi je lako pokoriti se njegovoj zapovijedi da iziđem iz tog sustava i pođem za Njim. Ljubio sam ga, jer je On prvi ljubio mene.

U jedno doba vjerovao sam da je Rimska crkva jedna i jedina prava crkva Isusa Krista na Zemlji. Kad bi mi jedan protestant rekao da je jedna religija dobra kao i druga, odgovorio bih mu: “Da, to stoji; jedna religija može biti dobra koliko i druga, ali je samo jedna religija prava, a to je rimokatolička.”

Vjernici “vide” Krista u Svetom pismu

Pravim vjernicima ne treba nikakav vidljiv znak, kao što su to misa i sakramenti, jer je njihovo spasenje ostvareno silom Svetoga Duha onog trenutka kada se potpuno pouzdaju u Isusa Krista kao svojeg osobnog Spasitelja i Gospodina. Ne trebaju im ni vidljivi nasljednici apostola, jer iz Biblije znaju da Bog duhovne vođe poziva po svojoj volji, tako da Njegovu crkvu hrane služeći se dragocjenom Božjom riječju. Jednako tako ne trebaju im ni slike ili kipovi kao podsjetnici na Boga, jer u pisanoj riječi, Bibliji, vide istinsko Kristovo biće. Osim toga, Bog je štovanje slika i kipova proglasio idolopoklonstvom (Izlazak 20,3-5).

Moja sadašnja služba

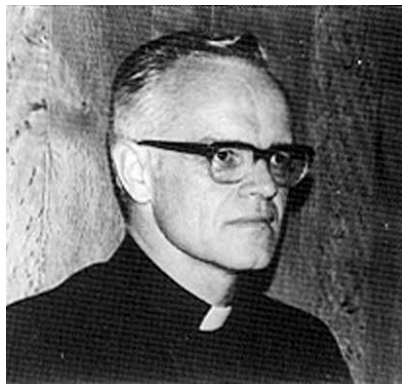
Već dvadeset i tri godine radim u grafičkoj industriji, a u jednoj mjesnoj evanđeoskoj crkvi vodim biblijsko proučavanje za odrasle. U toj zajednici osim mene ima još nekoliko negdašnjih katolika, koji su kao i ja bili spašeni putem Božje prekrasne milosti i koji poznaju i ljube pravog Isusa, kakav nam je otkriven u Svetom pismu.

A ovo je život vječni: da upoznaju tebe, jedinoga istinskoga Boga, i Isusa Krista, koga si poslao (Ivan 17,3).

Robertu V. Julienu, rođenom Amerikancu, biblijska istina otvorila se kad je kao rimokatolički misionar bio u Tanzaniji. Kasnije je živio na Floridi, radio svjetovan posao i služio u kršćanskoj zajednici. Onaj tko je bio u vezi s njim može potvrditi koliko je sučuti imao prema izgubljenima i s kakvom je blagošću tumačio Bibliju.

Stvarno slobodan

Kad sam bio dojenče, 1928. godine, krstili su me u Rimokatoličkoj crkvi. Nedugo nakon mog prvog rođendana moja se obitelj preselila iz države New York u New Milford, Connecticut, gdje su me i dalje odgajali u rimokatoličkoj vjeri. Duboko sam vjerovao u sve rimokatoličke prakse i nauke te ih u svom odnosu s Crkvom – kao i s Bogom – uzimao vrlo ozbiljno. Prva pričest i Potvrda bile su mi najvažnije i značajne. Po svršetku školovanja počeo sam izobrazbu na Tufts College u Bostonu nadajući se da ću jednoga dana biti liječnik kao i moj poštovani ujak. No nakon dvije godine studija u dubini srca poželio sam nešto drugo: biti svećenik. Izgledalo mi je važnije služiti ljudima u duhovnom pogledu negoli ih liječiti.

Bogoslovija

U rujnu 1948. godine počeo sam studij za svećenika na “St. John’s Seminary” u Brightonu, Massachusetts. Kako li sam samo volio bogosloviju! Ondje je sve bilo tako sveto. No ipak sam nakon godinu dana napustio bogosloviju. Izgledalo mi je nemoguće da ću ikada biti svet kako to zahtijeva svećeničko zvanje. To sam zvanje tada smatrao najvišim mogućim pozivom za mladog čovjeka.

Na isusovačkom Boston College, gdje sam tada studirao, gotovo svako jutro služio sam kao ministrant prigodom mise u mjesnom rimokatoličkom samostanu.

Do tada me, bila je jesen 1949. godine, spasio Bog putem svoje milosti (to je jedini način!), premda uopće nisam znao mnogo

o Bibliji. Isus spašava grešnike koji povjeruju, pa i tada kada su u velikoj zbrci i dubokoj tami. U to doba bio sam vrlo nesiguran u pogledu svog odnosa s Bogom i bilo mi je od svega važnije dobiti sigurnost u pogledu toga.

Jedna sasvim drugačija ispovijed

Jedne noći klečao sam u ispovjedaonici i priznao svaki grijeh svog života kojeg sam se mogao sjetiti. U ispovijedi sam svoje grijehe uvijek priznavao Bogu, premda se to zbivalo pred svećenikom, koji mi je potom dao odrješenje. *Ako priznajemo svoje grijehe, vjeran je on i pravedan da nam oprostí naše grijehe i da nas očisti od svake nepravdnosti* (1. Ivanova 1,9). Nakon što sam iskazao svoje kajanje i dok je svećenik dovršavao obred odrješenja, od svega srca vapió sam Bogu te rekao: “Bože, ako mi oprostíš sve moje grijehe, budi ti Gospodar mog srca i ja ću ti sav svoj život služiti!” “Jer tko god zazove ime Gospodinovo, bit će spašen” (Rimljanima 10,13). Kad sam izišao iz ispovjedaonice i prošao crkvenom lađom, osjećao sam golem mir i u mojem je srcu odjekivalo: “Abba, Oče!” Znao sam da je između Boga i mene uspostavljena veza.

Do toga nije došlo zato što je pritom bio prisutan svećenik koji je ispravno obavio odrješenje, nego zato što je tamo bio Isus Krist, naš Veliki svećenik, koji me zastupao i učinio primateljem Njegove milosti, dobrote i milosrđa. U Njemu *imamo otkupljenje po njegovoj krvi, oproštenje grijehâ, prema bogatstvu njegove milosti ... Jer milošću ste spašeni po vjeri; i to nije od vas: Božji je to dar; ne po djelima, da se ne bi tko hvastao* (Efežanima 1,7 i 2,8-9).

Sljedeće godine vratio sam se na bogosloviju da završim izobrazbu za svećenika. To mi je po onome što sam tada znao bila najbolja mogućnost za služenje Bogu. Tada me 2. veljače 1995. godine biskup Lawrence Shehan iz Bridgeporta, Connecticut, posvetio za svećenika pa sam počeo služiti u jednoj župi dijeceze Alexandria u Louisiani. Veliko uzbuđenje i radost koju sam imao zbog svoje jedinstvene zadaće, nakon nekoliko je godina splasnulo, i koliko god sam se trudio pravilno vršiti svoje dužnosti, one su se pretvorile u isprazne, beznačajne obrede.

Biblija – novo mjerilo

Nakon što sam nekoliko godina vapio Bogu, jer sam čeznuo za nečim dubljim i istinitijim, godine 1971. naša sam izvor koji je utažio moju duhovnu žeđ. Isus i Božja riječ (Sveto pismo) postali su mi živi i prisutni. Budući da “je ljubav Božja razlivena u našim srcima” (Rimljanima 5,5), Sveti Duh me doveo do toga da rimokatoličku teologiju prosuđujem putem mjerila Biblije. Do tada sam Bibliju uvijek prosuđivao pomoću rimokatoličkih dogmâ i teologije, no sada su autoriteti u mom životu zamijenili mjesta.

Jedne ljetne večeri u srpnju 1972. godine – tada sam bio župnik katoličke Crkve Srca Isusova u gradu Rayville u državi Louisiani – počeo sam čitati novozavjetnu Poslanicu Hebrejima. Ta poslanica Gospodina Isusa, Njegovu svećeničku službu i Njegovu žrtvu uzvisuje iznad svega što se zbililo pod starim Savezom ili Zavjetom.

Tada sam, primjerice, pročitao da *On ne treba danomice, kao ti veliki svećenici, najprije prinostiti žrtve za vlastite grijeh, a potom za grijeh naroda: jer je to učinio jedanput zauvijek prinijevši samoga sebe* (Hebrejima 7,27). To me potreslo i osjećao sam se vrlo nelagodno. Prvi put sam shvatio da je Isusova žrtva bila jednokratna na križu Golgote, sama po sebi dovoljna za pomirenje s Bogom meni i svim drugim na pokajanje spremnim grešnicima iz svakog povijesnog razdoblja.

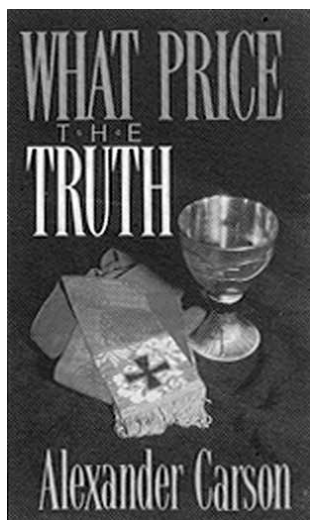
Uvidio sam da je “sveta misna žrtva”, koju sam ja i tisuće drugih rimokatoličkih svećenika diljem svijeta prinostio svakodnevno, obična prijevara i potpuno besmislena. Ako pak je besmislena bila žrtva koju sam svakodnevno prinostio, tada je besmislena bila i moja svećenička služba, jer je ona postojala upravo za to da se pri-nosi ta žrtva.

Ti zaključci ubrzo su bili jasno potvrđeni kada sam nastavio čitati Poslanicu Hebrejima i u njezinu desetom poglavlju naišao na sljedeće iznimno važne retke: *A on, prinijevši samo jednu žrtvu za grijeha zauvijek, sjede zdesna Bogu iščekujući otada dok se njegove neprijatelje položi za podnožje njegovim nogama. Jer jednim prinosom on je zauvijek usavršio one koji su posvećeni ... A gdje je oproštenje toga, nema više prinosa za grijeh* (Hebrejima 10,12-14.18).

Spašen jedino po Božjoj milosti

Te noći je Rimokatolička crkva izgubila svu svoju vjerodostojnost u mojim očima, jer je kao istinu naučavala nešto što je očigledno stajalo u opreci sa Svetim pismom. Otad sam si kao mjerilo istine izabrao Sveto pismo te ono što je naučavala Rimokatolička crkva više nisam priznavao kao mjerilo za svoj život. Kao i oni židovski svećenici spomenuti u Djelima apostolskim 6,7, odlučio sam se “pokoravati vjeri”. U pismu sam svom biskupu dao na znanje da napuštam i svećeničku službu i Rimokatoličku crkvu. Napisao sam mu da svećeničko zvanje napuštam zato što više ne mogu čitati misu, jer se ona protivi Božjoj riječi i mojoj savjesti. To se zbilo 1972. godine. Nedugo nakon toga kršten sam uronjavanjem, započeo sam s poučavanjem Biblije i bio pozvan u službu naviještanja Evanđelja.

Već više od dvadeset godina živim u slobodi o kojoj je govorio Isus: *Reče tada Isus Židovima koji su mu povjerovali: Ako ostanete u mojoj riječi, uistinu ste moji učenici; i upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi* (Ivan 8,31.32), i: *Ako vas, dakle, Sin oslobodi, uistinu ćete biti slobodni* (Ivan 8,36).

Do 1994. godine Alexander Carson je radio ponajviše na Floridi, u Sjedinjenim Državama, kao biblijski učitelj, navjestitelj Evanđelja i propovjednik. Godine 1995. proputovao je istočnom Europom i propovijedao na više mjesta. U proljeće 1996. godine šest je tjedana propovijedao po Sibiru. Na temelju radijskog intervjua s Bobom Bushom s njim su u vezu stupili vjernici ruske narodnosti pa je Alexander Carson zbog toga naučio ruski jezik kako bi još djelotvornije mogao naviještati Evanđelje u zemljama negdašnjeg Istočnog bloka.

Svećenik moli Boga za milost

Svake nedjelje moja bi obitelj odvajala pola sata za odlazak na misu. Smatrali smo se praktičnim katolicima, ali u zbilji religija nije igrala važnu ulogu u našem životu. Kao tinejdžer stidio sam se svoje pripadnosti Rimokatoličkoj crkvi i izbjegavao odlaziti na misu kad god sam mogao. No tada se dogodilo nešto što je dalo nov pravac mom životu.

Naporno dosezanje Neba

Kad sam čuvao malo dijete jedne susjede protestantice, slučajno sam naišao na knjižicu naslovljenu "Pakao i vječna propast" i pročitao je. Strašna istina o postojanju pakla uvjerila me da pakao postoji, i u to sam uvjeren i danas. Čvrsto odlučivši da pronađem put koji će me dovesti bliže Bogu, duboko sam uronio u rimokatoličke prakse. Počeo sam svakodnevno odlaziti na misu i moliti kronicu, nosio sam smeđi škapular i razne medaljice. Ako uistinu želim utvrditi kako se može doći u Nebo, rečeno mi je, tada trebam pročitati životopise rimokatoličkih svetaca i otkriti kako su oni to ostvarili. Kada sam pročitao te knjige, zaključio sam da se Nebo može dosegnuti putem samokažnjavanja. Boli su postale moja stalna pratnja, pri čemu sam pazio na to da nitko ne primijeti koliko patim.

Kada mi je bilo devetnaest godina stupio sam u isposnički red svetog Augustina, gdje sam sljedećih sedamnaest godina živio prema augustinskim pravilima, najprije kao postulant (kandidat), potom kao novak, nakon čega sam položio zavjet te, na posljetku, kao svećenik.

Tijekom prvih deset godina (bilo je to prije Drugog vatikanskog sabora) uopće nisam vidio neki samostan iznutra i još uvijek nisam imao prigodu biti s pravim redovnicima ili svećenicima i otvoreno popričati s njima. Studenti koji su se pripremali za svećeničku službu nikada nisu bili u osobnom dodiru sa svojim pretpostavljenima i učiteljima. Studij je zahtijevao mnoga odricanja, što je postajalo sve blaže kako smo se približavali svećeničkom ređenju. Tek neznatan broj nas žalio se na lošu hranu, nedovoljno vremena za odmor i ponižavajuće, neljudsko trapljenje. Smatrali smo da je to cijena koju trebamo platiti kako bismo mogli biti Božji ljudi.

Našim životom vladalo je shvaćanje da trebamo biti pokorni pretpostavljenima. Nismo se bili odrekli samo privatnog vlasništva, vlastitih planova i obiteljskog života, nego i svog razumijevanja, zajedno sa zdravim razborom i osobnim namislima. Bilo nam je rečeno da nam Bog izravno govori na usta naših pretpostavljenih i da je težak grijeh protiv Boga ako sumnjamo u to ili sa skanjivanjem prihvaćamo da oni imaju pravo na potpunu kontrolu nad nama.

“Budite sveti, jer sam ja svet”

Prva zadaća koja mi je povjerena kao zaređenom rimokatoličkom svećeniku bila je malo drugačija negoli je to uobičajeno. Nisu me bili poslali u samostan, kako bih pomagao ili poučavao u nekoj župi, nego mi je određeno da nastavim studirati i da doktoriram kao kemičar. Kao takav trebao sam potom poučavati na jednom rimokatoličkom sveučilištu.

Samostan u koji sam u tu svrhu poslan bio je raskošan i opremljen svim udobnostima te na glasu zbog najbolje i najskuplje hrane. Ali ja nisam tijekom mnogih godina podnosio sve one ponižavajuće žrtve da bih na posljetku živio u raskoši, nego zato da budem pravi Božji čovjek, svetac. Sada sam živio s ljudima koji su spadali u uži krug klera. Kako sam se samo razočarao i otriježnio kada sam uvidio koliko je Bog nevažan tim ljudima za koje se mislilo da su izvanredno sveti i da osobito ljube Boga.

Dio dana koji je bio predviđen za religijsku službu smatran je neugodnim. Utvrdio sam (ne samo tu, nego i posvuda po svijetu gdje

bih se našao) da su se neki od duhovnika koji su ujutro trebali ranije ustati jer su bili na redu za služenje mise, sažaljevali zbog toga.

Bio sam vrlo sretan kada sam, na svoju zamolbu, poslan u glavno sjedište augustinskog reda u Sjedinjenim Državama. Nadao sam se da ću ondje naći duhovno središte ispunjeno silom, no umjesto toga uvidio sam da je to mjesto na koje se šalje mnoge svećenike čiji je život toliko sablažnjiv da šteti ugledu Katoličke crkve.

Pa gdje je ta Crkva koju su mi bili opisali, i za koju sam predao svoj život zbog njezine čistoće i ljepote? Pitao sam se nije li, možda, stvar u tome što te Crkve ni nema u Sjedinjenim Državama, jer su one toliko zagađene protestantizmom? Nije li, možda, da ona u svojoj svojoj čistoći postoji samo u rimokatoličkim zemljama, gdje se može slobodno izražavati i nije nimalo ograničena?

U to doba saznao sam da neko rimokatoličko sveučilište u jednoj rimokatoličkoj zemlji traži znanstvenika da pokrene prirodno-znanstveni i tehnički odjel. Neizostavno sam htio to mjesto i uskoro sam postao ravnateljem tamošnje škole za industrijsku kemiju. Nije ni potrebno reći da ni ondje nisam našao Crkvu kakvu sam se nadao naći!

Svaki američki katolik koji putuje nekom rimokatoličkom zemljom bit će bolno dirnut i potresen onime što vidi. U Sjedinjenim Državama Katolička crkva pokazuje svoju najbolju stranu i svojim protivnicima daje što je moguće manje povoda za kritiziranje. No u jednoj rimokatoličkoj zemlji, gdje ona ima malo protivnika i kritičara, sve je sasvim drugačije. Posvuda vlada nepoznavanje vjerskog nauka, praznovjerje i idolopoklonstvo – i ne poduzima se ništa ili vrlo malo da se to promijeni. Umjesto da žive po biblijskom nauku kao kršćani, ljudi štiju kipove i svoje mjesne svece zaštitnike.

“Nemoj praviti sebi nikakav klesani lik ili ikakvo obličje”

Mnogo godina bio sam u uvjerenju da se katolici ne klanjaju idolima, no vlastitim sam očima vidio da sa svojim kipovima i slikama postupaju jednako kao i neznabošci. Jednom sam na Kubi sreo nekog pravog neznabošca, koji se klanjao idolskim likovima (koji su dio religije što su je njegovi preci donijeli sa sobom iz Afrike), i upi-

tao ga kako može vjerovati da će mu gipsani kip pomoći. Odgovorio mi je da ne očekuje da će mu pomoći gipsani kip, jer je on samo prikaz nebeske sile koja može pomoći. Taj me odgovor potresao, zato što je doslovce isti kao i objašnjenje kojim rimokatolici opravdavaju svoje štovanje kipova.

Djela bez vjere

Sve sam se više prepuštao svom poslu na sveučilištu. Pod mojim vodstvom sagrađeno je više velikih građevina u kojima su osnovane škole za industrijsku kemiju, strojarstvo, arhitekturu, farmaciju i psihologiju. Čim bi se neka škola dovoljno razvila, prepustio bih odgovornost osposobljenom ravnatelju. Ja sâm bio sam pomoćnik direktora znanosti i član četveročlanog izvršnog odbora koji je upravljao cijelim sveučilištem. Vjerojatno najveći uspjeh koji sam postigao bilo je osnivanje ureda za provjeru kakvoće. Industrijski pogoni dragovoljno su se obvezali na primjenu minimalnih mjerila i s našim laboratorijima zaključili ugovore da ćemo mi redovito provjeravati njihove proizvode i tako osiguravati njihovu jedinstvenu kakvoću.

Najmoćniji i najbogatiji ljudi, od predsjednika pa nadalje, zasipali su me znacima poštovanja i darovima, zato što sam im bio prijatelj i podupirao njihove projekte i planove. No duboko u svom srcu znao sam da uza sve počasti koje sam primio, nisam postigao ono zbog čega sam bio došao. Augustin je to prije mnogo stotina godina prikladno izrazio riječima: “Za sebe si nas, Gospodine, stvorio i nemirno je srce naše dok se ne smiri u tebi.”

Mučile su me mnoge sumnje. Znao sam da se mnogo od onoga što propovijedamo, kao i mnogi odgovori koje dajemo ljudima, osporava među teolozima i da to mnogi duhovnici ismijavaju ili preziru. Stidio sam se zbog svećenika, koji su stoljećima pljačkali ljude, zanemarivali siromašne, podupirali bogate tlačitelje ili živjeli sablažnjivim životom.

Čvrsto odlučivši da spasim ono malo godina što mi je još preostalo od života, naumio sam napustiti svećeničku službu i Katoličku crkvu čim steknem naziv doktora fizike i kemije. Siguran sam da se

svaki svećenik u nekom dijelu svog života nađe pred tom odlukom. Crkva nam je bila obećala da će nas učiniti Božjim ljudima, ali prije ili poslije svećeničkog zaređenja svaki treba pred vlastitom savješću iskreno napraviti zaključni račun. To je trenutak u kojem će mu postati jasno da je, usprkos svim sredstvima milosti koje mu je ponudila Katolička crkva, u pogledu toga gori negoli je bio u početku.

Cijena izlaska iz Katoličke crkve

Kada svećenik odluči napustiti Katoličku crkvu, za njega to znači da će biti odsječen od većine onih, ako li ne i od svih, koji su ga voljeli, cijenili i poštovali; i, što je još važnije, koje je on volio i kojima je bio služio. Svaki svećenik poznaje takve svećenike koji su pokušali izići, ali su iz ovog ili onog razloga bili prisiljeni okrenuti se natrag. I ja sam poznao takve ljude. Ispričali su mi zašto su se okrenuli natrag: ne iz ljubavi prema Katoličkoj crkvi, nego, između ostalog, kako bi svaki dan imali što pojesti i na posljertku bili pristojno pokopani.

Ja sam svoj izlazak pomno isplanirao i svoje pretpostavljene zamolio za godišnji odmor koji bih proveo u Europi. Nakon što sam stekao naziv doktora, u Miamiju sam kupio rabljeno vozilo i odveo se u potragu za nekim manjim gradom u kojem me nitko ne poznaje i u kojem bih se mogao pri tajiti. No nisam osjećao nikakvu radost i nije me preplavio osjećaj slobode, kako bi netko očekivao. Svi koje sam bio poznao bili su odsječeni od mene zbog svoje povezanosti s Katoličkom crkvom. Za sav svijet bio sam samo stranac i tuđinac – i bio sam dalje od Boga negoli ikad prije toga.

U svojem traganju za nekim tko bi mi mogao pomoći naći posao, stupio sam u vezu s jednim kemi-

čarom koji je ranije radio za mene u uredu za ispitivanje kakvoće, ali je sada živio u Meksiku. Budući da sam bio siguran da ću ondje naći prijatelje spremne da mi pomognu, skupio sam svoje stvari te preko rijeke Rio Grande pošao na jug.

Jedna poznanica spomenutog kemičara zvala se Marta i živjela je zajedno sa svojom tetom iz Španjolske. Obje žene bile su prijateljski nastrojene prema meni. Nisam ni bio svjestan koliko će one utjecati na moj život kasnije kada se između nas razvije blisko prijateljstvo. Na posljertku mi je Marta postala ženom. Njezina je teta pokušala ponovno živjeti sa svojim odbjeglih mužem, ali je nedugo nakon njegova povratka nađena mrtva u postelji. Na temelju mnogih pokazatelja sumnja je pala na njezina muža pa smo i mi bili upleteni u jedan od najzbudljivijih sudskih procesa za ubojstvo u povijesti Meksika. Kako se taj događaj spominjao posvuda na naslovnicama novina, pročulo se i moje ime pa su me neki rimokatolički novinari iz poznatijih novina počeli napadati kao otpalog svećenika. Zbog toga me moj poslodavac otpustio, jer se bojao da bi to moglo naštetiti njegovom poslu.

Stoga smo krenuli na put za San Diego. Bilo je to dugo putovanje ispunjeno teškoćama. Posao sam našao u tvrtci "Convair Astronautics". Nekoliko mjeseci kasnije netko mi je spomenuo da postoji slobodno mjesto u upravi tvrtke "General Dynamics", njihovoj krovnoj organizaciji. Razgovori o zaposlenju i stručnoj spremi trajali su nekoliko tjedana. Naravno, morao sam dati točne podatke o svom životu, izobrazbi i kvalifikacijama za posao te navesti tvrtke u kojima sam ranije radio. Sve sam to potanko iznio, samo sam izostavio činjenicu da sam bio katolički svećenik. No na posljertku, samo nekoliko dana prije negoli sam trebao stupiti na novo radno mjesto, primio sam telegram da se poništavaju svi naši dogovori.

Nisam imao pojma što je moglo dovesti do tog iznenadnog otkazivanja, ali sam nekoliko dana kasnije primio pismo u kojem su me viši crkveni dužnosnici opomenuli da nikada više ne tražim preporuke iz izvora koji su pod crkvenim nadzorom, jer će oni uvijek poricati da me poznaju. Tako više nisam mogao naći posao koji bi odgovarao mojoj izobrazbi i radnom iskustvu.

Dar spasenja

Sav moj život učili su me da se čuvam protestantskih pastora. Govorili su nam da oni lakomo navaljuju na bivše svećenike, kako bi ih zloupotrijebili za svoje opake nakane. U svom očaju odbacio sam te predrasude i odlučio se izložiti tom riziku. Tako sam utvrdio da još od Isusova doba po svemu svijetu ima ljudi koje je najbolje nazvati “kršćanima vjernim Bibliji”. Oni ne samo što su vjerovali da je Biblija od Boga nadahnuta, nego su je smatrali osobnom porukom živoga Boga te joj dopuštali da im ona određuje život.

Od jednog pastora posudio sam knjižicu o kršćanskom nauku i utvrdio da svi priloženi tekstovi potječu iz Biblije i ne temelje se na ljudskim razmišljanjima ili na crkvenim predajama. Po prvi put sam istinski povjerovao jednostavnim biblijskim izjavama u kojima se radilo o tome kako doći u Nebo i izbjeći pakao. Postalo mi je jasno da se Bibliji ne smije pristupiti samo na intelektualan način, nego da je potrebno postupiti kao djeca koja slušaju riječi svog Oca, prihvaćaju ih i vjeruju, svjesni da Bog misli upravo ono što je rekao te znaju kako je rekao upravo ono što misli.

Stranicu po stranicu otkrivao sam u Bibliji istine za kojima sam žeađao sav svoj život. O spasenju Biblija naučava sasvim jasno: *Jer milošću ste spašeni po vjeri; i to nije od vas: Božji je to dar; ne po djelima, da se ne bi tko hvastao* (Efežanima 2,8-9).

Marta i ja bili smo jedinstveni u tome da je rijetko tko na svijetu učinio tolika toga pokušavajući zadobiti spasenje kao što sam to ja; ali jedno nisam učinio nikada: nisam se pomolio za to da spasenje primim kao dar od Boga. Odlučili smo zamoliti Boga za taj dar milosti, spustili se na koljena i zajedno se pomolili – po prvi put!

U stavu poniznosti i u kajanju zamolili smo Boga da nas spasi, ali ne zbog dobrih djela koje smo bili učinili ili se zarekli da ćemo učiniti, nego zbog dobra koje je učinio Isus kad je svojom smrću na križu okajao naše grijeha.

Jedva smo to primjećivali, ali bili smo nanovo rođeni. Naša nam je vjera bila tolika nova da nismo ni znali da smo sada u Kristu! Od tog trenutka pa nadalje počeli smo doživljavati promjene u svom

razmišljanju. Počeli smo voljeti ono što je Božje. Na različite nam je načine Gospodin dao da otad iznosimo svoje svjedočanstvo i propovijedamo te stotine ljudi dovedemo do Gospodina Isusa Krista i biblijskog kršćanskog života.

Vi ste pristupili gori Sionu i gradu Boga živoga, nebeskom Jeruzalemu, i nebrojenim tisućama anđela, 23 sveopćem skupu i crkvi prvorodenaca zapisanih na nebu, i k Bogu, Sucu sviju, i k duhovima pravednika koji su učinjeni savršenima, i posredniku novoga saveza, Isusu, i škropljeničkoj krvi koja govori bolje negoli Abelova (Hebrejima 12,22-24).

Putem svojih predavanja i biblijskih tečaja Charles Berry naučavao je biblijsku istinu i poučavao o rimokatoličanstvu. Podatke o njegovu trenutnom djelovanju nemamo.

Nekoć isusovac, sada dijete Božje

Moja rimokatolička “karijera” počela je u jednom malom mjestu na sjeveru Kalifornije (SAD). Mjesto je bilo tako malo da se u njemu ni misa nije održavala svake nedjelje. Kad je god to bilo moguće, jednom mjesečno dolazio bi svećenik i vodio misu u jednoj većoj javnoj prostoriji.

Imao sam starijeg i mlađeg brata. Moj otac bio je studirao na sveučilištu u Santa Clari, zbog čega su moji roditelji smatrali da će biti dobro ako nas djecu pošalju u rimokatolički internat. Tu sam četiri godine pohađao školu koju su vodili isusovci (jezuiti). S akademskog gledišta bila je to dobra škola, ali je jedina vrsta religije kojoj smo u njoj bili izloženi bila rimokatolička teologija i predaja bez povezanosti s Biblijom.

Želja za služenjem Bogu i ljudima

Kako se približavao svršetak mog školovanja promišljao sam što bih htio uraditi od svog života. Mislio sam da bih kao isusovački svećenik mogao na dobar način služiti Bogu i pomagati ljudima. To je bilo jedino što sam znao. Već tijekom srednje škole, ali i nakon nje, imao sam veliku želju za time da sretnem Boga i upoznam ga. Da, sjećam se kako sam tijekom posljednje godine srednje škole znao izići noću na nogometno igralište te, klečeći, podizao ruke i zazivao: “Bože, Bože, gdje si?” Zaista sam bio gladan Boga.

Isusovačko sjemenište

Po završetku srednje škole, 1953. godine, stupio sam u isusovački red. Prvo što mi je tamo rečeno bilo je da se moram držati svih pravila i propisa, jer je to drago Bogu i da On to očekuje od mene. Glavna krilatica glasila je: “Drži pravila Reda i pravila Reda će držati tebe.”

Čitali smo mnoge životopise svetaca i od samog nam je početka rečeno da te ljude trebamo smatrati svojim uzorima i ugledati se u

njih. U to doba nisam znao da su ti ljudi bili proglašeni svecima samo zato što su predano služili Rimokatoličkoj crkvi. Trinaest godina trajao je studij, predmet po predmet, tema za temom. Kao posljednje došao je studij teologije, čiji je vrhunac bilo zaređenje za svećenika. Zaređen sam 1966. godine.

Glad za Bogom, ali bez mira

Moje je srce još uvijek bilo gladno Boga. Još uvijek nisam sreo Gospodina i još uvijek nisam imao mir. Upravo suprotno, počeo sam pušiti i bio sam strašno živčan. Često sam bio toliko nemiran da sam se znao popeti u svoju sobu, gdje bih pušio cigaretu za cigaretom.

S mišlju da bih se na taj način mogao približiti Bogu, započeo sam dodatan studij u Rimu. No srce mi je ostalo gladno. Jednom sam razgovarao sa svećenikom koji je bio odgovoran za misiju u Africi, jer sam se bavio mišlju da odem tamo kao misionar. No tada sam postao svjestan da tamošnjim ljudima mogu predati samo ono što sam sâm naučio o rimokatoličkom nauku i samo ono što može ponuditi Katolička crkva. No budući da to nije moglo zadovoljiti mene, kako bi moglo zadovoljiti te ljude?

Moj studij poklapao se s razdobljem Drugog vatikanskog sabora (1962.-1965.) i završio je godinu dana nakon njega. Mislio sam da će sve biti drugačije kad budu objavljeni rimski dokumenti. Bilo je to doba otkrivanja. Smatrao sam da ću sada otkriti duboku istinu i da će ona promijeniti svijet. Ta me je nada nosila. No nisam mo-

gao utvrditi nijednu promjenu, jer su još uvijek važili nauci utvrđeni na saboru u Trentu (Tridentski sabor). Stoga nisam otputovao u Afriku, nego sam se vratio natrag u Kaliforniju, gdje je Bog za mene imao spremno jedno iznenađenje.

Vođenje molitvene skupine

Držao sam misu u jednom oporavilištu, nakon koje mi je pristupila neka žena i upitala bih li htio voditi molitvenu skupinu koja se okuplja u njezinoj kući. Još nikad u životu nisam vodio neki molitveni skup i nisam znao kako se to radi. No rekao sam si da bih nakon toliko godina školovanja trebao biti osposobljen za takvo što. Stoga sam pristao.

Svakog četvrtka u deset sati okupila bi se nekolicina ljudi pa bi do podneva zajedno čitali Bibliju, pjevali Gospodinu pjesme slavljenja i molili se za potrebe pojedinaca. Onog jutra kada sam prvi put trebao ići tamo bio sam vrlo nemiran i žalio što sam bio pristao. Otišao sam bez ikakva oduševljenja. No kad je došlo podne, najradije ne bih više otišao odande. Sila Božje riječi počela je doticati moje srce i moj život.

Iznenaden Božjom milošću

Veliko iznenađenje koje je Bog pripremio za mene zbilo se ovako: Jedne večeri u kolovožu 1970. godine odvezli smo se s nekoliko ljudi iz te kućne molitvene skupine u jedno odmaralište. Ondje se održavao vjerski susret. Po svršetku svoje propovijedi govornik je rekao: "Ako ovdje ima nekoga tko je gladan Boga i još ga nije iskusio, no želi to da Bog dotakne njegov život, neka dođe naprijed i molit ćemo se za njega." U tom trenutku molio sam Boga da me promijeni. Pošao sam naprijed, gdje su neki položili ruke na mene i molili. Nije to što sam se nanovo rodio bilo na temelju bilo kakvih djela koje sam učinio ja ili oni, nego je to zaista bila samo Božja milost.

U tom trenutku promijenio je Bog moj život. Isus i Biblija postali su mi posve stvarni i živi. *On nas je spasio, ne po djelima pravednosti koja smo mi učinili, nego po svojoj milosti, kupelju preporoda i obnove Duha Svetoga* (Titu 3,5).

Naša molitvena skupina u srednjoj školi

Osnovali smo molitvenu skupinu u jednoj srednjoj školi. Uskoro se uključilo toliko ljudi da smo se morali okupljati u dvorani za tjelesni. Nije dugo potrajalo i svakog petka navečer dolazilo bi osam stotina do tisuću ljudi. Mnogo smo držali do toga da slavimo Boga, klanjamo mu se i veličamo ga. U toj dvorani nije bilo ni svetih slika niti ičeg sličnog. Za vodstvo smo imali samo jednu knjigu, Bibliju.

Mnogo smo toga još morali naučiti. Ja sam tek nakon mnogo godina shvatio da ne mogu više ostati u Rimokatoličkoj crkvi. Tijekom svih tih godina uvijek sam naglašavao da se spasenje nalazi samo u dovršenom djelu Isusa Krista na križu, a ne u krštenju dojenčadi; da je Biblija, Božja riječ, jedini izvor autoriteta; i da ne postoji čistilište, nego da nakon svoje smrti odlazimo ili u Nebo ili u pakao.

No tu je nastupio sukob: lomilo mi se srce kad sam gledao kako se ljudi u pogledu svog spasenja uzdaju u tako lažne i prijevarne nauke. Mislio sam da bi me Bog mogao upotrijebiti da izazovem promjene u Rimokatoličkoj crkvi. Sastajao sam se i na molitve s drugima koji su se nadali to isto. Molili smo se Bogu da promijeni Crkvu, tako da bismo mi mogli ostati rimokatolici. Danas uviđam da čovjek u Rimokatoličkoj crkvi može ostati jedino ako uđe u kompromise.

Uvjeren od strane Svetog Duha

Nakon što me Sveti Duh razuvjerio u pogledu mnogo toga, konačno sam razumio da žalostim svoga Gospodina ako mu se ne predam u potpunosti i umjesto toga ulazim u kompromise, što je grijeh. Uvidio sam i da se Rimokatolička crkva ne može promijeniti. Kada bi se promijenila, više ne bi bilo ni pape, ni krunice, ni nauka o čistilištu, ni svećenikâ, ni mise, i još nebrojeno mnogo toga. Sada je, nakon sedamnaest godina ispiranja mozga, Sveti Duh isprao i očistio moj mozak. To što se dogodilo u tom dijelu mog života opisano je u Rimljanima 12,1-2: *Zaklinjem vas stoga, braćo, milosrđem Božjim, prinesite svoja tijela na žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu, kao svoje razumsko bogoštovlje. I ne suobličujte se ovome*

svijetu, nego se preobražavajte obnavljanjem svoga uma: da možete prosuditi što je to dobra i ugodna i savršena volja Božja.

Istraživanje u Indiji

U to doba upoznao sam još jednog svećenika koji je naučavao isto što i ja. (U međuvremenu je i on napustio Rimokatoličku crkvu.) On je pola godine provodio u Indiji, a pola u Sjedinjenim Državama. Zvao se Victor Affonso i također je bio isusovac. Kazao sam mu da mora biti prekrasno raditi kao misionar u Indiji. To sam i ja imao prigodu raditi tijekom šest mjeseci 1986. godine. Mjesec dana tijekom tog razdoblja proveli smo s jednom skupinom koja je preispitala rimokatoličko naučavanje u svjetlu Biblije. Bili smo odlučni slijediti ono što kaže Biblija; ako pak joj se rimokatoličko naučavanje bude protivilo, bili smo spremni odbaciti ga.

Uvidjeli smo da je Isus rekao: “Dođite k meni” i da smo u evanđeljima pozvani moliti Oca u Isusovo ime, a ne u ime nekog sveca ili Marije. Prvi kršćani se nisu molili Stjepanu, koji je vrlo rano u povijesti Crkve umro mučeničkom smrću, kao ni Jakovu, koji je također vrlo rano usmrćen. Kako i bi kad je s njima bio uskrslu Isus! On je rekao: *Jer gdje su dvoje ili troje okupljeni u moje ime, tamo sam ja među njima* (Matej 18,20). Molili su se Isusu, molili su se Ocu; bili su vođeni Svetim Duhom i pokoravali se Božjim zapovijedima.

Ondje u Indiji otkrili smo i da su u rimokatoličkom Katekizmu izmijenili Deset zapovijedi i da one više nisu onakve kakve su zapisane u Bibliji. Prva zapovijed u rimokatoličkom Katekizmu je ista kao i ona u Bibliji, no druga zapovijed u njemu glasi: “Ne izusti imena Gospodina Boga svoga uzalud.” To je potpuna preinaka biblijskog teksta. Treća zapovijed premještena je na drugo mjesto, a prvotna druga zapovijed, kakvu nalazimo u Bibliji, zanemarena je! Sve inačice rimokatoličkog Katekizma izostavljaju drugu od deset Božjih zapovijedi. Uzmimo za primjer odgovor na pitanje broj stotinu devedeset i pet iz “New Baltimore Catechism” (Novi baltimorski katekizam): “Ovo je deset Božjih zapovijedi: (1) Ja sam Gospodin, Bog tvoj, nemoj imati drugih bogova uza me. (2) Ne izusti imena Gospodina Boga svoga uzalud, itd.”

U Bibliji druga zapovijed glasi: *Nemoj praviti sebi nikakav kle-
sani lik ili ikakvo obličje bilo čega što je gore na nebu, ili što je do-
lje na zemlji, ili što je u vodama pod zemljom. Nemoj im se klanja-
ti niti im služiti; jer ja, GOSPODIN Bog tvoj, Bog sam ljubomoran:
pohodim grijeh otaca na djeci sve do trećega i četvrtoga narašta-
ja onih koji me mrze, a iskazujem milosrđe tisućama onih koji me
ljube i drže moje zapovijedi* (Izlazak 20,4-6). Bog nam zabranjuje
klanjati se pred kipovima ili im služiti, no postoje fotografije na ko-
jima se vidi papa gdje kleči pred kipovima i ljubi ih.

Bili smo vrlo uznemireni kad smo primijetili da u Katekizmu ne-
dostaje ta zapovijed. Naravno, nametnulo se pitanje kako to Kate-
kizam ipak uspijeva nabrojiti deset zapovijedi. To je učinjeno tako
da je posljednja zapovijed (u Bibliji deseta) podijeljena na dva dije-
la: “Ne poželi ženu bližnjega svoga” u Katekizmu je uvedena kao de-
veta zapovijed, a drugi dio tog retka, u kojem se radi o tome da se
ne požele dobra svoga bližnjega, kao deseta. To je veliko iskrivlja-
vanje Biblije. Tako sam otkrivao sve više katoličkih dogmâ i naukâ
koji se izravno protive Bibliji.

Marija i misa

Proučavali smo i nauk o bezgrešnom začecu Marije. Taj nauk tvr-
di da je Marija bila začeta bez grijeha. U prvom trenutku svog začec-
ća bila je sačuvana čistom od svake ljage nasljednog grijeha. To se
protivi biblijskom nauku izrečenom u Rimljanima 3,23: *Jer svi su
sagriješili i lišeni su Božje slave*. I tu se radilo o nauku vjere pro-
tivnom Bibliji, koji se najprije širio predajom i kasnije bio progla-
šen nepogrešivim.

Potom smo naišli na jedno od najzahtjevnijih područja. Radilo se
o misnoj žrtvi. Službeni nauk Rimokatoličke crkve govori da je mi-
sa nastavak žrtve na Golgoti. Sabor u Trentu (Tridentski sabor) to
je odredio ovako:

“U ovoj božanskoj žrtvi koja se izvršuje u misi, sadržan je i nekrv-
no se žrtvuje isti onaj Krist koji je jedanput sama sebe na krvni na-
čin prikazao na žrtveniku križa ... Jedna je naime te ista žrtva, isti
koji je tada prinio sebe na križu prikazuje se sada po služenju sve-

ćenika; razlikuje se samo način prinošenja” (*Katekizam Katoličke Crkve*, Glas Koncila, Zagreb 1994.; član. 1367).

Sada bi netko mogao reći da Tridentski sabor više ne važi, jer se mnogo toga promijenilo. No kardinal Ratzinger, bivši predstojnik Kongregacije za nauk vjere i bivši papa, u knjizi nazvanoj “Ratzingerovo izvješće” napisao je: “Nemoguće je da bi Sabor u Trentu i Prvi vatikanski sabor mogli biti protiv Drugog vatikanskog sabora. Onaj tko ne prihvaća Drugi vatikanski sabor, ne prihvaća ni autoritet koji podupire oba prijašnja sabora i tako ih ruši s njihova temelja.”

Katekizam naučava da je misa ista žrtva kao ona na Golgoti: “Kristova žrtva i žrtva Euharistije samo su jedna žrtva: ‘Jedna je naime te ista žrtva, isti koji je tada prinio sebe na križu ... nekrvno se žrtvuje isti onaj Krist ...’” (*Katekizam Katoličke Crkve*, Glas Koncila, Zagreb 1994.; član. 1367).

Nasuprot tome, u Hebrejima 10,18 piše: *A gdje je oproštenje toga, nema više prinosa za grijeh*. Sveto pismo se izražava tako da ga se ne može shvatiti pogrešno. Osam puta je u četiri poglavlja poslanice Hebrejima (od 7. pa nadalje) naveden izraz “jedanput zauvijek”. Žrtva za grijeh je samo jedna i prinesena je jedanput zauvijek.

Dovršena žrtva

Svatko tko je ikad pribivao rimokatoličkoj misi prisjetit će se molitve koju izgovara svećenik: “Molite, braćo, da moja i vaša žrtva bude ugodna Bogu Ocu svemogućemu.” To je vrlo ozbiljna molba. Zajednica odgovara istim riječima i moli Boga da prihvati žrtvu. Ali to se protivi Božjoj riječi, koja nam govori da je Žrtva već bila primljena. Kada je visio na križu, Gospodin Isus je rekao: “Dovršeno je!” (Ivan 19,30) i mi znamo da je sve dovršeno, završeno i potpuno ispunjeno – jer je Otac prihvatio žrtvu, uskrisio Isusa i podigao ga sebi zdesna. Radosna vijest koju navješćujemo jest to da je Isus ustao od mrtvih, da je Njegova žrtva potpuna i da je On platio za grijeh. Kada putem Božje milosti Isusovo djelo priznamo kao jednom za svagda dovršenu žrtvu za naše grijeh, spašeni smo i imamo vječan život.

Neki spomenik služi kao podsjećanje na nešto što je netko učinio za nas. Isus je rekao: "Činite to meni na spomen." Stoga bi svatko tko to čita, i svaki svećenik koji predvodi misu, trebao ozbiljno razmisliti o zabludi koja se izražava molitvom: "Braćo i sestre, pomolimo se da naša žrtva bude prihvaćena." No Žrtva je već bila prihvaćena. Tijekom slavljenja Gospodnje večere trebali bismo se prisjetiti onoga što je Isus učinio; jer žrtvi koju je Isus prinio na križu ne može se ništa dodavati, niti je se može ponavljati.

Može li misa donijeti oprostjenje grijehâ?

Rimokatolička crkva naučava da je misa okajna žrtva koja može ukloniti grijeha živih i mrtvih. Premda neki tvrde da ponegdje Crkva više ne vjeruje u čistilište, danas se gotovo svaka misa održava u korist nekog pokojnika, s vjerom da će djelovanjem mise biti skraćeno vrijeme koje on mora provesti u čistilištu. Na temelju toga se održavaju mise za mrtve; no Biblija jasno govori da nakon smrti čovjek dolazi izravno na Sud: *I kao što je ljudima određeno jedanput umrijeti, a nakon toga dolazi sud* (Hebrejima 9,27). Kada netko umre kao spašen, odlazi izravno u Nebo; dok onaj tko ustraje u svojim grijesima, odlazi u pakao. Ne postoji ništa što bi nam moglo omogućiti da se premjestimo iz pakla u Nebo. Rimokatolička crkva vjeruje da misa djeluje u pogledu okajanja i da se putem nje može skratiti vrijeme koje je potrebno provesti u čistilištu.

Ali sve muke i okajanje koje je trebalo podnijeti zbog grijehâ, dovršio je Isus na križu. To je istina koju trebamo prihvatiti. Moramo se nanovo roditi i vječan život primiti dok smo još živi. U Bibliji ne postoji nikakvo uporište za mišljenje da nakon smrti možemo bilo što izmijeniti.

Stajati pravedan pred Bogom

Kao sljedeće, počeli smo istraživati što Rimokatolička crkva naučava o spasenju. Jedan od njihovih nauka govori da se možemo spasiti ako se krstimo kad smo još malo dijete, to jest dojenče. U danas još važećem "Zakoniku kanonskog prava" stoji: "Krst, vrata sakramenata, stvarni ili barem krst želje, prijeko potreban za spa-

senje, po kojem se ljudi oslobađaju od grijeha, preporučaju za djecu Božju i neizbrisivim biljegom suobličeni Kristu priteljovljuju Crkvi, valjano se podjeljuje samo pranjem pravom vodom s potrebnim riječima forme” (*Zakonik kanonskog prava*, član. 849). Time se načuva da je dojenče prigodom krštenja spašeno i da je putem snage krštenja dobilo vječan život.

Ali to nije istina. Isus nikada nije rekao nešto slično, a ni u Bibliji ne piše ništa o tome. Ne postoji ni limb (predvorje pakla u kojemu, ne trpeći muke, borave duše starozavjetnih pravednika i nekrštene djece). Isus je rekao: “Pustite dječicu da dolaze k meni.” Biblija jedinstveno svjedoči da se spašavamo tada kada povjerujemo u poruku da je Isus Krist u potpunosti isplatio kaznu za naše grijehе te tako pravednost koju On ima od Boga, pripisao nama. *Jer njega koji nije upoznao grijeh, on je zbog nas grijehom učinio da mi postanemo pravednost Božja u njemu* (2. Korinćanima 5,21).

Kristovo djelo ili naša djela?

Rimokatolička crkva ide još dalje, u tome što kaže da čovjek, ako želi biti spašen, treba držati njezine zakone, propise i odredbe. Onaj tko te zakone prekrši (primjerice one o kontroli rađanja, postu ili nedjeljnom pribivanju misi), počinio je grijeh. U do danas važećem kanonskom pravilniku Rimokatolička crkva tvrdi da je za oprostnje težih grijeha nužna ispovijed pred svećenikom: “Pojedinačna i cjelovita ispovijed i odrješenje jesu jedini redoviti način na koji se vjernik svjestan teškog grijeha pomiruje s Bogom i Crkvom” (*Zakonik kanonskog prava*, član. 960). Rimokatolička crkva govori da je to način, sasvim uobičajen način, za opraštanje grijehâ.

No Biblija govori da smo spašeni tada kada se svim srcem pokajemo i vjerujemo u dovršenu Kristovu žrtvu na križu. Spašavamo se na temelju milosti, a ne na temelju djela. Rimokatolička crkva tome dodaje djela, koja čovjek mora učiniti da bude spašen, dok Biblija jednoznačno daje na znanje da smo spašeni isključivo po milosti, a ne po djelima.

Spasenje je nezasluzen dar, neovisan o bilo kakvim naporima s naše strane. *Jer milošću ste spašeni po vjeri; i to nije od vas: Božji*

je to dar; ne po djelima, da se ne bi tko hvastao (Efežanima 2,8.9). To potvrđuje i Poslanica Rimljanima 11,6: A ako je po milosti, nije više po djelima: inače milost više nije milost. Ali ako je po djelima, više nije milost: inače djelo više nije djelo.

Povratak iz Indije i izlazak iz Crkve

Tijekom tog mog boravka u Indiji proučavali smo te i mnoge druge nauke i, kako se približavao moj povratak u Sjedinjene Države, postajao sam sve svjesniji da više ne mogu biti zastupnik Rimokatoličke crkve. Počeo sam shvaćati da su rimokatoličke dogme, koje proturječe Svetom pismu, tako duboko ukorijenjene da ih je nemoguće izmijeniti.

I sâm katolički karizmatički pokret vratio se temeljnim dogmama i naucima Rima, drži ih se i ustrajava na njima, tako da je sav taj pokret potpuno bezuspješan. Katolički karizmatički pokret nije nekakav svjež vjetar koji puše Crkvom i putem povratka Bibliji sve mijenja. On se ne može vratiti biblijskom nauku, jer to Crkva ne bi dopustila. Rimokatolička crkva će uvijek ustrajavati na tome da je misna žrtva nastavljanje Isusove žrtve. Neće se okaniti ni tvrdnje da se dojenčad putem krštenja nanovo rađa i prima vječan život, kao što neće ukinuti ni različite obveze koje je nametnula svojim članovima.

Ja istinski ljubim katolike i želio bih im pomoći. Htio bih im pomoći da pronađu slobodu spasenja, život i blagoslov koji dobivamo kad slijedimo Pismo. Nisam protiv ni jednog katolika ili rimokatoličkog svećenika, jer oni su zarobljenici svojih dogma i nauka. Od toga ih može osloboditi samo Bog. Isus je rekao: *Jer napustili ste zapovijed Božju i držite ljudsku predaju* (Marko 7,8). Upravo to je problem pred kojim stojimo. Te predaje razaraju Božju riječ, jer proturječe njezinoj istini.

Kad sam se vratio iz Indije, znao sam da mi predstoji najveća promjena u životu. Za me je to bilo doba goleme nevolje, jer sam Rimokatoličkoj crkvi bio dao sve svoje povjerenje i tolike joj godine služio. Ali znao sam da moram napustiti Rimsku crkvu čim se vratim iz Indije.

Bila je 1987. godina kad sam službeno napustio Rimokatoličku crkvu. Napisao sam spis o raskidu službe, nakratko stupio u vezu sa svojim ranijim pretpostavljenima i u Rim poslao pismo u kojem sam naveo razloge svog istupanja. Za takav nastup odlučio sam se zato što sam svima htio posvjedočiti i objasniti razloge svog izlaska. Htio sam postupiti po Bibliji.

Moji roditelji i supruga

Za vrijeme svega toga teško sam trpio. Vratio sam se svojim roditeljima, koji su već oboje imali preko osamdeset godina. Jedne večeri ozbiljno smo razgovarali i tada sam im rekao što sam učinio. Ispričao sam im kako sam bio spašen putem Božje milosti i da sam odlučio napustiti Rimokatoličku crkvu zbog neslaganja s njezinim naukom. Nakon duže stanke i razmišljanja, otac mi je rekao: “Bo-be, znaj da tvoja mama i ja mislimo to isto.” Još su samo jedanput otišli na misu. Vrativši se kući rekli su: “Jesi li znao da je ono tamo ispred u crkvi oltar? Pa oltar je žrtvenik, mjesto na kojem se prinosi žrtva.” Otac je nastavio: “Sada vidim sasvim jasno da nam ne treba nikakva daljnja žrtva.”

I otac i majka počeli su čitati Bibliju i po njoj živjeti. Majka mi je umrla 1989. godine dok je čitala Bibliju, s mirom i svjesna da ima vječan život i da će zauvijek biti s Gospodinom. Otac mi je umro 1993. godine moleći se za one koje će ostaviti za sobom. On je zapisao svoje svjedočanstvo o Božjoj milosti i, bez obzira na svoju starost, svjedočio svoju vjeru i u staračkom domu. Prije njegove smrti, 6. lipnja 1992. godine, dao mi je Bog najveći dar koji On, osim spašenja, može dati jednom čovjeku: moju prekrasnu suprugu Joan.

Danas sam školovani propovjednik i služim u jednoj zajednici zajedno s drugima koji naučavaju biblijsku vjeru i naviještaju radosnu vijest o Božjoj milosti jedino po smrti Gospodina Isusa Krista.

Odmah nakon što je napustio svećeničku službu i Katoličku crkvu, počeo je Bob Bush naviještati Evanđelje po Sjedinjenim Državama, kao i po Srednjoj i Južnoj Americi. Godine 1992., nakon ope-

racije na leđima ostao je uzet. Način na koji je on podnosio to veliko tjelesno ograničenje, bio je svjedočanstvo za Božju milost. Kao radio-evanđelist naviještao je radosnu vijest o otkupljenju. Živio je u Kaliforniji, u gradu Oakdale.

Pastor Bob Bush otišao je svome Gospodinu 2011. godine, no njegovo svjedočanstvo i dalje živi i dostupno je na Internetu.

Neodoljiv poziv

Mjesto u kojem sam se rodio je Michoacan u Meksiku i moju su obitelj sačinjavali ozbiljni katolici koji su provodili u djelo svoju religiju. Prve godine školovanja proživio sam pod pozornom paškom ljudi koji su brinuli za to da se redovito ispovijedam svećeniku i svaki dan pribivam misi. Kad mi je bilo dvanaest godina stupio sam u dijecezansko sjemenište u Chilapi, u državi Guerrero. Tijekom pet godina učio sam latinski jezik Cicerona i Vergilija, a tri godine punili su mi glavu filozofijom grčkih pisaca. U četiri sljedeće godine, koje su bile posvećene studiju teologije, s velikom pomnjom poučavali su me dogmama Rimske crkve. Konačno sam 18. listopada 1951. godine posvećen za svećenika.

Pošten, ali prevaren

Toga sam dana putem polaganja ruku biskupa primio nevjerojatnu, prijevarnu i lažnu punomoć kojom Rimokatolička crkva oprema neke ljude kako bi zavodili druge. Povjerila mi je ovlast da opraštam grijeh, kako u ispovjedaonici – kojeg li užasnog mjesta! – tako i izvan nje. Toga dana primio sam i ovlast da Krista po vlastitoj želji uvijek iznova žrtvujem na oltaru. Otad mi je bilo moguće da putem lažnog, uno-

snog obreda oslobađam duše iz čistilišta, iz mjesta koje je izmislila Rimokatolička crkva. Ta crkva, kao nepobitnu činjenicu, naučava da ljudska duša prije negoli dođe u Nebo mora proći kroz to ognjeno jezero. Koliko li je to učenje daleko do istine! Koje li za-

blude! Nakon četiri godine marljivog i savjesnog studiranja dogmatike i morala ja sam to, svejedno, vjerovao. Zbog toga sam svim srcem ozbiljno vjerovao ono što su mi rekli, to jest da sada imam punomoć opraštati grijeha ljudima kao što sam ja. Nisam znao da opraštanje grijehâ priliči samo Bogu i da se ne može prenijeti na ljude.

Sveto pismo kaže: *Ja, ja sam taj koji zbog sebe samoga brišem tvoje prijestupe i tvojih se grijeha neću spominjati* (Izaija 43,25). *Tko može grijeha opraštati, osim Bog jedini?* (Marko 2,7).

Dvadeset godina služio sam kao rimokatolički svećenik i provodio taj smiješan, sramotan i Bibliji protivan obred. Svaki dan slušao sam o slabostima ljudi među kojima sam živio. Na ispovijed su mi dolazili vojnici, radnici i političari. Bio sam i religijski upravitelj u nekim školama. Godinu dana služio sam kao vikar u jednoj župi, a drugih devetnaest godina vodio sam vlastitu župu, u kojoj sam i sâm imao vikare i pastoralne pomoćnike koji su mi pomagali u provođenju mojih besmislenih dužnosti.

Krist je žrtvovan jedanput zauvijek

Kako bih na oltaru mogao prinostiti Krista na beskrvnu žrtvu, dali su mi punomoć da izgovarajući riječi posvećenja pretvaram kruh u Njegovo tijelo i vino u Njegovu krv. Tu punomoć prihvatio sam s radošću i s velikim strahopoštovanjem. U mojim rukama trebao se nalaziti nitko drugi doli Stvoritelj svega svemira, vječan Bog koji je za nas ljude postao čovjekom. Je li uistinu moguće da sam punih dvadeset godina uvijek iznova prinostio Krista na žrtvu? Nedjeljom bih to ponekad činio i do četiri puta! Kako li je užasan i sramotan prezir od moje strane i od strane onih koji su u tome sudjelovali bilo ono što Rimokatolička crkva naziva "misom".

Nikada čovjek ne može ponoviti ono što je Isus Krist učinio na križu. Takva misao je đavlov izum. Biblija u poslanici Rimljanima 6,9 govori: „Znamo da Krist, uskrišen od mrtvih, više ne umire.“ Kako ga, onda, svećenik može dovesti do toga da umre bez

prolijevanja krvi? U poslanici Hebrejima 9,22 piše da „bez prolijevanja krvi nema oprostjenja.“ Čemu, dakle, služi misa? Može li ona očistiti duše i osloboditi ih iz čistilišta? Biblija naučava: „Krv Isusa Krista, Sina njegova, čisti nas od svakoga grijeha“ (1. Ivanova 1,7).

Bog je duh

Rimokatolička crkva kao dogmu (to jest obvezujuću vjersku istinu) naučava da je u svakom pojedinom djeliću posvećenog kruha (oblatne) i vina u potpunosti prisutan Isus Krist. Koje li neistine! Krist je rekao: „Jer gdje su dvoje ili troje okupljeni u moje ime, tamo sam ja među njima“ (Matej 18,20). Ali bogohulna laž i prijevara vrhunac postiže tijekom mise u onom trenutku kad svećenik nakon tobožnjeg pretvaranja podiže kruh i kalež a okupljeni poniknu i udarajući se u prsa ili gledajući prema nebu govore: „Moj Gospodin i moj Bog.“ To je idolopoklonstvo, štovanje stvarne tvari. Bog nije komadić tijesta, „Bog je Duh; i oni koji mu se klanjaju, trebaju *mu* se klanjati u duhu i u istini“ (Ivan 4,24).

Predaja protiv istine

No ja sam vjerovao, naučavao, propovijedao i širio vjerske nauke rimokatolicizma slagali se oni s Biblijom ili ne. U to doba mi je Katolička crkva sa svojim saborima i predajama bila važnija od Svetog pisma. Glas pape imao je veći autoritet od glasa Svetog Duha. Zar nije Rimaska crkva bila jedina crkva kojoj su ljudi trebali vjerovati i slušati je? Zbog toga sam i ja, kao nekoć apostol Pavao, bio djelatan progonitelj Crkve Božje (vidi Galaćanima 1,13). Evandeoskim propovjednicima – protestantima, kako ih je službeno nazivala Rimokatolička crkva – protivio sam se na njihovim vlastitim bogoslužjima. Vrijeđao sam ih, ponižavao i prisiljavao da napuste područje župe u kojoj sam ja kao svećenik bio gospodar i starješina.

Ni sâm ne znam koliko sam im knjiga uništio, ali se sjećam jednog osobito sramotnog događaja. S pratnjom od nekoliko tobože bogobožnih muškaraca, napao sam jednu mladu kršćanku ko-

ja je pred skupinom pozornih slušatelja propovijedala Božju riječ. Nasilno sam se probio kroz mnoštvo te počeo ismijavati nju i njezino djelo služenja Bogu, a nju ponižavati. Prisutnima sam zaprijetio da će umrijeti bez sakramenata svete Majke Crkve. S obrazloženjem da su Biblije koje su netom bile podijeljene krivotvorina, naredio sam svojim pratiteljima da ih sve skupe, jer nemaju odobrenje prave Crkve, to jest u njima ne piše „Nihil obstat“ ili „Imprimatur“. Pokupljeno je šezdeset i šest sasvim novih Biblija i ja sam ih sve potrgao vlastitim rukama i bacio u oganj. Ali to sam učinio u neznanju. Moj Spasitelj je rekao: „Onaj tko mene odbacuje i ne prima moje riječi, ima tko ga sudi: riječ koju sam govorio, ona će mu suditi u posljednji dan“ (Ivan 12,48).

Božji poziv

„Ali kada se svidjelo Bogu“, ustvrdio je Pavao, „on me pozvao svojom milošću“ (Galaćanima 1,15). Tako je Bog pozvao i mene, jer sam u sebi čuo Njegov glas: „Cipriano, ti ne spadaš tu gdje jesi. Napusti sve to.“ Poslušao sam i istupio. No biskup me pozvao k sebi, nakon čega sam se uz nekoliko otrcanih izlika vratio natrag u svoju župu. Ali Gospodinov glas nije popuštao. Kad bih slušao nečiju ispovijed, On bio mi govorio: „Nemoj slušati o slabostima drugih, jer im ti ne možeš oprostiti.“ Njegov bi me glas prekidao i kad bih služio misu ili krstio djecu.

Ponovno sam napustio svoj položaj i ponovno me biskup pozvao da se vratim. No neodoljiv Božji glas nije mi davao mira. Na posljetku nisam to više mogao izdržati. Otišao sam k biskupu i rekao mu da ću napustiti Crkvu, na što je on rekao: „Što to govoriš? Napustit ćeš Crkvu? Ako ti se ne sviđa ova župa, pobrinut ću se da dobiješ bolju.“ – „Ne,“ rekoh mu, „želim Vam samo reći da više ne želim imati posla s Rimokatoličkom crkvom.“ Nato me upitao što ću raditi i kamo želim otići. Jednostavno sam mu odgovorio: „To ne znam. Jedino što znam je da moram otići.“ Biskup je ljutito ustao i donio mi neke obrasce, koje sam morao ispuniti kako bi se kod pape provelo poništenje mog svećeničkog zavjeta.

Nisam ja kao osoba bio uzrok njegova negodovanja, nego činjenica da je ostao bez čovjeka s osamnaest godina izobrazbe i dva deset godina radnog iskustva. Nisam bio isključen iz svećenstva Rimske crkve, nego sam istupio iz njega zato što me pozvao Gospodin.

Spašen jedino po Kristovom djelu

Mjesec dana kasnije zatekao sam se u gradu Tijuana, koji se nalazi u meksičkoj pokrajini Baja California. Ondje je Bog jednog misionara koji je živio pod vodstvom Svetog Duha osposobio za to da mi navijesti Krista kao jedinog Spasitelja. Konačno sam bio u stanju razumjeti biblijski redak koji govori: „Jer Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenoga Sina da tko god u njega vjeruje ne propadne, nego ima život vječni“ (Ivan 3,16). Pouzdao sam se u Krista i zamolio ga da On bude Spasitelj i Gospodar mog života. Zbog toga znam da imam vječan život. Čovjek u Nebo ne dolazi na temelju svojih djela, žrtava ili vrlina, koliko god one bile velike. Jedini put do Oca ide preko beskrajne zasluge Isusa Krista. Čovjeka ne može spasiti nikakav svečan čin, nikakav obred, nijedan sakrament ili čovjek.

Ove istine nisam zapisao da bih vrijeđao tebe ili bilo koga drugoga. Moje srce i život ispunjen je ljubavlju, jer sam nanovo rođen kršćanin. Priznaj činjenicu da si grešnik i priznaj svoje grijehe izravno Bogu, kao što sam i ja učinio. Zamoli ga da ti oprost grijehe. Zamoli Krista da te spasi i vodi, i On će ti dati vječan život.

Danas propovijedam Evanđelje u crkvama, na javnim mjesitima, u zatvorima i po kućama.

Cipriano Valdes Jaimes (rođen 26. 9. 1926. godine) služio je na svom materinjem jeziku u Srednjoj i Južnoj Americi, kao i u različitim krajevima Sjedinjenih Država. Radio je zajedno s Bartholomew Brewerom u “Međunarodnoj misiji za katolike”. Njegovo svjedočanstvo, snimljeno u rujnu 2015. godine, može se pogledati na Youtube-u.

Poslušan Božjoj riječi

Povjerenje u Isusa i Njegovu riječ dovelo me na put na kojem mi je bogato darovana Gospodinova bliskost i vodstvo. Obistinila se riječ: *Blagoslovljen je čovjek koji ... uživa u zakonu GOSPODINO-VU i o zakonu njegovu razmišlja dan i noć ... uspijevat će što god on čini* (iz Psalma 1,1-3).

Potječem iz seljačke obitelji iz Donje Austrije i odrastao sam u uskoj povezanosti sa životom župe. Kad mi je bilo šesnaest godina uznemirilo me jedno odsudno pitanje: “Što je smisao tvog života; kamo spadaš; gdje nalaziš svoje mjesto u društvu?” Osjećao sam da je to najvažnije pitanje za mene i htio sam naći odgovor na nj. Odmah sam pomislio da mi taj odgovor može dati samo Bog pa sam otišao u svoju sobu, kleknuo i pomolio se: “Isuse, pokaži mi što je Božja namjera za mene. Ne bih htio promašiti u životu.” Potom sam otvorio Bibliju Piusa Parscha i pročitao: *Šimune, sine Jonin, ljubiš li me više negoli ovi?* (Ivan 21,15).

Te Isusove riječi kao da su bile izrečene izravno u pogledu mog stanja i bile su mi Njegov odgovor. Njegova blizina koju sam mogao osjetiti istodobno me zbunila i učinila blaženim. Prvi put u životu osjetio sam da mi je na neki način progovorio Bog, što mi je bilo poznato samo iz biblijskog svjedočanstva. Opazio sam da mi se On otkrio i dao mi naputak za život. Uvidio sam da je u svoju ruku preuzeo moj život i da će me voditi. Pripao sam Njemu i s time se našao pod Njegovom zaštitom. S tog razloga zatražio je moju ljubav. Nije od mene zahtijevao velika postignuća, koja bi me mogla izložiti pretjeranim zahtjevima. Radilo se samo o tome da mu budem na raspolaganju.

Odlazak od lica Božjega

No uskoro sam, kao da sam se razbudio od nekog drugog svijeta, počeo slijediti vlastite namisli. Time sam odvratio svoju pozornost od Isusa te ponovno ostao nasamo sa svojim namjerama. Iz

toga što sam bio doživio zaključio sam da bih trebao postati župnikom. To mi baš nije bilo pri srcu, jer sam se pribojavao studija i osamljenosti koju sa sobom nosi neženstvo, koje Katolička crkva zahtijeva. No sve dolazi kao da je umotano. Tako sam krenuo tim putem te završio srednju školu u Hornu i otišao na sjemenište u St. Pölten.

Sve me više obuzimao stav: “Moraš napraviti nešto od sebe, jer radiš na svom životnom zvanju, na kojem se može daleko stići.” Pri tome Gospodin gotovo nije mogao reći ništa mome srcu, jer više nije imao pristup do mojih najdubljih nastojanja. Ponovno sam u svoje ruke uzeo vlastit život. Cijena za to bila je duboka osamljenost – čak i od Isusa. Kada sam se molio nisam više dobivao žive riječi kao ono u početku.

Dana 29. lipnja 1963. godine, to jest na blagdan svetog Petra i Pavla, bio sam zaređen za svećenika. Služeći potom kao župnik u gradiću Golling an der Erlauf (u Au-

striji), obrazovao sam mnoge suradnike na tom području. Crkvenu zgradu dao sam umjetnički ukrasiti i uspio sam sagraditi župni pastoralni centar i župni dvor. Ugled novoutemeljene župe sve je više rastao, a s time i poštovanje koje sam kao župnik uživao među ljudima.

Traganje za Gospodinom

S godinama sam ponovno počeo tragati za spokojem pa mi se vratilo ono pitanje iz početka: “Što je Božja namjera s tobom?” No mnogo toga je s vremenom izgubilo privlačnu snagu. “Je li to što sam dosad napravio išta vrijedilo?” Pavao je rekao: *Jer nitko ne može postaviti drugi temelj osim onoga koji je postavljen, koji je*

Isus Krist – a s čime ja gradim? *Oganj će iskušati kakve je vrste čije djelo. Ostane li kome djelo koje je nadogradio, primiti će plaću* (1. Korinćanima 3,11-14). Isus pak je rekao: *Bez mene ne možete učiniti ništa* (Ivan 15,5). Pavao je priznao: *I govor moj i moje propovijedanje nije bilo u uvjerljivim riječima ljudske mudrosti, nego u iskazivanju Duha i snage: da vaša vjera ne bude u ljudskoj mudrosti, nego u snazi Božjoj* (1. Korinćanima 2,4,5).

Nedostajala mi je ta Božja snaga – snaga Svetog Duha. Pun očekivanja otišao sam u svibnju 1976. godine na seminar o djelovanju Svetoga Duha, gdje sam se radovao svježini i neposrednosti molitava. Na moje čuđenje, počela je u meni rasti trajna spoznaja da su Božja obećanja za moj život mjerodavna. Nekako se sve poklopilo i posložilo, tako da je iz toga mogao izrasti mir i radost.

Prihvatio sam Isusa

Ključ te novootkrivene stvarnosti bio je: “Moraš primiti Isusa.” No moje je pitanje glasilo: “Kako se to može dogoditi? Nije li se to zbilo u sakramentima?” Na moje zaprepaštenje, u Svetom pismu nisam našao nikakve naznake o sakramentima, osim toga da Isusa trebamo prihvatiti vjerom: *Svima koji ga primiše on dade moć da postanu djeca Božja, onima koji vjeruju u njegovo ime* (Ivan 1,12). Tu odluku vjere proveo sam u djelo u osobnoj molitvi.

Sada sam Gospodina Isusa Krista prihvatio onako kako je On to htio od samog početka. Odjednom je u meni bila Njegova mirotvorna prisutnost. Moje povjerenje temeljilo se na Njemu i Njegovoj riječi. I ako se opet nađem izvan Kristova Duha, neodložno se trebam ispraviti i uskladiti s Njim te mu priznati svoj promašaj. *Ako priznajemo svoje grijehе, vjeran je on i prave-*

dan da nam oprosti naše grijehе i da nas očisti od svake nepravednosti (1. Ivanova 1,9). Isus je moj zagovornik kod Oca.

Uho učenika

U meni je sve više i više rasla poslušnost Božjoj riječi. Ona je postala krajnje i odlučno mjerilo za moj život vjere. Boljelo me kad sam uvidio da je tijekom povijesti ispravan pristup spasenju po Isusu Kristu bio zapriječen time što je Rimokatolička crkva svojom praksom krštenja dojenčadi naučavala i u djelo provodila lažan način spasenja. Dok sam još bio župnik dao sam da me krsti jedan najvjestitelj Evanđelja koji je na svom proputovanju odsjeo kod mene.

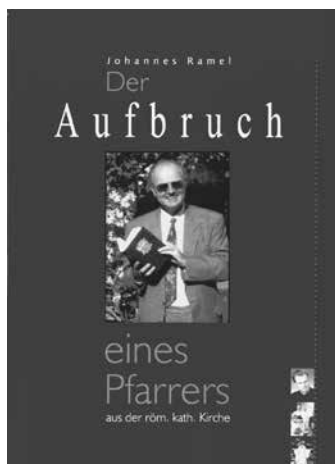
I u štovanju svetaca zapriječen je izravan put obraćenja Bogu. Svecima se ponekad odaje počast koja pripada samo Bogu. Mi smo pod zaštitom Svevišnjega, a ne pod zaštitom svetaca.

Isus je jedini put k Ocu, a Marija nije put do Boga. U poslanici Hebrejima Isus je prikazan kao jedini svećenik po redu Melkisedekovu. On je bio žrtvovan jedan jedini put, kako bi odnio grijehе mnogih. Kako bih ja kao svećenik mogao obnavljati tu, jednom za svagda prinesenu, Isusovu otkupiteljsku žrtvu i donositi je drugima?

Putem sakramenata ljude se vodi na to da se pouzdaju u posredovanje drugih ljudi, umjesto da s vjerom zazovu Isusa: *Jer ako svojim ustima priznaješ Gospodina Isusa i u svome srcu vjeruješ da ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš spašen. Dakle, srcem se vjeruje na opravdanje, a ustima se ispovijeda na spasenje* (Rimljanima 10,9-10).

Gospodinov put

Budući da u pogledu tog središnjeg pitanja, to jest u pogledu spasenja, u crkvenoj predaji nisam mo-

gao naći nikakvu otvorenost ili utemeljenost na Božjoj riječi, kako bih bio poslušan vjeri morao sam napustiti Rimokatoličku crkvu. Stoga sam 4. studenog 1985. istupio iz nje. Time nisam napustio Gospodinovu crkvu, nego jednu zabludjelu vjeroispovijest. Nakon što je biskup doznao da upitnim smatram krštenje dojenčadi i svećeničko ređenje, bio je prisiljen razriješiti me od službe.

Sa četrdeset i osam godina počeo sam samostalno zarađivati za život tako što sam ugovarao zajmove za gradnju, a nakon toga radio s osiguranjem. Bio je to put poniženja i dokazivanja. Isusovo pitanje: "Ljubiš li me više negoli drugi?" u to doba bilo je itekako značajno. No budući da sam znao kome sam poklonio svoje povjerenje i poslušnost, mogao sam se uvijek iznova odlučivati za Božju riječ.

Godinu dana kasnije oženio sam se s Elsom kod matičara. U nazočnosti svoje braće i sestara u vjeri položili smo svoj brak pod Gospodinovu vlast. Zajednički čitamo Sveto pismo i u molitvi tražimo Božje vodstvo.

Otada sam sreo još više braće i sestara u Gospodinu, koji su slično kao i ja vjerom donijeli jasnu odluku i pronašli ključ Božjeg kraljevstva: živu vjeru u uskrsloga Gospodina Isusa Krista.

Okupljamo se u kućama i stanovima te na temelju svoje slobodne odluke donesene vjerom tvorimo zajednicu, proslavljamo Boga i čvrsto držimo nauk apostola čitajući Pismo i moleći se – kako nam bude na srcu – lomeći kruh tijekom Gospodnje večere. Zajednički u uzdanju idemo putem u budućnost znajući da Gospodin i danas još uvijek gradi svoju Crkvu.

Johannes Ramel, Krummnussbaum, u jesen 2000. godine.

Nakon odlaska u mirovinu, Johannes Ramel je svoj put do žive i spasonosne vjere u Isusa Krista iznio u knjizi koju je napisao. Naslovna stranica njezina prvog izdanja, koje je u međuvremenu rasprodano, nalazi se na prethodnoj stranici. Drugo izdanje tiskano je pod nazivom: "Im Aufbruch des Glaubens" i sadrži stotinu četrdeset i četiri stranice. Izdano je u vlastitoj nakladi i može se naručiti izravno od autora:

Johannes Ramel, Neudastr. 10, A-3375 Krummnussbaum, Österreich, Tel. ++43-(0)2757-84 31, e-mail: kontakt@johannes-ramel.at, www.johannes-ramel.at.

Na temelju mnogih pisama čitatelja, ta knjiga je već mnogima pomogla da dođu do spasonosne vjere u Isusa ili da iznova preurede svoj život u svjetlu Božje riječi.

Zašto sam napustio samostan

U četiri sata ujutro nagurao sam u putni kovčeg koliko god se moglo odjeće i ostalih stvari. Odluka je bila donesena: napuštam samostan. Oprezno, ne paleći svjetlo, otvorio sam vrata svoje sobe. Ako me tko otkrije da bježim, valja mi računati s gadnim posljedicama.

Vodio sam katoličku crkvu u jednom malom mjestu i premda sada nisam znao kamo otići, ipak sam krenuo. Pred glavnim oltarom je gorjelo “vječno svjetlo”. Hodajući na prstima, odšuljao sam se u hodnik te se kroz vrata sa strane iskrao u pusto predvorje. Nisam znao kamo poći pa sam se nadao da ću tu u miru moći promisliti o sljedećem koraku. Opravu koja me obilježavala kao franjevca već sam bio skinuo i odjenuo građansku odjeću.

Hladna, nesigurna budućnost

Nije mi bilo nimalo lako poduzeti taj ključan potez, a uskoro je trebala nastupiti nedoumica. Borba je bila velika, ali ni pod kojim se uvjetima nisam htio vratiti u robovanje Rimokatoličkoj crkvi. Kada sam iz predvorja zakoračio na glavni gradski trg, zapuhnuo me hladan vjetar sa šest tisuća metara visokog vulkana Cayambe. Prožela me hladnoća i strah pred budućnošću.

Sada sam imao slobodu, ali kamo poći? Posljednji put sam pogledao samostan i prozor svoje ćelije, u kojoj sam imao toliko nedoumica, borbe, učenja i molitava kako bih našao mir za svoju dušu. Samostanski zidovi mogli bi potvrditi kolike su me sumnje mučile kada sam u svojoj zbunjenosti mislio da mi Bog

možda nikada neće oprostiti grijeha. Utvrdio sam da požrtvornost i post nije dovoljno, nego da trebam iskusiti novo rođenje; kao što je Isus rekao Nikodemu: *Zaista, zaista, kažem ti: Ako se tko ne rodi nanovo, ne može vidjeti kraljevstvo Božje* (Ivan 3,3).

Kada sam prelazio glavnim trgom bio sam svjestan da tu staju biskup i njegovi svećenici i da me nitko ne smije vidjeti. Misli su mi bile u budućnosti dok sam s kovčegom na ramenu, umoran i zadihan žurno koračao praznom cestom preko brežuljaka. Išao sam u pravcu Quita, gdje je živjela moja majka. Kada sam začuo zvona iz sela iz kojeg sam pobjegao, sjeo sam te onako iscrpljen zaplakao. Gotovo sam podlegao iskušenju da se vratim natrag. Potom je izišlo sunce na ekvadorskom nebu.

U samostanu sam bio proveo deset godina. Sada sam se prišćeo studenata, svećenika i redovnika, i toga kako sam s njima dijelio sve životne teškoće – i oskudnu hranu. Poznao sam zlonamjerne i dobroćudne redovnike, znao sam teme njihovih razgovora, njihove želje i tajne. Kako bi mi sada bilo drago nekoga od njih imati kao suputnika, jer mi se put činio tako samotnim. Ali oni bi, kad bi napustili samostan, na sebe navukli gnjev svoje ljute Crkve. I oni moraju biti spremni preuzeti na sebe borbu za preživljavanje i opstanak pod duhovnim pritiskom.

Razočaranje u obitelji

Kad netko želi napustiti Rimokatoličku crkvu, mora biti spreman na to da će doživjeti neugodnosti od svoje obitelji, rodbine i prijatelja te biti izložen kritikama s mnogih strana i na sebe navući neizvjesnost života bez radnoga mjesta. Brda teškoća i razočaranja uzdižu se pred mladim vjernikom, ali u Bibliji imamo obećanje koje nas vodi: *Upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi* (Ivan 8,32). Odlučio sam napustiti Katoličku crkvu i biti neovisan. Bio sam sit pretvaranja i neduhovne religioznosti.

Na poslijetku sam došao u jedan manji grad. Stajao sam na željezničkoj postaji kako kakav brodolamac, bez novca. Budući da sam i tu bio poznat kao svećenik, bilo je najbolje da me nitko ne

prepoznala sada kada sam u građanskoj odjeći. Ljudima bi bilo neugodno sresti se sa svećenikom koji je pao tako nisko u njihovim očima. Stoga sa nastavio pješke za Quito, glavni grad Ekvadora. Dva sata nakon toga stigao sam u kuću svoje majke.

Suze moje majke

Moja majka je plakala zbog toga što sam napustio samostan. Ona nije mogla znati koliko sam tada žudio za time da pronađem Spasitelja. Našao sam se pred još jednim iskušenjem. Za ljubav svoje majke odlučio sam ostati u Rimokatoličkoj crkvi, ali ne i vratiti se natrag u samostan.

Nakon tolikih godina u samostanu, palo mi je teško ponovno se snaći u životu izvan njega. Navike običnog čovjeka silno se razlikuju od navika jednog svećenika. Osjećao sam se uistinu jadno i poraženo. Stoga sam pokušao naći radost u svjetovnim mladenačkim užicima: pušio sam, pio, plesao i odlazio na sumnjiva mjesta. To nisam smatrao pogrešnim, jer u samostanu smo takvo što zanemarivali. No na poslijetku sam se zaposlio kao učitelj u jednoj rimokatoličkoj školi, ali samo na dva mjeseca. Imao sam želju za daljnjim obrazovanjem, ali je Bog poznao moje srce pa je osujetio moje nakane.

Imao sam prijatelja koji je radio u kršćanskoj radio-postaji HCJB. U jednom svom pismu pisao mi je o spasenju po Kristu. No ja sam mu se narugao zbog toga i odgovorio mu da svećenik zna bolje što je za ljude ispravno. Mene su bili učili da je protestantska Crkva loša.

U međuvremenu mi je svećenik koji mi je u samostanu bio učitelj povijesti poručio da se oni neće osvrutati na moj bijeg ako se vratim u samostan.

Novo stvorenje u Kristu

Jednog dana sreo sam neke evanđeoske kršćane. S nekima od njih dva sam sata raspravljao o Gospodinu i o načinu spasenja. Tijekom razgovora naveli su mi sljedeće retke: *Jer Bog je tako lju-*

bio svijet da je dao svoga jedinorođenoga Sina da tko god u njega vjeruje ne propadne, nego ima život vječni. Jer Bog nije poslao svoga Sina na svijet da sudi svijetu, nego da se svijet spasi po njemu. Onaj tko vjeruje u njega, ne osuđuje se; a onaj tko ne vjeruje, već je osuđen, jer nije vjerovao u ime jedinorođenoga Sina Božjega (Ivan 3,16-18). Ova su (znamenja) zapisana da vjerujete da Isus jest Krist, Sin Božji, i da vjerujući imate život po njegovu imenu (Ivan 20,31).

To je bio trenutak u kojem sam primio Gospodina Isusa Krista kao svog Spasitelja i postao novo stvorenje. Uskoro se moj život izmijenio i prvi put u životu doživio sam što znači biti spašen. Tada su mi bile trideset i dvije godine. Ponovno sam uzeo svoje pravo ime: Miguel Carvajal. (U samostanu sam, inače, bio poznat kao brat Fernando). Bio sam presretan.

Susjedi su počeli ismijavati moju majku te govoriti da sam ostao bez razuma. Htjeli su me prisiliti da se ponovno vratim u Rimokatoličku crkvu. Nisu znali da je za mene sve postalo novo.

Iskušenja

I dalje sam bio izložen iskušenjima da se vratim. Kad su u travnju 1960. godine u Rimokatoličkoj crkvi počele uskršnje svečanosti, počeo se u meni buditi moj nekadašnji život. Bio sam zbunjen pa sam odlučio otputovati u Guayaquil, premda sam imao vrlo malo novca i premda ondje nisam nikoga poznavao. U Guayaquilu sam obolio od malarije. U tim okolnostima spopala me misao da bih se kao onaj izgubljeni sin trebao vratiti majci i otići natrag u samostan. No Bog mi je poslao jednog svog vjernog slugu, koji me primio u svoju kuću i skrbio za mene.

Moja želja sa sve čitatelje

Kad mi se popravilo stanje, zaposlio sam se i počeo služiti Gospodinu. Pohađao sam i jednu biblijsku školu. Danas se radujem tome što mogu propovijedati poruku spasenja i služiti u zajednici Berea u Ekvadoru.

Htio bih te podsjetiti na Gospodinove riječi u Ivanovu evanđelju 6,47: *Zaista, zaista, kažem vam: Onaj tko u mene vjeruje, ima život vječni* (Ivan 6,47). Značenje te izjave sasvim je jasno. No ipak je vrlo teško vjerovati samo Kristu, jer za to najprije trebamo odbaciti sve lažne ljudske i religijske tradicije i pouzdati se jedino i isključivo u Isusa. Na temelju Njegove dovršene žrtve imamo vječan život.

Nadasve je važno da se katolik počne baviti Biblijom, kao što je objašnjeno i u 1. Korinćanima 15,3.4: *Jer predao sam vam najprije ono što sam i primio: da je Krist, prema Pismima, umro za naše grijeha i da je bio pokopan, i da je treći dan, prema Pismima, uskrsnuo*. Ako zaista vjeruješ da je Isus Krist u potpunosti platio cijenu za spasenje, i kada se s vjerom od svega srca pouzdaš u Njega, oslobođen si od grijeha i imaš vječan život.

Miguel Carvajal je bio pastor jedne evanđeoske zajednice u gradu Quito u Ekvadoru. U mjesnoj biblijskoj školi poučavao je predmet “bračno savjetovanje” i radio na programu “Glas Anda”, koji je jedan od programa na španjolskom jeziku koje odašilje radio-postaje HCJB u Quitu. Odlazio je u domorodačka naselja i u njima propovijedao Evanđelje.

Svoju duboku želju da rimokatolici spoznaju istinu iskazao je u španjolskoj inačici video emisije “Katoličanstvo: vjera u krizi”.

Milost i istina došli su mi po Isusu Kristu

Pokušat ću nekako sažeti četrdeset godina do svog obraćenja. U svećeničko sjemenište otišao sam svojevolumno, jer sam htio služiti Bogu. Moja je obitelj bila previše siromašna da bi mi mogla plaćati studiranje, ali smo, na sreću, imali jednog dobrog prijatelja koji je troškove za moj studij preuzeo na sebe. Studij je trajao dvanaest godina i uključivao je filozofiju, teologiju i strane jezike. Osobito sam se posvetio studiju filozofije i Biblije.

Petnaestoga kolovoza 1945. godine konačno je sve bilo gotovo: u katedrali brazilskoga grada Maceió, nadbiskup me posvetio za svećenika. No pritom nisam primio ono što sam stvarno trebao, naime milost odozgor i božansku silu, kako bih imao punomoć za propovijedanje Božje riječi! Još sam uvijek bio kao Toma: budući da on nije vjerovao u snagu uskrsnuća Gospodina Isusa, morao je dodirnuti tijelo svoga Učitelja kako bi povjerovao. Tako ni ja nisam mogao vjerovati Riječ, koju sam čitao i studirao. Trebalo mi je osobito otkrivenje Gospodina Isusa.

Svećenik, ali bez sigurnosti spasenja

Od 1945. do 1954. godine obavljao sam svećeničku službu u gradovima Maceió i Recife. Dijelio sam sakramente i propovijedao, još uvijek bez mira, bez istinskog uvjerenja i bez osjećaja da ću naći spasenje putem nečega u što ne mogu vjerovati. Moje je srce težilo za nečim većim, boljim. U to doba bio sam na više visokih akademskih i crkvenih položaja. No ni kao svećenik za oltarom, ni kao predavač na akademiji, ni kao propovjednik u katedrali, nisam mogao naći ono što sam tražio. Stoga sam 1954. godine odlučio skinu-

ti svećeničku odjeću i otisnuti se u traganje za duhovnim mirom, za sigurnošću spasenja, za vjerom u Kristovu žrtvu i za razumijevanjem nauka Biblije. Božje providenje je prekrasno i učinilo me spremnim da zakoračim u dolinu blagoslova, mira i spasenja. Moj mi je Bog pokazao da sam mu vredniji od ptica i ljiljana u polju.

Kako sam napustio svoju župu

Onoga dana kada sam se oslobodio crne oprave bio sam u službi kao dušobrižnik tvorničkih radnika u gradu Maceió. Nakon što sam obavio sve zamislive pripreme, primjerice kupio odjeću kojom ću zamijeniti svećeničku halju, ukrcao sam se u zrakoplov koji je letio za Recife. Kad sam stigao onamo htio sam se što brže presvući pa onda krenuti potražiti hotel. Uzeo sam taksi, naveo vozaču ime dijela grada u koji sam htio da me odveze i rekao mu da ću se usput presvući. Kada sam izašao iz taksija, izgledao sam sasvim drugačije i bio sam slobodan. Našao sam hotel i prenoćio u njemu. Sljedećeg jutra na ulici sam se gotovo susreo oči u oči s glavarom karmelićanskog samostana, ali sam ga uspio izbjeći.

Odmah sam otputovao dalje, u Natal, i odande u druge gradove. Jednom sam bio na dobrom putu da nađem ono za čime čeznem, ali me žestoka nesklonost prema evanđeoskim kršćanima – nazivao sam ih protestantima – odvratila od toga. Bio sam poput Saula iz Tarza, religiozan, ali i progonitelj evanđeoskih kršćana. Jedno je sigurno: moje se srce još uvijek nije okrenulo Kristu i, za razliku od Pavla, isprva sam oklijevao s obraćenjem. Desetoga svibnja 1958. godine, tri godine nakon napuštanja svećeničke službe, oženio sam se i godinu dana kasnije došao je na svijet naš prvi sin.

Moje se traganje nastavljalo. Do 1960. godine upoznao sam različite brazilske spiritističke pokrete i neke druge skupine. Evanđeoske zajednice svjesno sam izbjegavao. No i dalje sam osjećao istu onu prazninu u sebi i žarko žeađao za spasenjem i mirom.

Božje providenje i milost

Godine 1960. odselio sam u Belo Horizonte i odande u Aguai. U rujnu sam se odvezao u Campinas, kako bih potražio bolji posao.

Hodajući ulicom u samom središtu grada, naišao sam na zgradu s natpisom "Nazarenska crkva". Potražio sam ulaz, otvorio vrata i krišom bacio pogled u unutrašnjost. U tom trenutku naišao je pastor te zajednice. Bilo je točno dvanaest sati, a pastor me pozdravio kao da me očekivao. Danas to razumijem: doveo ga je Bog! Bilo je to Božje providenje!

Taj susret donio je dragocjene blagoslove mojoj duši i odlučno doveo do toga da krenem novim i neočekivanim putem. Nekoliko dana nakon što sam doveo obitelj u Campinas, postalo mi je jasno da je evanđeoska vjera zaista istinita. Slušao sam propovijedi pastora Mostellera te sam osamnaestoga rujna 1960. godine javno prihvatio istinsko Evanđelje Isusa Krista. Toga dana prešao sam iz smrti u život, i to u pravi kršćanski život, i sada je u mojoj duši Božji Duh te imam Kristov mir!

Danas proslavljam Boga, zahvaljujem Gospodinu Isusu i propovijedam poruku Evanđelja. I premda teško radim, ispunjen sam radošću, mirom i srećom što mogu služiti svome Spasitelju nanovo rođen "ne od raspadljiva sjemena, nego neraspadljiva: putem riječi Božje, koja živi i ostaje zauvijek" (1. Petrova 1,23).

Evandjelje milosti u Isusu Kristu

Rođen sam u Libanonu te sam, kao dijete roditelja rimokatolika, bio uveden u popis njihove crkve. U siječnju 1923. godine, prema običaju sirijske Katoličke crkve kršten sam trostrukim uranjanjem. Po tome činu postao sam “kršćaninom” i članom te crkve. Kad su mi bile tri godine umrla mi je majka, nakon čega sam smješten u jedan odgojni zavod nedaleko Jeruzalema. Ondje sam ostao do svoje trinaeste godine. Već od prvih godina života volio sam crkveni oltar, svećenike i sve što je imalo bilo kakve veze sa svećeničkom službom. Odgajalište su vodile “sestre milosrdnice”. Jedna od časnih sestara – zvala se sestra Germaine – primijetila je moju pobožnost i zanimanje za liturgiju te me ustrajno poticala na to da postanem svećenikom. (Kasnije sam joj u dva navrata pisao i pojasnio joj biblijski način spasenja. Na drugo pismo uopće mi nije odgovorila.)

Moja nedoumica u sjemeništu

Kad mi je bilo trinaest godina morao sam odlučiti hoću li nastaviti školovanje u višoj školi ili ću se upisati u sjemenište za svećenike. Izabrao sam sjemenište sirijsko-katoličkog smjera. Učenike za sjemenište biralo se pomno i mnogi pristupnici nisu bili primljeni, tako da ih je ostao samo manji broj. Naravno, ni ti nisu bili savršeni.

Ja se nisam osjećao dostojnim svećeničke službe i često sam znao moliti svog poglavara za dopuštenje da napustim školu. Njegov odgovor je uvijek bio isti: “Tebe je pozvao Bog; a ako to nije tako, tada ćeš, kada nam to postane jasno, moći otići.” To je trajalo dosta dugo. Posljednji put kad sam s tom molbom otišao svome poglavaru bilo je neposredno prije mog zaređenja za podđakona. Osjećao sam kakve će mi teškoće donijeti svećenička služba, osobito celibat, to jest neženstvo. Nakon obavljenog zaređenja ta će obveza sama po sebi važiti do svršetka mog života.

Bio sam zaređen za podđakona, a zatim za đakona. I dok je u meni sve više jačao osjećaj da nisam dostojan za služenje kod oltara,

molio sam svoje nadređene za dopuštenje da doživotno ostanem đakonom. No oni se nisu obazirali na moje molbe pa su me na posljertku prisilili da primim svećeničko zaredenje. Pritom sam izabrao ime Vincencije, prema svom svecu zaštitniku, Vincenciju od Paula, to jest Vinku Paulskom.

List papira na mome srcu

U nedoumici sam bio i nakon svojeg zaredenja. Moji nadređeni su to nazivali “anđeoskom krepošću”. Imao sam teškoće i na intelektualnoj razini, kao i ranije tijekom studija filozofije, a osobito teologije. Neke sam stvari mogao prihvatiti samo uz velike poteškoće. Htio sam razumjeti sve dogme, no uvijek sam se pitao kako su one nastale i zašto su toliko važne. Nisam mogao izdržati to da budem u nedoumici u pogledu tih pitanja. Jednom mi je moj nadređeni savjetovao da postupim poput svog sveca zaštitnika, svetoga Vinka Paulskog. On je svoje vjeroispovijedanje zapisao na list papira te ga smotao. Kada bi ga spopala sumnja poljubio bi taj svitak, pritisnuo ga na srce i rekao: “Gospodine, ja to ne razumijem, ali svejedno vjerujem.” Postupio sam po tom savjetu i neko sam vrijeme uživao mir. No to nije bilo dovoljno da utvrdi moju vjeru.

Diplomacija kao sredstvo protiv diktature

Ukratko, imao sam disciplinske, intelektualne i etičke poteškoće. Kao prvo: opirao sam se tome da se u potpunosti podčinim svojim pretpostavljenima. Biskup je s nama mogao raditi što god je htio. Mnogi su, stoga, na različite načine pokušavali ostvariti svoju volju. To se osobito ticalo odredaba u pogledu služenja. S malo lukavosti i diplomatske umješnosti moglo se izbjeći neku neugodnu dužnost ili je zamijeniti s boljom. Ja sam, primjerice, trebao biti svećenik u

jednom udaljenom selu pa sam se tako vješto poslužio okolnostima kako bih postigao da se taj nalog poništi i da dobijem mjesto učitelja u jednom sjemeništu.

Savjet franjevca iz samostana Getsemani

To radno mjesto bilo je povezano s nekim poteškoćama. Tek uz krajnje naprezanje uspijevao sam biti dobar primjer svojim učenicima. Naizmjenice sam s jednim drugim svećenikom morao voditi jutarnju misu. U sjemeništu smo bili jedini svećenici-učitelji koji su pripadali sirijskoj tradiciji. Ostali su bili benediktinci.

Moja čežnja za životom u potpunosti bila je sve jača i snagu za to pokušao sam crpiti iz sakramenata. Ali oni mi tu snagu nisu davali. Razočaranje u pogledu toga izazvalo je u meni krizu pa sam počeo sumnjati u vrijednost i istinitost sakramenata. Od tog trenutka počeo sam se baviti mišlju da napustim svećeničku službu; no nisam htio napustiti Rimokatoličku crkvu, samo sam se htio osloboditi tereta svojih svećeničkih dužnosti. Osjećao sam se potpuno nedostojnim za tu svetu službu. Porazgovarao sam sa svojim ispovjednikom, starim franjevcem koji je živio u samstanu Getsemani. On mi je savim otvoreno rekao: “Dragi moj mladiću, i najveći sveci borili su se s napastima koje su napadale njihovu vjeru. To uopće nije razlog za odustajanje. Idi samo u miru naprijed. Sotona je taj koji ne želi da činiš ono što je ispravno.”

Svećenik u Bejrutu

Pet godina nakon toga bio sam postavljen za svećenika jedne sirijsko-katoličke župe u Bejrutu. Ondje sam više dolazio u dodir s ljudima i njihovom bijedom. Upoznao sam patnje siromašnih i s ljubavlju ih pridobivao, ali nisam našao spokoj za svoju dušu niti pak mir i skladan odnos s drugim svećenikom te župe.

Taj svećenik je bio stari nitkov gramzljiv na novac. Vodio je jednu školu i od priloga zadržavao za sebe koliko je god mogao. To je bilo moguće zato što libanonske škole nisu pod državnim nadzorom, nego pod upravom privatnih osoba. Premda nisam imao nikakva posla s njim, nije me ostavljao na miru, nego se neprestano tužio bi-

skupu na mene. Biskup je bio u dobrim odnosima sa mnom, jer me on bio zaredio za svećenika. S vremenom sam postao vrlo nesklon prema svom kolegi svećeniku i drugima koji su mu bili slični, ali to nije bio dovoljan razlog da napustim Crkvu. Prije svega, nedostajalo mi je hrabrosti za takav korak.

Duša se ne može nasititi novcem

Usprkos trajnim etičkim sukobima i dalje sam podjeljivao sakramente, što je iznova izazivalo napetosti. Kako bi vodio misu, svećenik mora imati dovoljno čistu savjest, a tu čistoću dobiva prigodom ispovijedi. Često sam bio u mogućnosti pristupiti ispovijedi prije mise, ali nisam to uvijek činio. Tada sam morao sâm sebe umiriti nekom pokorom, pri čemu sam iskazivao odlučnu nakanu da ću svoje grijehе priznati čim prije mi to bude moguće. No još mi je uvijek bilo vrlo teško uskladiti se s tim psihološkim činom pokore, jer on mora proistjecati iz ljubavi prema savršenom Bogu.

Više puta sam se, prije negoli bih vodio misu, morao umirivati s tim činom pokore. No često sam imao osjećaj da slavim bogohulnu misu, iako sam samo obavljao svoju dužnost. U tom stanju mi je obavljanje svećeničkih dužnosti postajalo sve težim teretom.

Na posljatku sam otišao k papinskom nunciju i zamolio ga da me odriješi od mojih svećeničkih zaduženja. No iznova sam se razočarao. Nuncij je, naime, smatrao da sam zapao u potištenost, što je prolazan duševni poremećaj. Dao mi je malo novca, otprilike trideset i pet dolara, kako bi me malo obodrio. No to mi nije nimalo pomoglo. Moj se novčanik napunio, no duša mi je ostala prazna.

Ljubav prema tako krutoj crkvi?

Bio sam umoran od svojih svećeničkih dužnosti i htio sam ih se riješiti bez mržnje, bez ljutnje, rasprava ili neprilika s mojom crkvom. Na svom putu izlaska nisam htio izazvati veliko uzbuđenje, ali mi Crkva nije dopustila da je napustim u miru. Stoga sam se počeo osjećati robom jednog užasnog sustava. Kako li je samo Rimokatolička crkva pokušavala zlostavljati sav moj život! Rado bih bio ostao u Crkvi kao običan svjetovnjak, ali uvidio sam da to nikada

neće biti moguće. Ne bih mogao izbjeći pritisak njezine hijerarhije. Kako bih mogao voljeti takvu crkvu koja je bila toliko kruta prema meni?

Htio sam se riješiti svoje svećeničke službe, koliko me god to koštalo, ali nisam se usuđivao. Budući da sam vjerovao da je samo Rimaska crkva čuvarica spasenja, izvan koje nema spasenja, bojao sam se napustiti je. Priznajem da sam se bojao i da ću biti izgubljen ako istog trenutka umrem pa sam se čvrsto držao uvjerenja da je unutar Crkve zajamčeno moje spasenje.

Jedan se svećenik otrovao

Nekako u to doba jedan si je svećenik oduzeo život tako što se otrovao. Bio je loš svećenik i činio je svakojaka sramotna djela. Bio je i ovisnik o kocki. Ponekad je znao dobiti, ponekad izgubiti. Na posljetku je počinio samoubojstvo. Pomišljao sam na to da i ja učinim isto. Prije konačnog koraka preporučio sam se Božjoj milosti i zamolio Boga da u meni ostvari potpuno pokajanje. No i ta me pomisao plašila. Bio sam bespomoćan i utučen.

Zastrašujuća slika otpalih svećenika

Iako sam se nalazio u tako lošem duševnom stanju, nisam se usuđivao napustiti Rimokatoličku crkvu, jer bih tada postao otpali svećenik. Kako su nam često na zastrašujući način prikazivali odmetnute svećenike! Doduše, govorili su nam samo o svećenicima koji su bili odriješeni od svoje službe i napustili Rimsku crkvu. Nisam ni znao da ima mnogo drugih svećenika koji su Rimokatoličku crkvu napustili zato što ih je na to pozvala ljubav Isusa Krista. Napustiti Crkvu značilo mi je poći istim putem kao Renan, De Lammenais i Loisy, nekadašnji svećenici, koji su nam bili prikazivani kao užasni primjeri oholosti ili kao robovi životinjskih nagona. Ne, ja nipošto nisam htio tako završiti.

Ponovno pomišljam na samoubojstvo

No bio sam u golemoj opasnosti u svojoj nutrini i hitno sam trebao pomoć. Jednoga dana otišao sam u crkvenu zgradu, udario po oltaru i usrdno zamolio: "Gospodine, ako si zaista ovdje, molim te

da mi pomogneš!” No nisam osjetio nikakvo olakšanje; upravo suprotno: odmah sam postao svjestan da sam počinio nov grijeh protiv svoje vjere time što sam rekao: “Ako si zaista ovdje” Iskazao sam sumnju u dogmu o stvarnoj prisutnosti u pretvorbi, kao i to da je Krist zaista prisutan u hostiji. Onaj tko voljno posumnja u neku rimokatoličku dogmu počinio je smrtni grijeh. U velikom očaju vratio sam se natrag u svoju sobu i još jedanput razmišljao o tome da prekinem svoj život i strovalim se u vječnost. Ali nisam se usudio.

Natjeran na molitvu

Iznenada me spopala snažna želja za moljenjem, ali ne neke napisane molitve iz mog sirijskog molitvenika. Htio sam se iz dubine srca obratiti Bogu u osobnoj molitvi. Kleknuo sam i počeo govoriti: “Gospodine, ne želim biti otpadnik, ali bojim se da gubim svoju vjeru. Stoga te molim: daj mi da umrem dok još vjerujem u tebe, u tebe i tvog Sina, Isusa Krista, i u Svetog Duha, u tvoju svetu Crkvu i u sve što ona naučava.”

Isus mi govori putem Biblije

Nedugo nakon te molitve osjetio sam poticaj da otvorim svoj Novi zavjet. Imao sam različite prijevode Biblije – arapski, aramejski, latinski i francuski – ali ih nikada nisam čitao istinski razmišljajući o pročitanom, to jest nikada nisam sadržaj prihvaćao gladna srca. Nisam imao nimalo strahopoštovanja prema Božjoj riječi, Gospodinovoj knjizi, Bibliji. Nikada nisam imao vremena za nju niti sam za njom čeznuo, jer od nje nisam očekivao nikakvu pomoći za svoju dušu. Kada sam toga dana otvorio Bibliju, pogled mi je pao na tekst iz Matijina evanđelja 11,28: *Dodite k meni svi koji ste izmučeni i opterećeni i ja ću vas odmoriti.*

S ljudskoga gledišta to je bila čista slučajnost, ali Bog, koji sve drži u svojim rukama i koji sve vodi, bio je pripremio taj tekst za mene. Nisam te riječi čitao prvi put. Već sam ih često bio čitao u molitveniku i tijekom mise, ali za mene one nisu imale nikakva značenja. No sada su mi postale Isusovom osobnom porukom. Stoga sam se

drugi put pomolio: “Gospodine, držim te za tvoju riječ. Ti si taj koji me je pozvao. Evo me. Ti si obećao da ćeš ukloniti moj teret. I evo ga. Molim te, uzmi ga od mene i daj mi spokoj.” Osjetio sam nekakvo olakšanje, ali u tom trenutku još uvijek nisam upoznao Isusa kao svog osobnog Spasitelja.

Jedna glupa zamisao

Morao sam se vratiti svojim svećeničkim dužnostima. Moji župljani prihvatili su me takvog kakav jesam pa se nastavio moj tužan život ispunjen nezadovoljstvom. Jednoga dana prisjetio sam se toga da je olakšanje koje sam ono prvi put osjetio došlo putem Biblije. Zašto, pitao sam se, ne bih otišao u kršćansku knjižaru u Bejrutu i ondje pronašao neku knjigu u kojoj su uspoređeni nauci različitih religija?

Danas se sa smiješkom prisjećam moje tadašnje naivnosti. Tražio sam knjigu o različitim religijama, kako bih potom izabrao onu koja mi odgovara! To spominjem samo zato da pokažem koliko daleko od istine može odlutati katolički svećenik.

Dotad još uvijek nisam upoznao živu religiju koja bi mi nešto značila. Bio sam u potrazi za nečim zahtjevnim. Htio sam izabrati jednu od sljedećih religija: islama, budizma, konfucijanizma, hinduizma, grčke pravoslavne crkve i protestantizma. Sve te religije bile su mi jednako vrijedne. Htio sam izabrati jednu od njih, ali sam htio da moj izbor, naravno, bude na intelektualnoj razini.

Kada sam u svojoj svećeničkoj opravi pošao u bejrutsku kršćansku knjižaru, bio sam duboko svjestan toga da idem “krivovjercima”. Ušao sam unutra i zatražio knjigu o religijama. Prijateljski su me pozdravili, porazgovarali sa mnom, bili vrlo uslužni i, prije svega, pomolili se za mene. Bilo je to prvi put što sam se molio s protestantima. Nisu govorili ništa o drugim religijama ili o nekoj crkvi, nego samo o Isusu Kristu. Kako sam zahvalan Gospodinu što ih je nadahnuo da govore o Njegovom Sinu. S radošću sam slušao. Dali su mi knjigu s naslovom “Na putu do izvjesnosti.” Bila je otisnuta u Švicarskoj i sadržavala je neke biblijske navode, nekoliko slika i različite primjedbe.

Spasenje samo u Kristu

Uzeo sam tu jednostavnu knjigu i svaki dan pročitao nešto iz nje. Malo-pomalo sam počeo razumijevati poruku Evanđelja. Tako sam došao do odluke koja je već dugo bila pripremana pod Božjim vodstvom. Dok sam čitao tu knjigu i Božju riječ te o tome razmišljao, srce mi je postalo spremno. Kleknuo sam, kako bih se s pouzdanjem predao Isusu. Putem Božje milosti u meni se sve otvorilo da ga primim. Sklopio sam oči te u vjeri i ljubavi otvorio samo oči svog srca. Pritom sam Gospodinu rekao: "Isuse, tvoje ime znači Spasitelj i samo si ti Spasitelj. Primam te kao svog Spasitelja i od ovog trenutka ne želim graditi ni na čemu i ni na kome drugom osim na tebi. Odsad i nadalje svoje spasenje očekujem samo od tebe."

Tako se dogodilo čudo koje mi je toliko trebalo: duhovno rođenje. Postao sam novo stvorenje, dijete Božje. Izvanjski sam i dalje bio član Rimokatoličke crkve, i još sam uvijek nosio svećeničku opravu. Knjige u mojoj sobi i dalje su bile isključivo rimokatoličke. Ali iznutra više nisam bio katolik, nego sam postao kršćaninom. Moje razmišljanje je, doduše, još uvijek bilo rimokatoličko, jer je teško odložiti lažne biblijske nauke koji su se toliko godina taložili u meni, ali je u mojem duhu Božji Duh svjedočio da sam postao dijete Božje: *Jer niste primili duha robovanja da se opet bojite, nego ste primili Duha posinjenja, u kojemu kličemo: "Abba, Oče!" Sâm Duh svjedoči zajedno s našim duhom da smo djeca Božja* (Rimljanima 8,15-16).

Moj izlazak

Kada sam svom biskupu rekao da želim napustiti Rimokatoličku crkvu, on je moje "smiješne ideje" nazvao "prijevarnim protestantskim zaključcima". Zahtijevao je od mene da porazgovaram s jednim jezuitskim, to jest isusovačkim, svećenikom. Taj me upitao molim li se svetom Vinku Paulskom i svetoj Djevici. Odgovorio sam mu da se molim samo Bogu i to u ime Isusa Krista, na što je on rekao: "Potpuno mi je jasno da si već duboko u protestantizmu. Žao mi je, ali nemam više što razgovarati s tobom." Kada je biskup to saznao, htio mi je dati dva tjedna za razmišljanje, ali sam mu obja-

snio da više ne želim voditi ni jednu misu, slušati ni jednu ispovijed niti se moliti ijednom svecu. Na to je on odvratio: “Onda napravi što treba, kako mi ne bismo morali poduzeti krajnje mjere.” Znao sam što to znači pa sam uzeo svoje stvari i otputovao da ne pozove policiju da me prisilno odvede s crkvenog posjeda.

“Neka je proklet pastor Khouri!”

Napustio sam svoju crkvu, i to s potpunim mirom u srcu. Rimokatoličku crkvu nisam mogao napustiti dokle god sam bio katolik. Kako bih mogao poduzeti taj korak, bilo je nužno osobno se sresti s Isusom. Prije sam se strašno bojao toga da postanem odmetnuti i otpali krivovjerac.

Kao da sam već vidio svoje ime na popisu ekskomuniciranih osoba, koji je izvješten u bejrutskim crkvenim zgradama i u svem sirijsko-katoličkom svijetu. U našem dijelu svijeta je svatko tko je pod crkvenim prokletstvom upisan u popis koji najmanje godinu dana ostaje izvješten na oglasnoj ploči, nekoj vrsti stupa srama. Već kao da sam čuo ljude gdje govore: “Pastor Vincencije Khouri je ekskomuniciran. Postao je krivovjerac. Proklet je. On je anatema, neka je proklet.”

Uvijek mi je pred očima bio taj zastrašujući prikaz pa se stoga nikada nisam usudio napustiti Katoličku crkvu. Ali svi su ti strahovi potpuno nestali kad sam Krista upoznao kao svog osobnog Spasitelja. Ranije sam se već bio molio Isusu, ali nikada kai *mojem* Isusu, *mojem* Spasitelju. Ljudi se često mole Bogu u Isusovo ime, ali ga ne poznaju kao svog vlastitog Spasitelja.

Ako ste, dakle, s Kristom uskršli, tražite ono što je gore, gdje Krist sjedi zdesna Bogu. Za onime što je gore težite, ne za ovime na zemlji: jer umrli ste i život vaš skriven je s Kristom u Bogu. Kada se pojavi Krist, život naš, tada ćete se i vi pojaviti s njim u slavi (Kološanima 3,1-3).

Pozvan za svjedoka

Ne mogu završiti ovo izvješće a da ne naglasim jedno: uvjeren sam da je Bog svakog vjernika pozvao na to da bude svjedok za Isu-

sa Krista. Trajanje pripreme za to može biti dugo, ali Bog te oslobodio kako bi i ti pomagao drugima da se oslobode. Budi uvijek svjestan toga. Ali i tu vrijedi jedno: taj nalog da drugima govorimo o istinskoj radosti, možemo ispuniti jedino kada i sami imamo tu radost. Nju je moguće naći jedino u Isusu Kristu. Tu radost može doživjeti svaki čovjek kad ga vodi Sveti Duh i kad vjeruje u zapisanu i utjelovljenu Božju riječ.

Molim se za to da ta radost u Isusu Kristu u potpunosti bude tvoja. Posvuda po svijetu se moja braća i sestre, otkupljena Božja djeca, mole za vas svećenike. Govorim ti to kao ohrabrenje za one trenutke kad naiđu razdoblja tame i potištenosti.

Kako je čudesno to što pred Bogom možemo biti istinski kraljevski svećenici. Ne kao židovsko svećenstvo, koje je uzdisalo podvrgnuto osobitom crkvenom sustavu, nego smo mi sada svećenici zato što je naše duše za tu službu pomazao Sveti Duh: *Ali vi ste rod izabrani, kraljevsko svećenstvo, sveti puk, narod osobiti, da razglašujete vrline onoga koji vas je iz tame pozvao u svoje prekrasno svjetlo* (1. Petrova 2,9).

Poznata nam je velika želja koju ima Thoufic Khouri: da dosegne one koji su iskreno i predano u katoličkoj svećeničkoj službi. On je rođen u Libanonu i njegovo je svjedočanstvo sasvim osobito te je prihvatljivo i katolicima, i grčkim pravoslavicima, i budistima, i muslimanima i hinduistima.

Postoji moć u okajnoj krvi Kristovoj

Kristova me ljubav potiče na to da posvjedočim kako sam se od rimokatoličkog svećeništva obratio Isusu Kristu i sada živim kao nanovo rođen čovjek. Punih dvadeset i pet godina kao rimokatolički svećenik savjesno sam se pridržavao obreda sustava koji me okruživao kao neka moćna neosvojiva tvrđava u kojoj vlada tama i ne mari se za Božju pisanu Riječ.

Gospodin me učio

Krstio sam mnogo dojenčadi, tako što sam ih polijevao vodom po glavi; tijekom javnih ophoda u čast i štovanje mrtvih "svetaca" nosio sam njihove drvene kipove, iako druga zapovijed koju je dao Bog strogo zabranjuje već i samu izradu rezanih likova. Svaki dan sam vodio misu, koju sam pogrešno smatrao ponavljanjem žrtve Isusa Krista na Golgoti. Vjerovao sam da se kruh i vino doslovice pretvaraju u Isusovo meso i krv. Oči su mi se otvorile tek kasnije, kad sam uz molitvu proučavao Isusove riječi zapisane u Bibliji. Gospodin me naučio da se žrtva dovršena na križu više ne može ponavljati i da Isus, kad je ustanovio Gospodnju večeru, kruh i vino nije doslovno pretvorio u svoje tijelo i krv.

Vrlo ozbiljno, postojano i iskreno iskao sam zagovor mrtvih "svetaca" i molio za mrtve u čistilištu, ne znajući da Biblija naučava: *Jer jedan je Bog, i jedan je posrednik između Boga i ljudi: čovjek Krist Isus* (1. Timoteju 2,5). Jedino je On umro namjesto onih koji vjeruju u Njega i u potpunosti isplatio otkupninu za grijeh. Budući da je to istina, jasno nam je zašto Biblija nigdje ne spominje neko mjesto čišćenja, to jest takozvano čistilište, gdje bi duše putem svojih muka i po molitvama živih prispjele do odrješenja. Kao pravi katolik, s velikom sam vjerom i uvjerenjem štovao relikvije i sakramente, kojima se pripisuje božanska moć u slučaju kad ih se upotrebljava za duhovne potrebe.

Samo Bog može opraštati grijeh

Kao svećenik slušao sam mnoge ispovijedi i davao ljudima odrješnje njihovih grijeha, a da nisam poznavao biblijski nauk da samo Bog može opraštati grijeh: Biblija govori: *Ako priznajemo svoje grijeh, vjeran je on i pravedan da nam oprost i naše grijeh i da nas očisti od svake nepravednosti* (1. Ivanova poslanica 1,9).

Taj nauk (doktrinu), kao i druge nauke i postupke, nisam držao i provodio samo zato što sam se rodio i odrastao u rimokatoličkom sustavu te bio izložen njegovim običajima, nego, prije svega, zato što mi nije preostalo ništa drugo čemu bih bio pokoran pa sam vjerovao u laž da "izvan (rimokatoličke) Crkve nema spasenja". Kao vrhovni autoritet važno nam je naučavanje Katoličke crkve utemeljeno na predaji, takozvano Učiteljstvo, ili Magisterij, a ne pisana Božja riječ, Biblija. Ona je bila zatvorena knjiga, pa i za one koji su trebali postati svećenicima.

Samo je kod Boga mir

Za rimokatoličkog sam se svećenika školovao u Rimu. Godine 1954. stekao sam naziv doktora teologije, a potom sam u Kanadi završio poslijediplomski studij iz ekonomije. U Indiji sam osam godina radio kao profesor ekonomije na BCM koledžu u Kottayamu. Idućih devet godina bio sam rektor Koledža Sv. Stjepana u Uzhavooru. To su bili visoki položaji, koji su mi donijeli ugled u društvu i osigurali materijalno blagostanje. No

tijekom dvadeset i pet godina svog svećeničkog života nisam imao nimalo duhovne radosti ili nutarnjeg mira – ni jedan jedini put kad sam obavljao različite obrede. U mojoj duši prevladavala je tama i osjećaj praznine, sve dok konačno nisam osjetio da je besmisleno krštavati dojenčad, slušati ispovijedi, klanjati se tijekom mise vinu i hostiji kao Kristovu tijelu ili obavljati bilo kakve druge obrede.

Nisam znao što mi je činiti. Stoga sam počeo pušiti, opijati se i prežderavati. Odlazio sam u kazalište te u tome i u drugim svjetovnim djelatnostima pokušavao naći sreću i mir. Ali ništa od toga nije mi moglo dati ono što je trebao moj duh. Bile su to mučne godine ispunjene nemiro. Ono što mi je trebalo bilo je pravo, vječno spasenje.

Riječ tvoja svjetlo je mojoj stazi

Nekako sam počeo obraćati pozornost na Bibliju. Neki od njezinih redaka osobito su mi govorili, jer je Gospodin rekao: *Nebo i zemlja će proći, ali riječi moje neće proći* (Marko 13,31). Zapazio sam da to proizlazi iz toga što je "sve Pismo od Boga nadahnuće i korisno za nauk, za uvjeravanje, za popravljavanje, za odgajanje u pravednosti: da čovjek Božji bude savršen, posve opremljen za svako dobro djelo" (2. Timoteju 3,16-17).

Zahvalan sam Bogu što je u moj život poslao nanovo rođene ljude koji su me upućivali i pomagali mi u mom proučavanju Biblije. Božja riječ postala je "nozi mojoj svjetiljka i svjetlo mojoj stazi" (Psalam 119,105). Postalo mi je jasno zašto sam duhovno i duševno bio tako iscijeden i prazan; jer: *Tko god prestupi Kristov nauk i u njemu ne ostane, nema Boga. Onaj tko ostaje u Kristovu nauku, on ima i Oca i Sina* (2. Ivanova 9). Iako sam bio vrlo religiozan, nisam bio ni u kakvoj vezi s Kristovim naukom. No tada su se otvorile moje oči za Njegovu poruku, onakvu kakava je objavljena u Bibliji; a ona je jedina "sila Božja za spasenje". Nisu me napuštale riječi iz Matejeva evanđelja 16,26: *Jer što koristi čovjeku ako sav svijet dobije, a izgubi vlastitu dušu? Ili, što će čovjek dati u zamjenu za svoju dušu?*

Putem Božje riječi došao sam do uvjerenja da je čovjeku, kako bi se od njega napravilo kršćanina, potrebno nešto više od krštenja, a ponajmanje krštenje dojenčadi. Dojenče ne može vjerovati, niti pak uvidjeti ili priznati svoje grijeh; ne može se ni pouzdati u Isusa Krista kao osobnog Spasitelja i prihvatiti ga. Ubrzo sam uvidio u čemu je moja duhovna potreba, jer sam Božjom riječju bio uvjeren u svoju grešnost i u Kristovu pravednost.

Novo stvorenje

Zahvaljujem Gospodinu što mi je dao smjelost i snagu da sve ostavim za sobom i pouzdam se u Isusa Krista kao svog osobnog Spasitelja i Gospodina. To se dogodilo 5. travnja 1980. godine. Nakon što sam po Njegovom Duhu rođen nanovo i kršten uranjanjem u vodu, Gospodin me ispunio božanskim mirom, srdačnom radošću i novim životnim smislom. Nutarnja praznina koja me tako dugo mučila, nestala je. Sada sam znao što to znači biti novo stvorenje. *Ono staro je prošlo, gle, sve je novo nastalo* (2. Korinćanima 5,17b).

No Sotona me nije zaboravio. Obilazio je uokolo kao ričući lav i poticao svoje pomoćnike da me progone putem tjelesnih napada, izdvajanja, prezira i lažnih optužaba, kako je to opisano u petom, devetom i trinaestom retku Psalama 69. No Bog je ostao moja utjeha i moja snaga. Nikada me nije napuštao ni zanemarivao. Njegove riječi u Psalmu 27,10 i Luki 6,22.23 jačale su moje uzdanje u Njega i davale mi spremnost, pa čak i radost.

Gospodin mi je podario suprugu vjernicu, koja je dvanaest godina bila časna sestra. Otada smo zajedno sve više živjeli po vjeri i služili Gospodinu. Mnogo sam putovao po Indiji i inozemstvu, kako bih propovijedao istinu o spasonosnoj snazi Isusa Krista i iznio svjedočanstvo o svojem obraćenju. Posjećivao sam mnoge obitelji i pojedince s nakanom da ih dovedem Gospodinu. To kako je Gospodin mene i moju obitelj vodio iz mjesta u mjesto kroz Indiju sve dok nam, na posljetku, 1987. godine nije omogućio da odemo u Ameriku, pravo je čudo.

Posredstvom doktora Barta Brewera iz "Mission to Catholics International" upoznali smo pastora Teda Duncana iz "Liberty Bap-

tist Church” u gradu San José, u Kaliforniji. Tim ljudima bit ću uvijek zahvalan za njihovu dobrotu i duhovnu pomoć. Uistinu su bili “dobri Samarijanci”. Supruzi i meni Bog je darovao dvoje djece, dječaka i djevojčicu. Živimo u gradu San José i pohađamo zajednicu “Liberty Baptist Church”.

Dragi čitatelju, gledaj na Isusa Krista. U Njegovoj krvi, koju je On prolio za naše pomirenje s Bogom, postoji moć koja može isprati tvoje grijeha, kao što je isprala i moje. Nitko ne može ograničiti djelovanje dragocjene Kristove krvi. Pouzdaj se samo u Njega da budeš opravdan “besplatno njegovom milošću, putem otkupljenja koje je u Kristu Isusu” (Rimljanima 3,24).

Simon Kottoor služio je u svojoj mjesnoj crkvenoj zajednici u gradu San José, u Kaliforniji. U mnogim je zajednicama iznosio svoje svjedočanstvo i razjašnjavao biblijsku vjeru. Imao je veliko srce za katolike koji tragaju za biblijskom vjerom.

Od redovnika od propovjednika Evanđelja

“Padre, protestanti se sve više šire; trebali biste poduzeti nešto protiv njih”, rekla mi je sestra Dolores, jedna od redovnica u samostanu u koji sam nedjeljom odlazio voditi misu i propovijedati.

U doba kad me ta redovnica iz nedjelje u nedjelju nagovarala da poduzmem nešto protiv protestanata bio sam mlad svećenik i predavao u jednoj školi u Španjolskoj. “Nagovaraju priproste ljude i različitim poklonima pridobivaju mnoge dobre građane za svoje heretičke skupine”, tužila se.

Ja sam bio spreman naviještati Kristovo Evanđelje pa sam odlučio započeti borbu s protestantima. Jedino što sam o njima znao bilo je to da su loši i da je ono što naučavaju puno pogrešaka i krivovjerja.

Nekoliko dana nakon toga jedan učenik donio je na nastavu debelu knjigu. “Padre, ovo je protestantska Biblija. Jedna žena ju je dala mojoj mami. On ju je čitala i veli da je to dobra knjiga. Ali sada se ne usuđuje zadržati je, zato što joj je netko rekao da je grijeh imati u kući protestantsku Bibliju.” – “Što da učini? Naravno, treba je odmah uništiti! Moramo stati na kraj protestantskoj propagandi u ovom gradu”, odgovorio sam svojim učenicima te pred njima počeo kidati prve stranice Biblije. No iznenada sam se predomislio i sâm sebi rekao: “Budući da trebam propovijedati protiv protestanata, a uopće ne poznajem njihove zablude, ova bi mi Biblija mogla pomoći da utvrdim na čemu se, ustvari, temelje njihovi lažni nauci.”

Nekoliko sati sam čitao Novi zavjet u toj Bibliji i uspoređivao ga sa svojom katoličkom Biblijom. Kada sam utvrdio da obje Biblije praktički govore isto, bio sam iznenađen i zbunjen. Upitao sam se. “Zašto, onda, postoje te razlike između katolika i protestanata, kad je očigledno da i jedni i drugi imaju istu Bibliju?” Zaključio sam da protestanti ili ne čitaju svoju Bibliju ili, ako to već čine, zacijelo ne žive po njoj.

Jedna obitelj i jedan propovjednik

Kako bih utvrdio gdje su protestanti i kakvi su, učinilo mi se najboljim proučiti njihov život i običaje. Stoga sam posjetio jednu protestantsku obitelj. Objasnio sam im da uz svoju svećeničku službu predajem i u jednoj srednjoj školi te mi je želja saznati nešto više o njihovim naucima, kako bih svojim učenicima mogao bolje objasniti što je protestantizam. Bio sam zaprepašten kako me prijateljski prihvatila ta obitelj i preneražen kad sam utvrdio da Bibliju poznaju bolje od mene. Bio sam posramljen kad sam ih čuo gdje o Kristu govore s uvjerenjem kakvo ja nikada nisam bio upoznao.

Odgovorili su mi na neka pitanja i pozvali me da porazgovaram s propovjednikom njihove baptističke zajednice. S njim sam se našao idućeg dana i kao prvo rekao mu: “Molim Vas, ne pokušavajte me uvjeravati ni u što, jer ćete samo izgubiti vrijeme. Vjerujem da je Rimokatolička crkva jedina prava crkva i od Vas samo želim saznati iz kojeg razloga Vi niste katolik.”

Predložio mi je da se nađemo jednom tjedno kako bismo čitali Novi zavjet i prijateljski razgovarali o našim različitim gledištima. Tako smo i učinili. Propovjednik je na sva moja pitanja odgovarao navodeći mi novozavjetne retke, dok su se moje tvrdnje uvijek temeljile na izjavama papâ ili na zaključcima raznih crkvenih sabora, to jest koncila. Pravio sam se kao da neću prihvatiti njegova objašnjenja, ali sam u svojoj nutрини opažao da riječi Evanđelja imaju veću težinu negoli zaključci crkvenih sabora, i da ono što su govorili Petar i Pavao ima više autoriteta negoli naučavanje bilo kojeg pape.

Posljedica naših razgovora bila je to što sam počeo marljivo čitati Novi zavjet, kako bih našao bilo kakvu osnovu protiv protestant-

skog nauka. Tom propovjedniku ne samo što sam htio pokazati da je u zabludi, nego i pridobiti ga za Rimokatoličku crkvu. Ali nakon svakog našeg razgovora vraćao sam se kući s osjećajem da su njegovi razlozi bili moćniji.

Dulje vrijeme bio sam vrlo nemiran. Čitao sam Novi zavjet i molio Boga da mi umnoži vjeru i odstrani moju sumnju, kako ne bih zašao u zabludu. No što sam više čitao i molio, bio sam sve zbunjniji. Je li moguće da Katolička crkva nije Crkva Kristova? Bi li moglo biti da sam ja taj koji ima lažnu vjeru? I ako je to tako, što bih trebao učiniti?

Bio sam čuo da su neki svećenici i redovnici zbog toga što su se bavili Biblijom okrenuli protestantskoj vjeri, ali nisam mogao ni zamisliti da bih ja učinio isto. Postati protestant? Krivovjerac? Otpadnik od vjere? Nikada, pa ni tada! Što bi rekli moji roditelji, učenicima i prijatelji? Mojih jedanaest godina studija bilo bi proglašeno nevažećim. I kako bih zarađivao za život?

Te su me misli strahovito uznemirile. Stoga sam odlučio da neću mijenjati svoju vjeru. Da bar nikada nisam razgovarao s tim propovjednikom! Pokušavao sam sâm sebe uvjeriti da on nije u pravu. Sve žustrije sam u Novom zavjetu tražio potvrdu za svoj položaj rimokatoličkog svećenika; ali što sam više čitao, to sam jasnije uviđao da sam u zabludi ja. Ipak, toliko sam se bojao napustiti Katoličku crkvu da sam odlučio ostati svećenikom, premda više nisam mogao vjerovati u rimokatoličke nauke.

Svjetlo u tami

Jedne nedjelje mi je ponovno došla Dolores, ona redovnica, i rekla: “Padre, još uvijek niste propovijedali ništa protiv protestanata, premda ste mi to obećali. Oni svaki dan pridobivaju nove ljude za svoju crkvu.” – “Sestro”, rekoh joj, “sve to vrijeme proučavao sam protestantski nauk i otkrio da ti ljudi uopće nisu loši kao što mi mislimo. Svoj nauk temelje na Bibliji, a protiv Božje riječi ne možemo propovijedati.”

“U zabludi ste, padre”, odvrtila mi je redovnica. “Protestanti su vrlo loši. Oni su vukovi u ovčjem runu. Oni su neprijatelji naše ze-

mlje. Oni mrze Mariju. Potkopavaju našu vjeru u papu. Moramo poduzeti nešto protiv njih.” Ispričao sam joj kako su se neki svećenici koji su htjeli propovijedati protiv protestanata obratili i sami postali protestantima kad su bez predrasuda i u svjetlu Biblije proučavali njihove nauke. Časna me srdito prekinula: “Nemojte to govoriti, padre; oni se nisu obratili, nego su bili zavedeni. Prešli su u protestantizam zato što su bili duhovno bolesni ili su se htjeli oženiti. ... Vi njihove nauke možete proučavati bez ikakva dvoumljenja,” nastavila je, “jer sam sigurna da nikada nećete prijeći u protestantizam. Vi niste ni duhovno bolesni niti pak bi izdali Krista zbog neke žene.”

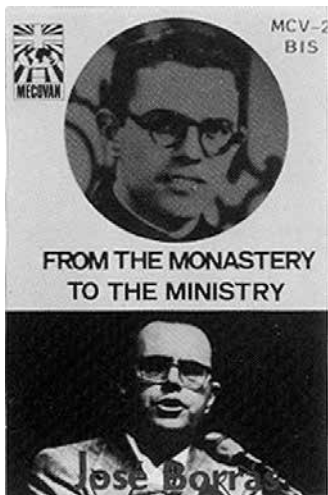
“Dijelim Vaše mišljenje, sestro,” odgovorih joj, “i obećavam Vam da ću to ozbiljno rasuditi. Kada dođem do zaključka da protestanti nisu u pravu, započet ću pohod protiv njih. Ali ako otkrijem da su u pravu oni, postat ću jedan od njih.” – “Ne brinite, padre,” odvratila je časna, nasmijala se i bila vrlo zadovoljna mojim odgovorom, “Vi nikada nećete postati protestant.”

Sve više sam čitao svoj Novi zavjet i svim srcem molio Boga za mudrost i vodstvo kako bih došao do jasnog i ispravnog zaključka. Znao sam da ni na koji drugi način ne mogu biti sretan.

Milost Božja

Tri mjeseca nakon toga napustio sam Rimokatoličku crkvu, zato što više nisam mogao provoditi u djelo i vjerovati ono za što sam duboko u srcu znao da je pogrešno. Pomišljao sam na sve teškoće koje bi mogle doći, ali sam usprkos svemu odlučio slijediti Krista.

Dogodilo mi se ono najvažnije što mi se moglo dogoditi: susreo sam se s Isusom Kristom i upoznao ga kao svog osobnog Spasitelja.

Nije dovoljno biti dobar katolik; važno je i nužno nanovo se roditi u Kristu. Ja sam to doživio. Kad je Isus došao u moj život, nije me oslobodio samo od grijehâ, nego i od teškog tereta koji sa sobom nosi život redovnika. *Neka je blagoslovljen Bog i Otac našega Gospodina Isusa Krista, koji nas je blagoslovio svakim duhovnim blagoslovom u nebeskim predjelima u Kristu ... u kome imamo otkupljenje po njegovoj krvi, oproštenje grijehâ, prema bogatstvu njegove milosti* (Efežanima 1,3 i 7).

Hvala Bogu za mnoge koji su tražili i našli taj mir. Isti Bog koji je na putu za Damask Saulu, progonitelju kršćana, i svećeniku Borrásu, u ćeliji samostana, dao nov život, može dati nov život i tebi, gdje god ti bio.

Silno ću se radovati u GOSPODINU, moja će se duša veseliti u Bogu mojemu; jer me zaodjenuo opravom spasenja, pokrio me plaštem pravednosti (Izaija 61,10).

José Borrás je rođen 1927. godine u Španjolskoj. Tridesetak godina je bio predstojnik i učitelj u "Seminario Teologico Bautista de España" (biblijska škola baptističkih zajednica) u Alcobendasu (Madrid). Tijekom tog razdoblja naviještao je Evanđelje u svom gradu i na putovanjima u više od dvadeset zemalja. Služio je svome Gospodinu do svog odlaska 2002. godine.

Svoju životnu priču José Borrás je naslovio "Del monasterio al ministerio" (Od redovnika od propovjednika Evanđelja). Ona je, kao i mnoge druge njegove propovijedi, snimljena na nosač zvuka. Uz druge svećenike i časne sestre može ga se vidjeti i čuti i u video-emisiji „Catholicismo: Una fe en crisis“ (*Katolicizam: vjera u krizi*).

Enrique Fernández

Kako sam otkrio Božju riječ

Rođen sam u Madridu 1920. godine, u kući pobožnih roditelja. Dvanaest godina učio sam za rimokatoličkog svećenika u sjemeništu "Seminario Metropolitano" u Oveidu. Nakon svog zaređenja, 30. svibnja 1954. godine, postavljen sam za kapelana ženskog samostana u Navelgasu, u mirnom selu u Asturiji. Uvečer sam uglavnom posjećivao seoskog svećenika, jednog starijeg druželjubivog i prijateljski nastrojenog čovjeka. Jedne večeri, bilo je to 1960. godine, pokazao mi je knjižicu "Poklon" (sažet životopis jednog

negdašnjeg svećenika, Kanađanina imenom Charles Chiniquy). Zamolio sam ga da mi je posudi za čitanje.

Ta knjižica probudila je u meni duboku želju za čitanjem Biblije. Osim toga, htio sam saznati ima li bitnih razlika između protestantske i katoličke Biblije. Posluživši se izmišljenim imenom, pisao sam na adresu navedenu u knjižici i zamolio da mi se pošalje Biblija ili Novi zavjet.

Kad sam počeo čitati Novi zavjet, osobito kad sam proučavao Djela apostolska i Poslanicu Hebrejima, obuzelo me uvjerenje da se Rimokatolička crkva udaljila od Biblije i da je njezino svećenstvo zauzelo mjesto koje priliči jedino Kristu. Proučavanje Božje riječi bilo mi je napeta pustolovina. Što sam je više čitao, to jasnije sam doživljavao istinu iznesenu u Hebrejima 4,12: *Jer živa je riječ Božja i djelotvorna, i oštija od svakog dvosjeklog mača; prodire do rastavljanja duše i duha, zglobova i moždine, i prosuđuje misli i nakane srca.*

Teologija umjesto Biblije

Tijekom svog četverogodišnjeg studija teologije uopće nisam ozbiljno čitao Bibliju. Upotrebljavao sam je samo kao priručnik tijekom proučavanja rimokatoličkih dogma. Znao sam samo one biblijske retke koji su se upotrebljavali u misi i u rimokatoličkom brevijaru, to jest u časoslovu, knjizi svakodnevnih molitava za klerike i redovnike.

Spasenje, kako govori Rimokatolička crkva, ovisi o tome da svećenik podjeljuje odrješenje od grijeha. Onaj tko svoje smrtne grijeha ne ispovijedi svećeniku, proklet je zauvijek. No ja ni u Djelima apostolskim ni u bilo kojoj drugoj knjizi Novog zavjeta nisam mogao naći izjavu koja bi potvrđivala to shvaćanje. Svi nadahnuti pisci Novog zavjeta naglašavaju da se čovjek za oprostjenje svojih grijeha mora obratiti izravno Bogu.

Osim toga sam u poslanici Hebrejima pročitao nedvosmislenu istinu da je Krist jedanput zauvijek bio žrtvovan za grešnika. Upitao sam se: “Kako je 1562. godine Trentski sabor mogao dopustiti prihvaćanje dogme da se tijekom mise rukom svećenikâ Krist prinosi Bogu kao stvarna i istinska žrtva?”

Jedino vjera

Utvrдио sam i da do opravdanja dolazi jedino vjerom, i pitao sam se nije li razlog što u Rimokatoličkoj crkvi nisam nalazio mir srca zato što sam to očekivao kao nagradu za moje vlastite napore. *Onomu tko ne radi, ali vjeruje u onoga koji opravdava bezbožnika, vjera se njegova uračunava kao pravednost* (Rimljanima 4,5).

Na taj sam način odmah shvatio da Isus Krist od mene ne zahtijeva ništa te sam odustao od svih pokušaja da sâm zaradim svoje spasenje. Isus Krist postao je moj jedini Gospodin i Spasitelj.

Daljnji razvoj

Putem “Nizozemske španjolske evanđeoske misije” stupio sam u vezu s jednim Španjolcem koji je ranije također bio rimokatolički svećenik. On me uputio na nizozemsku zakladu “Na pravome putu”. Već mnogo godina je cilj tih kršćana bio pomaganje svećenicima

koji su napustili Rimokatoličku crkvu da razumiju temeljne istine reformacije iz 16. stoljeća i vrate se biblijskim naučima.

Drugoga svibnja 1961. godine otišao sam u Brisel. Potom sam otputovao za Hilversum u Nizozemsku. Odande sam svom nadbiskupu poslao pismo u kojem sam mu objasnio da sam otkrio Božju riječ i da mi se Isus Krist otkrio kao moj jedini Gospodar i Spasitelj. Rimokatolička crkva tvrdi da je Krist središnja točka katolicizma, ali u stvarnosti je ta crkva okrenula leđa Kristu.

Nakon toga sam u gradu San José u Kostariki studirao na Južnoameričkom teološkom seminaru, gdje sam diplomirao 25. studenog 1963. godine. Uza sve to, više mjeseci proveo sam u Guatemali kao uposlenik Vijeća luteranske crkve države Missouri. Na posljertku sam otišao u Sjedinjenje Američke Države, gdje od 1. srpnja 1964. naviještam Evanđelje među ljudima kojima je materinji jezik španjolski.

Moj cilj i želja

Žarka želja mi je služiti Gospodinu Isusu Kristu, nositi ljudima Evanđelje milosti i govoriti im o velikim stvarima koje je Gospodin ostvario u mom životu. Ono što je On učinio za mene, može učiniti i za njih – kao i za tebe.

Izidite iz nje, narode moj, da ne budete dionicima njezinih grijeha (Otkrivenje 18,4). Pokajte se, stoga, i obratite da se izbrišu vaši grijesi (Djela apostolska 3,19).

Moj “put za Damask”

Na ovaj svijet sam došao 28. rujna 1911. godine, u mjestu San Ceroni, u španjolskoj pokrajini Barceloni, kao dijete roditelja rimokatolika. Kad mi je bilo šest godina umro je moj, tada još mlad, otac, jer je vladala epidemija gripe koja je poharala mnoge domove u mojoj zemlji. Budući da smo bili vrlo siromašni, od tada je moja majka morala teško raditi.

Dvije godine kasnije pronašao je jedan poznanik mojoj majci mjesto pazikuće u samostanu franjevki u gradiću Tarazona de Aragón u pokrajini Zaragoza. Redovnice su je zaposlile pod uvjetom da ja postanem svećenikom, jer u stanu pazikuće nisu htjele imati muško dijete, osim ako se ono kasnije upiše u sjemenište.

Utjecaj časnih sestara je prevladao pa sam kad mi je bilo osam godina već bio određen za posao o kojem nisam znao gotovo ništa. Tijekom svog školovanja u sjemeništu više puta sam rekao majci da ne osjećam poziv za život u celibatu, to jest neženstvu, no ona mi se prijetila time da je jedina druga mogućnost da me pošalje u državno sirotište, koje mi je opisala u najtamnijim bojama.

Kao mlad svećenik

Kad mi je bilo deset godina ušao sam u sjemenište u Tarazoni, kako bih se školovao za svećenika. Premda sve do viših razreda nisam previše vremena ulagao u učenje, sve sam ispite položio s najboljim ocjenama. To sam prihvaćao kao nekakvo obeštećenje, kao podmi-

renje vlastitih želja, to jest toga da izučim neko uobičajeno zanimanje i osnujem obitelj.

Desetoga lipnja 1934. godine posvetio me u Tarazoni nadbiskup Toleda, Dr. Goma, za svećenika. Sljedećih petnaest godina služio sam Rimokatoličkoj crkvi tako što sam predavao u sjemeništu i privatnim kućama, obavljao sahrane, krštenja i vjenčanja te vodio druge religijske obrede.

Potisnuta sumnja

U rujnu 1948. godine moj me biskup unaprijedio. Postavljen sam za profesora "dogmatske teologije" na dijecezanskom sjemeništu grada Tarazona de Aragón. Godinu dana kasnije postavljen sam za glavnog kanonika, to jest za službenog propovjednika katedralne crkve. Do tada sam uspijevaio potisnuti svaku sumnju i nadvladati poteškoće koje sam imao u pogledu mnogih dogmâ Rimokatoličke crkve. To mi je, između ostalog, uspijevalo stoga što sam, kao i svi pravi katolici koji žele izbjeći izopćenje, bio bezostatno podložan papi.

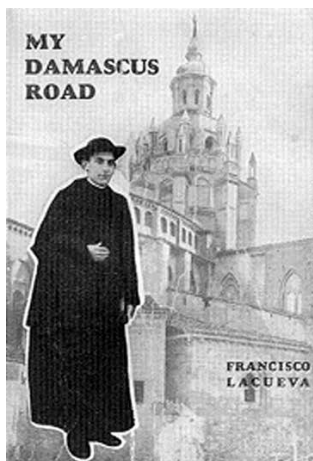
Jednog dana sam u rimokatoličkom časopisu "Cultura Biblica" naišao na ime španjolskog evanđeoskog pastora Don Samuela Vile. Pisac članka u kojem sam pročitao to ime kudio je tog čovjeka zbog nekih izjava koje je on u svojoj knjizi "Na izvorima kršćanstva" iznio o braći Isusa Krista. Deset godina nakon toga (tijekom kojih sam se bio hvatao u koštac s mnogim teološkim pitanjima i nisam našao nijedan zadovoljavajući odgovor) još uvijek sam se sjećao tog imena. Potražio sam njegovu adresu u telefonskom imeniku i s krajnjom mu iskrenošću napisao o svojoj duhovnoj mucu.

Istinsko obraćenje Bogu

Pastor Vila odgovorio je s punim razumijevanjem i putem Svetog Duha. Objasnio mi je mnoge od temeljnih istina Božje riječi, koje su me zapanjile zato što su se protivile svemu onome što sam dotad vjerovao. Gospodin Vila mi nije napisao da bih trebao prijeći u protestantizam, i sasvim otvoreno mi je rekao da rješenje mojih duhovnih teškoća nije u zamjeni jednog vjeroispovijedanja drugim,

nego u istinskom obraćenju Bogu. To mi je bilo prvo iznenađenje, no nije bilo i posljednje. Naveo je to da moje spasenje ovisi o tome hoću li sa svom jednostavnošću, putem vjere, prihvatiti Isusa kao svog osobnog Spasitelja. I trebao bih – a to je bilo drugo veliko iznenađenje – kao kršćanin svakodnevno živjeti u srdačnom odnosu s Bogom. Meni je to bilo nešto nadasve izvanredno! Dakle tako razmišljaju ti zavedeni protestanti!

Nastavio sam se dopisivati sa Samuelom Vilom i dobio sam od njega neke protestantske publikacije. Nikada neću zaboraviti kakav utisak je na mene ostavila njegova knjiga “Na izvorima kršćanstva”. U njoj sam našao razborit prikaz rješenja za kojima sam tragao tijekom vlastitog razmatranja rimokatoličkih dogmâ. Zašto te odgovore nisam bio našao sâm? Odgovor je jednostavan: nisam imao temeljno poznavanje Biblije i povijesti, što mi je gospodin Vila dokazao u svojim pismima.

Tako sam počeo marljivo i temeljito proučavati Bibliju te razmišljati o pročitanoj. Iskreno sam se molio za obilnu milost Svetog Duha, kako bih mogao razumjeti pravi smisao Riječi i čuvati je u svojim mislima i srcu, kao i provoditi je u djelo u svakodnevici i predavati je drugima. U nešto više od godinu dana dvaput sam pročitao cjelokupnu Bibliju, a Novi zavjet i više puta. Proučavao sam i najbolje rimokatoličke i protestantske komentare.

Riječ istine

Uskoro sam bio u stanju uživati u plodovima tog prekrasnog posla. Moji su učenici bili zapanjeni mnogostranim i odgovarajućim biblijskim redcima kojima sam podupirao svoja teološka objašnjenja. Ali, prije svega, po prvi put sam jasno uviđao da su mnoge od dogma koje tvore rimokatoličko vjeroispovijedanje lažne.

Premda sam Svjetlo primio u siječnju 1961. godine, i ono je prodrlo u moju dušu, i premda sam u međuvremenu bio uvjeren u lažnost katolicizma, još uvijek nisam bio spašen. U tom stupnju svog obraćenja bio sam uvelike ohrabren tijekom svog prvog posjeta Samuelu Vili u Tarrasi (Barcelona) u svibnju te godine. Strast i predanost s kojom je on razgovarao sa mnom i, prije svega, s kojom se molio Gospodinu, duboko me se dojmila i snažno potaknula.

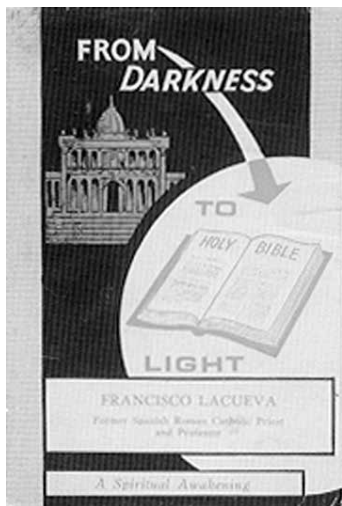
Moć Božje milosti

Kao što mi je brat Vila savjetovao, u okolnostima u kojima sam nailazio na velike teškoće provjeravao sam hoće li me Bog uslišati te sam doživio nešto čudesno. Konačno sam šesnaestog listopada 1961. godine, usred jednog iskušenja kad su me teškoće okružile kao što su Davida, pisca psalama, okružili bašanski bikovi, podigao svoje oči i srce k Nebu, prestao se uzdati u vlastitu snagu i pozvao se u moć Božje milosti, koja svoje najveće pobjede slavi na očigled ljudske slabosti i nesposobnosti. *A on mi reče: "Dosta ti je moja milost, jer se moja snaga usavršuje u slabosti."* Dakle, radije ću se hvaliti svojim slabostima, da na meni počiva snaga Kristova (2. Korinćanima 12,9). *Blagoslovljeni su oni kojima su oproštena bezakonja i kojima su pokriveni grijesi. Blagoslovljen je onaj čovjek kojemu Gospodin neće uračunati grijeh* (Rimljanima 4,7-8).

Od toga trenutka bilo mi je sasvim jasno da sam nanovo rođen. Odrekao sam se života u grijehu i bezuvjetno se predao Kristu, bio sam spreman uzeti na sebe Njegov križ i vjerno ići Njegovim stopama. Uz to sam svaki dan molio da me Sveti Duh neprestano drži budnim, kako bih mogao slijediti njegov najmanji mig i bio korisno oruđe pod Njegovim svemoćnim vodstvom. Od listopada 1961. godine do lipnja 1962. moji prijatelji, moji učenici i najbliži suradnici opažali su promjenu koja je nastala u meni. Moje propovijedi imale su dokaznu snagu kao nikada dotad i srce mi je bilo ispunjeno oduševljenošću, unutarnjim mirom i prekrasnom radošću. Najveću radost nalazio sam u molitvi i neprestanom čitanju i proučavanju Svetog pisma. Počeo sam ga čitati sustavno, a broj Biblija i Novih zavjeta koje sam svojim prijateljima poklanjao za njihove rođendane i blagdane bio je velik.

Katolicizam: drugo evanđelje

Nakon nekog vremena uvidio sam da mi je nemoguće ostati u Rimokatoličkoj crkvi. Šesnaestog lipnja 1962. godine pisao sam svom biskupu i predsjedniku kanonskog vijeća katedrale u Tarazoni, gdje sam tijekom trinaest godina služio kao propovjednik, i izvijestio ih da se želim odreći svih svojih časti i položaja te napustiti Rimokatoličku crkvu, kako ne bih potpao pod prokletstvo onoga što je napisano u Galaćanima 1,8-9: *Ali kada bismo vam mi ili anđeo s neba propovijedali ikoje drugo evanđelje negoli ono koje smo vam mi propovijedali, neka je proklet. Kao što smo već prije rekli, tako sada opet velim: Ako vam itko propovijeda ikoje drugo evanđelje negoli ono koje ste primili, neka je proklet.*

Pisma sam poslao pet dana kasnije te napustio Španjolsku i otputovao za Englesku. Ondje me, gradu u Newhavenu, otvorenih ruku primio jedan prijatelj i sluga Božji, gospodin Luis de Wirtz.

Ne bih htio završiti a da ne iznesem snažno svjedočanstvo o svom obraćenju Isusu Kristu. S velikom sam se radošću odrekao visokog položaja i s njim povezanog ugodnog života koji sam imao u Rimokatoličkoj crkvi. S potpunim pouzdanjem prepuštam se vodstvu mog nebeskog Oca, koji će me sigurno dovesti na cilj mojeg spasenja. Otkad sam napustio Rimokatoličku crkvu postalo mi je jasno da, želi li se imati sve, vlastito srce treba odvojiti od svega.

Milošću ste spašeni

Svojim negdašnjim kolegama svećenicima od svega srca svjedočim: sretan sam u svom novom životu, koji sam dobio u Kristu i po Njegovom Evanđelju! Neka bi Bog svima vama iskazao istu milost!

Neću vas zaboraviti u svojim molitvama i nadam se da će se za mene moliti svi oni koji su iskrena srca i tragaju za istinom. Trebate znati da je spasenje nešto osobno između Boga i svakog pojedinca. Pripadnost nekoj crkvi ne spašava, kao ni pobožni postupci, bogoslužja, moljenje krunice i fatimske poruke. Potpuno je pogrešno vjerovati da je moguće spasiti se držanjem pobožnosti "prvih petaka" ili "prvih subota". Duša nam se može spasiti samo putem osobne vjere u otkupiteljsko djelo Isusa Krista: *Jer svi su sagriješili i lišeni su Božje slave, a opravdani su besplatno njegovom milošću, putem otkupljenja koje je u Kristu Isusu. Njega je Bog postavio da bude pomirilištem po vjeri u njegovu krv, da pokaže svoju pravednost u opraštanju grijeha učinjenih prije, u doba Božje strpljivosti* (Rimljanima 3,23-25).

To je nauk Biblije, tako naučava apostol Pavao u poslanici Rimljanima. Proučavajte Bibliju, i ona će vas uvesti u istinu. Pazite da ne krenete pogrešnim putem. Mislite na to danas, jer sutra već može biti kasno.

Francisco Lacueva je bio vrlo djelatan u širenju Evanđelja, ali i kao pisac knjiga. Do svoje smrti, u Bathu (Velika Britanija) 11. rujna 2005. godine, svjedočio je da je Evanđelje sila Božja za spasenje svakoga to vjeruje.

Ti znaš da te volim

Rodio sam se 28. travnja 1930. godine, kao dijete rimokatoličke obitelji, u španjolskom mjestu Somosiera, koje se nalazi sjeverno od Madrida.

Devetnaestog ožujka 1943. godine, dakle kad mi je bilo trinaest godina, tijekom mise sam osjetio poziv da postanem svećenikom. Zbog financijskih razloga u dijecezansko sjemenište u Madridu uspio sam se upisati tek školske godine 1945./46. Prvih pet godina na rasporedu su bili latinski i grčki jezik, sljedeće tri godine filozofija, a uz nju teologija i etika. U rujnu 1953. počeo sam glavni studij, teologiju i etiku.

Prvih godina studija nitko nije smio posjedovati ili čitati Bibliju. Za dvadeset i prvi rođendan mi je žena koja je kasnije bila kuma moje prve mise donijela na dar Bibliju. Uvelike se iznenadila kad ju je morala odnijeti kući, jer sam je smio primiti tek kad navršim dvadeset i četiri godine i započnem studij teologije. Stoga je to što sam htio saznati nešto više o Bibliji bilo iz znatiželje, a ne iz potrebe.

Moja prva misa

Četrnaestog srpnja 1957. godine zaređen sam za svećenika i četiri dana kasnije održao sam svoju prvu misu u gradu u kojem sam rođen. Dvadeset i trećeg kolovoza počeo sam s radom u svojoj prvoj župi, La Neriuela u Madridu. Ondje sam ostao sve do 1959. godine, kada sam zbog narušenog zdravlja svojih roditelja zatražio premještaj. Dodijeljeno mi je mjesto kapelana u madridskoj gradskoj četvrti Canillejas, gdje su sa mnom mogli stanovati roditelji i sestra.

Premda su nas župni svećenik i članovi zajednice primili raširenih ruku, uskoro su se pogoršali odnosi između mene i tog svećenika. Razlog je bio njegov fundamentalistički, konzervativan stav u pogledu sadržaja propovijedi, primjene sakramenata, misne liturgije i štovanja Marije i svetaca.

Pitao sam se: “Zašto bih ja svoje propovijedi morao prilagođavati obrascima svog nadređenog svećenika? Zašto bih ispovijedi trebao odslušati prije mise, kada se tijekom mise ostvaruje okajanje grijehâ? Zašto svećenik dopušta da se tijekom mise osobito štuju Marija i sveci? Zašto bih tijekom mise i podjeljivanja sakramenata morao govoriti latinski, kad oni koji pribivaju bogoslužju taj jezik uopće ne razumiju?”

U svojoj prvoj župi sam u nekim dijelovima mise govorio španjolski, kao i tijekom pogrebâ i kršenjâ. To se većini onih koji su dolazili u crkvu toliko dopalo da se neprestano povećavao broji onih koji su se uključivali u misu i pomagali.

Promjene u župi

Nakon dvije godine ispričao sam tom svećeniku da sam u svojoj prijašnjoj župi neke dijelove mise održavao na španjolskom i da sam u misu uveo Bibliju. Nedugo nakon toga rekao mi je da ćemo nadalje – uz dopuštenje biskupa – velik dio liturgije i sakramente slaviti na španjolskom jeziku. Ali nedjeljne propovijedi i propovijedi na veće blagdane trebale bi ostati neizmijenjene. Jedna skupina konzervativnih svećenika odredila je teme i strukturu propovijedi, kako bi se nedjeljom posvuda držala ista propovijed.

Utvrдио sam da su sadržaji previše moralizatorski i premalo usmjereni na Bibliju, no uspjelo mi je da moje propovijedi usprkos tim odredbama budu više usredotočene na Krista. To je dočuo moj pretpostavljeni svećenik pa mi je, na moje veliko iznenađenje, rekao da će me kad god bude moguće osloboditi dužnosti propovijedanja i dati mi da samo vodim misu.

U tim teškim danima Biblija mi je uvijek bila nadohvat ruke, na noćnom stoliću, i sve sam više i više u njoj tražio istinsku, duboku i vječnu poruku spasenja, koja važi za mene i za sav svijet.

Gospodin je odgovorio

Jednoga dana Gospodin mi je dao odgovor na sva moja pitanja, tako što mi je dao da pročitam i razumijem treće poglavlje Ivanova evanđelja. Od toga dana Božja ljubav i Njegova obećanja bila su moje jedino mjerilo, moja snaga, moja punomoć i moje zrcalo. Zar prije toga to nije bilo tako? Jest, ali mi je sada na sasvim nov način postalo jasno da me Bog rodio nanovo putem svoje Riječi i Duha: *Jer Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenoga Sina da tko god u njega vjeruje ne propadne, nego ima život vječni* (Ivan 3,16). Tako je Bog postao moj Otac, a Isus Krist moj jedini, savršeni Spasitelj. To je bilo nešto posve novo za mene. U meni je nastala golem promjena. Moj prijašnji život izgledao mi je sada kao život nekog slijepca koji je pokušavao voditi druge slijepce.

U ljeto 1964. godine molio sam Gospodina da mi pokaže što da učinim sa svojim životom. U Rimokatoličkoj crkvi više nisam mogao ostati, jer me njezina hijerarhija prisiljavala propovijedati drugo evanđelje, a ne ono o spasenju po milosti putem vjere, spasenju koje se nalazi samo u Kristu.

U proljeće 1965. godine čuo sam za “bijeg” jednog svećenika koji je vodio sjemenište u Madridu. Uz pomoć nekog evanđeoskog propovjednika napustio je Rimokatoličku crkvu i otišao u inozemstvo, kako bi na jednom europskom protestantskom sveučilištu studirao protestantsku vjeru. Postupak mog kolege bio mi je odgovor kako da i ja napustim svećeničku službu i naučim više o Evanđelju slobode djece Božje. S tom namjerom nazvao sam Njemačku evanđeosku crkvu u Madridu, a oni su mi dali telefonski broj pastora Luisa Ruiza Povede. Čim sam tom čovjeku rekao da sam svećenik koji ima teškoća u pogledu vjerskih istina i savjesti, predložio mi je da odmah prekinemo razgovor i da se, umjesto toga, sastanemo na nekome mjestu, jer je policija često znala prisluškiivati njegov telefon. Tako smo se sastali osobno.

Smrtni grijeh ili znak novog života?

U to doba često sam imao osjećaj da ću se slomiti. S gledišta rimokatoličkog nauka živio sam u trajnom “smrtnom grijehu”: če-

sto sam sumnjao u svoju vjeru i odrješenje za taj i za druge grijeh nisam tražio u sakramentu ispovijedi; umjesto kod svog biskupa i svojih profesora teologije, biblijsku istinu tražio sam kod protesta-nata; odbacivao sam rimokatolički hijerarhijski autoritet; u tumačenju Biblije nisam se više podlagao crkvenom učiteljstvu; ispovi-jed svećeniku smatrao sam otuđivanjem prava i moći Boga, kome jedinom priliči opraštati grijeha po djelu koje je ostvario Njegov Sin Isus Krist; misu sam smatrao prijevornim nadomjeskom Kristovih zasluga na križu. (...)

Taj nutarnji sukob loše je utjecao na moje zdravlje, lišavao me sna i izazvao mnoge strahove. Na posljertku sam, zbog svoje ljubavi prema Kristu i vlastitog spasenja, morao sve napustiti.

Moj odgovor na Gospodinovu milost

Na izlazu iz tog tunela straha i tjeskobe pozvao me Gospodin Isus da mu odgovorim onako kako mu je treći put odgovorio Petar kad su ono bili na jezeru. Bile su to iste riječi koje sam prije svog zaređenja za svećenika bio izabrao za svoje životno geslo: *Gospodine, ti sve znaš. Ti znaš da te volim* (Ivan 21,17).

Tako me Gospodin izveo iz tame Rimokatoličke crkve u svjetlo Evandjelja milosti: *Jer milošću ste spašeni po vjeri; i to nije od vas: Božji je to dar; ne po djelima, da se ne bi tko hvastao* (Efežanima 2,8-9).

Juan Sanz je dovršio svoju zemaljsku utrku. Svjedočanstvo o svojoj vjeri je, između ostalog, ostavio u video-zapisu "Katolicizam: vjera u krizi" (španjolska inačica).

Profesorove metode ne djeluju

Od djetinjstva sam bio nemiran i u traganju za nečim što je pravo i pouzdano. U mojim mladalačkim predodžbama o životu, svećenička služba je bila ono što bi mi na najbolji način moglo pokazati istinu i donijeti spasenje mojoj duši. Jednom mi je jedan učitelj rekao: “Prije će kamen plutati na vodi negoli svećenik biti izgubljen.”

Tako sam stupio u sjemenište, gdje sam se školovao dvanaest godina. Ondje sam svoj život u potpunosti vodio u skladu s pravilima Rimokatoličke crkve i provodio sve propisane isposničke vježbe. Kasnije, kada sam bio profesor isposništva (askeze) i mistike te predstojnik na Seminario Metropolitano u Oveidu (Španjolska), uvodio sam druge u to. (Isposništvo je vještina vladanja nad samim sobom i podlaganja sebi svih strasti, čežnja i požude putem stroge samodiscipline, suzdržavanja i samokažnjavanja; isposništvo je nauk o težnji za isposništvom.)

Ali ja sâm nisam uspio postići samosvladavanje, mir i sigurnost, do čega sam svojim poučavanjem htio dovesti druge. Moj unutarnji nemir i mnoga razočaranja koja sam doživio u pogledu Rimokatoličke crkve, kada sam njezina učenja uspoređivao s Biblijom, odvodila su me u sve veći unutarnji sukob.

Dok je u meni bjesnjela ta duhovna borba, počeo sam slušati protestantske radio-emisije iz inozemstva. One su u meni pobudile glad za istinskom Božjom porukom pa je Biblija postala svjetlom i hranom moje duše.

Biblija, izvor istine

Želja da točno razumijem ono što je Isus naučavao dovela me do toga da sam stupio u vezu s jednom crkvom o kojoj sam bio čuo; crkvom u kojoj se vjerovanja uzimaju isključivo iz Biblije. Kada sam razgovarao s tim kršćanima i proučavao Bibliju, vidio sam Isusa Krista u sasvim novom svjetlu – kao savršenog Otkupitelja, kojemu se treba pristupiti jedino putem vjere, i to izravno i osobno.

Što sam više istraživao Bibliju, to sam jasnije uviđao zablude Katoličke crkve i htio doživjeti obraćenje onako kako ga opisuju Biblija. No budući da sam bio snažno vezan uz svoju crkvu, to sam iskustvo htio imati tako da ne napustim crkvu.

No s vremenom sam došao do uvjerenja da je Rimokatolička crkva putem svojih pogrešnih nauka (doktrina) i svoje složene hijerarhijske strukture odgurnula Isusa u stranu. Ta mi je spoznaja bila iznimno bolna.

Isus je istina i život

Nikada neću zaboraviti noć u kojoj sam se obratio. Ponovno je bio završio jedan dan teških nutarnjih sukoba i tražio sam pribježište kod Gospodina i u Njegovoj riječi, Bibliji. Uopće nisam mogao spavati.

Nisam se uopće napregnuto pokušavao moliti, no iznenada mi je srce ispunila molitva i nisam se mogao suspregnuti. Kao nikada dotad osjetio sam u sebi teret svojih grijeha iz ranijeg života. Pomislio sam: “Skroz-naskroz sam grešan i ne mogu se toga osloboditi. U Božjim očima sam nedostojan i nisam ni za što.” Nikada se ranije nisam osjećao tako nesposobnim za sve ono što je dobro. Tada mi je sinulo koliko često je u Bibliji Gospodin Isus pozivao k sebi one koji su se osjećali potpuno izgubljeni. To me snažnije privuklo k Njemu, jer je On obećao da će dati besplatno i nezasluženo oprostjenje.

Da, Krist je bio spreman doći ovamo na Zemlju i umjesto ljudi pretrpjeti kaznu za njihove grijeha. Umjesto da sâm pokušam pridodati nešto u pogledu svog spasenja, prepustio sam se u ruke Bo-

gu, svom Ocu, koji je za moje spasenje dao Gospodina Isusa Krista. Molio sam se: "Dođi k meni, Gospodine Isuse; prepuštam ti se kao svom jedinom, osobnom i potpuno dostatnom Spasitelju." Sati su protekli kao minute. Nikada dotad nisam sa svojim Gospodinom doživio tako nepomućeno jedinstvo. Duboko u svom srcu mislio sam: "O, Gospodine, ti si moj i ja sam tvoj; tvoj sam posjed za svu vječnost." Ne znam kako se to dogodilo, ali činjenica je da me potpuno napustila nesigurnost, oklijevanje i sumnjičavost te me potpuno ispunila radost. Donio sam odluku. Izbor između Isusa Krista i Rimokatoličke crkve bio je prepušten Gospodinu. Htio sam slijediti Njega, što god se bude dogodilo.

Znao sam da je Krist preuzeo vodstvo nad mojim životom i ujedini me sa sobom samo zato što sam se potpuno pouzdao u Njega. Gospodin nije samo nekakav dobar Čovjek koji nam pokazuje pravi put, nego je On sâm put. Gospodin nije samo Učitelj onoga što je istinito, nego je On sâm istina. Gospodin nije nekakav junak koji je svoj život predao za ljudsku stvar, nego je On jedini Spasitelj, i On je život svima onima koji mu se okrenu.

Spašen milošću, a ne djelima

Kao profesor askeze istraživao sam različite načine samosvladavanja i upravljanja ljudskim strastima, pa i načine kojima se služe pripadnici drugih religija, primjerice budistički redovnici. Uskoro sam postao stručnjak za različite tehnike koje su ljudi iznašli u svom stremljenju prema svetosti. Za znatiželjnog čovjeka kakav sam bio ja od velika je značenja bilo ponovno se vratiti Božjoj istini, Njegovim zapovijedima.

Kada sam govorio o svojim iskustvima, rado sam se služio sljedećim prikazom: Kad sam shvatio da je ljudska narav skroz-naskroz pokvarena, osjetio sam se kao brodolomac koji pred sobom vidi svjetla na obali. "Kada bih samo uspio stići do obale, bio bih spašen." Nije izgledalo da je obala tako daleko, ali to je varka, jer sve izgleda kao da je bliže kad se na to gleda s površine vode. Brodolomac zapliva i ispočetka dobro napreduje, ali prije negoli stigne do obale zahvati ga struja i ponovno ga odnese na pučinu.

Po drugi put se počne boriti s vodom i zapliva prema obali; no mora svladati struju i valove, inače će se utopiti. Pokušava uvijek iznova, ali mu ne uspijeva. Konačno je primoran priznati da mu prirodni zakoni ne dopuštaju da stigne na cilj. Ne preostaje mu ništa drugo osim da očajan i bespomoćan čeka svoj svršetak. Tako je to s čovjekom kada shvati kako se svojom ljudskom snagom ne može dopasti Bogu; kad shvati da vlastitom snagom nikada neće moći izbjeći Božju osudu.

Na obali vječnosti prebiva sveti Bog, koji se ne odriče svoje svetosti i svojih zapovijedi. One su kao snažne struje i valovi koji okružuju obalu vječnosti i čovjek ih ne može svladati vlastitim naporima, zato što je po naravi slab i grešan.

Nastavimo sa svojim prikazom pretpostavivši da, odjednom, s obale poleti helikopter. Hoće li pilot spaziti utopljenika? Da; približava se mjestu gdje se usamljen čovjek očajno bori s valovima. Izvuče ga iz vode i prenese preko valova i uzavrelog mora na sigurnost žuđene obale.

Taj primjer vrlo dobro prikazuje to što je učinio Isus Krist. On je od vječnosti bio zdesna Ocu. Potom je došao ovamo na svijet kako bi nas spasio. Podnio je visoke valove Božjega gnjeva kad je na križu Golgote na sebi nosio kaznu za grijeha. *Jer njega koji nije upoznao grijeh, on je zbog nas grijehom učinio da mi postanemo pravednost Božja u njemu* (2. Korinćanima 5,21). On je nebrojeno puta vidio grešnike kako se bore s valovima Božjeg zakona i ispružio im svoju spasonosnu ruku. Svaki izgubljeni čovjek koji se u potpunosti pouzda u Božju riječ bit će izvučen iz oceana prokletstva i premješten u nov život.

Spasenje nikada nećemo dobiti ako se djelomice pouzdamo u vjeru u ono što je Krist učinio za oproštenje naših grijeha, a djelomice u sakramente, odrješenja svećenikâ i svoja vlastita djela. Do istinskog spasenja dolazi tada kada se potpuno i isključivo pouzdamo u Isusa Krista.

Tako su oni koji su od vjere blagoslovljeni s vjernim Abrahamom. Jer svi koji su od djela Zakona, pod prokletstvom su; jer je pisa-

no: *“Proklet je svaki onaj koji ne ustraje u svemu što je napisano u knjizi Zakona i ne vrši to.” A da se po Zakonu nitko ne opravdava pred Bogom, očigledno je, jer: “Pravednik će od vjere živjeti.” A Zakon nije od vjere, nego: “Čovjek koji ih vrši, u njima će živjeti.” Krist nas je otkupio od prokletstva Zakona, postavši za nas prokletstvom; jer je pisano: “Proklet je svatko tko visi na drvetu” (Galacanima 3,9-13).*

Celso Muñiz je mnogo godina bio profesor jednog sveučilišta u Amsterdamu, gdje je i umirovljen. Njegova marljivost u radu za Gospodina dobro je poznata njegovoj braći u vjeri diljem Nizozemske.

Rimokatolički svećenik postao je radio-evan- gelizator

Rodio sam se na sjeveru Španjolske u tipičnoj rimokatoličkoj obitelji baskijskog podrijetla, a Baski slove kao najvjerniji katolici u Španjolskoj. Imao sam petoricu braće i jednu sestru. Ona je bila najmlađa od svih nas. Naš otac je bio odvjetnik i želja mu je bila da nam pruži najbolji mogući odgoj, a moja majka, predana katolkinja, brinula se za to da se naš život odvija prema strogim religijskim odredbama.

Za ljubav moje majke

Svećenik je redovito posjećivao našu obitelj. Uvijek iznova podsjećao je moju majku da je njezinih šest sinova Božji dar za koji bi zahvalnost trebala pokazati tako da barem jednog od njih preda za službu kod oltara. “Ako volite svoju djecu, tada im iskažite najveću čast koju majka može iskazati svojim sinovima. Ta najveća čast je svećenička služba.”

Stoga ne začuđuje što su naši roditelji, budući da su bili tako religijski nastrojeni i predani, doista smatrali dužnošću da nekoliko svojih sinova posvete za svećeničku službu. Premda moj otac nije bio protiv religije, nije se previše obazirao na savjet svećenika, jer je bio drugog mišljenja. Htio je da njegovi sinovi izuče nekakvo svjetovno zanimanje. Zbog toga ja nisam smio poći za svećenika sve dok mi otac nije umro, kad mi je bilo tek deset godina. Nakon toga mojoj majci nije bilo teško poduzeti potrebne mjere da me se primi u sjemenište. Nisam imao ni jedanaest godina kad sam u Madridu ušao u “malo sjemenište”. Obećao sam majci da ću dati ono najbolje od sebe, i nisam je htio razočarati nizašto na svijetu.

Ali kako dijete od jedanaest godina može razumjeti koji su zahtjevi svećeničke službe? Rim govori: “Tko jednom postane svećenik, zauvijek ostaje svećenikom.” Takva mi je sudbina pod pritiskom voljene majke bila dodijeljena u nježnoj dobi od jedanaest godina.

Je li Bog nepravedan?

U prvih šest ili sedam godina moje izobrazbe sve je išlo zaista dobro. Ali to se stubokom promijenilo čim je počelo izučavanje crkvenog nauka. Nastava teologije odvijala se na latinskom i po svršetku svake pouke učenici su imali prigodu postavljati pitanja ili upućivati prigovore u pogledu onoga što su odslušali.

Naš profesor je svoj doktorat iz teologije stekao u Rimu. Kad smo obrađivali dogmu o nepogrešivosti papa, odlučio sam postaviti pitanje. Nije mi bila namjera iskazati sumnju u to, nego sam htio da mi se pomogne da tu dogmu uskladim s pojmom Božje pravednosti prema ljudima, jer nije bila objavljena tako davno (1870. godine). Moja opaska je bila: "Bog je tijekom vremena učinio da bude sve teže spasiti se, i to ne izgleda pravedno. Zašto su se ljudi do 1870. godine mogli spasiti i doći u Nebo a da nisu vjerovali u tu dogmu, dok se mi koji sada živimo ne možemo spasiti ako u tu dogmu ne vjerujemo? Nije li Bog nepravedan zato što svakih nekoliko godina postavlja dodatne prepreke na putu do spasenja? Bog nije pravedan ako ja, kako bih došao u Nebo, moram svladavati veće doktrinarne prepreke negoli svi moji prethodnici."

Primijetio sam da profesor nerado sluša moja pitanja. Kad sam ga zamolio za objašnjenja u pogledu jedne druge teme, ljutito mi je odvratio: "Ako ne prestaneš gajiti tako opasne misli, jednog dana ćeš postati heretik."

Često smo znali vidjeti jednog od svojih učitelja kako prolazi hodnikom sjemeništa noseći u ruci Novi zavjet, koji je proučavao i o kojem je razmišljao. Kad je propovijedao, uvijek je propovijedao o Kristu. Svece nije spominjao nikada, a na svojim satovima više puta je znao reći: "Vjerujem da smo u nečemu u krivu. Krist kojeg

mi poznajemo nije Krist kojega nam opisuje Novi zavjet. Možda je to razlog zašto naše propovijedi, prije svega, djeluju na ženske osjećaje, dok se muškarci drže podalje od nas.” Nesumnjivo je da je taj čovjek spoznao ponešto od istine koja je u Kristu Isusu, ali se bojao to javno iskazati.

Suze radosnice svećenikove majke

Konačno je došao i trenutak svećeničkog zaređenja. Usprkos velikom značenju koje se pridaje zaređenju, i svim častima koje ću putem toga primiti, nisam se previše radovala. Moja vjera u Katoličku crkvu i u Boga već je dugo bila u rasulu.

Svečani čin održan je u Madridu. Moja majka i drugi rođaci doputovali su kako bi pribivali tom jedinstvenom slavlju. Ja i moje kolege iz sjemeništa zaređeni smo uz sjaj i raskoš putem složenih obreda koje su za takve prigode smislili stručnjaci Rimske crkve. Nekoliko dana nakon toga vodio sam svoju prvu misu i dao pričest vlastitoj majci i sestri. Gledao sam kako se majci niz lice kotrljaju suze pa se ni ja nisam mogao oduprijeti izvanrednim osjećajima koji su bili potaknuti putem tog svečanog čina.

Snažni muškarci uplašeni kao mali miševi

Nekoliko mjeseci nakon odmora kod svoje obitelji zaposlio sam se kao profesor španjolske književnosti u pokrajini Santander, na sjeveru Španjolske. Uz nastavu sam svaki dan vodio misu te povremeno ispovijedao ljude. Kako sam sada, u skladu s dogmom o transsupstancijaciji, svaki dan u rukama držao Boga (tijekom misne pretvorbe), i kad sam vidio kako mi se muškarci i žene dolaze ispovijedati, još sam se više udaljio od Boga.

Muškarci jaki poput hrastova klečali su preda mnom u ispovjedaonici i tresli se od straha kao mali miševi. Nisu imali potrebu priznati svoje grijeha i nisu znali što bi trebali reći, ali su se bojali vječne kazne s kojom im se prijetilo ako barem jedanput godišnje ne dođu na ispovijed. Ti poljodjelci nisu znali s čime bi započeli pa su me znali zamoliti: “Oče, pomozite mi tako da mi postavljate pitanja.” Tada bih ih ispitivao o grešnim djelima za koja sam mislio

da bi ih ljudi njihove vrste mogli počiniti. I premda nisam vjerovao da neki čovjek može opraštati grijehе drugome, nisam uskraćivao odrješenje nikome tko bi mi došao iskrena srca.

Vežan radnim mjestom

Među mojim kolegama učiteljima bilo je još nekih svećenika. S njima sam, naravno, razvio bliske prijateljske odnose. Više puta sam ih znao pitati: “Vjerujete li stvarno da komad kruha postaje Kristovo tijelo samo zato što mi kažemo ‘Ovo je moje tijelo’, i da se grešniku oprašta samo zato što mi izgovorimo: ‘Ja te u Kristovo ime odrješujem od grijehа’ ” ? Sjećam se kako mi je jedan od njih rekao: “Zašto uopće razmišljaš o tome? Mi imamo to namještenje i ne možemo promijeniti ništa u pogledu toga.”

U to sam doba već bio odlučio napustiti svećeničku službu. No, svejedno, nisam imao smjelosti navući na sebe protivljenje i pozornost kojoj bih bio izložen kad bih svećeništvo napustio dok sam u Španjolskoj. Znao sam da bi mi u mnogim mjestima vlastite zemlje čak i život bio ugrožen pa sam odlučio otići u inozemstvo, gdje bih u pogledu svojih uvjerenja mogao postupiti na odgovarajući način. Uspjelo mi je da na neko vrijeme budem premješten u jednu školu u Sjevernoj Americi. Kad sam se odande vratio u Španjolsku, vjersko okruženje činilo mi se nepodnošljivo usko i tegobno.

Kasnije sam otišao u London, gdje su se stekli povoljni uvjeti da napustim Rimokatoličku crkvu. Bio sam vrlo omiljen među svojim učenicima i nisam ovisio o potpori Katoličke crkve. Rimokatoličkom vodstvu u Londonu pismeno sam obrazložio svoju odluku i zamolio ih da na moje mjesto postave nekog drugog. Na taj naoko jednostavan način ostvarila mi se želja koju sam godinama gajio u svom srcu. Mislio sam da sam se riješio svega što ima veze s religijom, ali je ispalo sasvim drugačije. Bog je imao nakanu privući me k sebi.

Vjera jedino u Krista

Jedan propovjednik Anglikanske crkve, istinski Božji čovjek, dočuo je za moje duhovne borbe i počeo se zanimati za mene. Stoga

me pozvao k sebi da porazgovaramo o vjerskim pitanjima. Nastojao mi je pokazati istinu, ali ne samo zato što sam bio istupio iz Rimokatoličke crkve, nego i zato što sam se na taj način odvratio od svake druge religije, osobito od Boga. Sve naše razgovore zaključio je riječima: "Usprkos tvojoj učenosti, postoji nešto što ne poznaješ i što ti nedostaje: ti ne poznaješ Krista kao svog Spasitelja i nikada ga nisi primio u svoje srce."

Iskrenost i ozbiljnost s kojom je taj čovjek govorio, u meni je izazvala zadivljenost pa sam bio primoran priznati da nikada ranije nisam bio čuo za Božji način spasenja tako kako mi ga je on opisao: da je Isus Krist kaznu za naše grijehе podnio u potpunosti i da Njega moram upoznati na stvaran način i pristupiti mu s vjerom koja dolazi iz srca.

No onomu tko radi ne računa se plaća po milosti, nego kao dug; ali onomu tko ne radi, ali vjeruje u onoga koji opravdava bezbožnika, vjera se njegova uračunava kao pravednost. Kao što i David pripisuje blagoslovljenost čovjeku kome Bog uračunava pravednost bez djela, rekavši: "Blagoslovljeni su oni kojima su oproštena bezakonja i kojima su pokriveni grijesi. Blagoslovljen je onaj čovjek kojemu Gospodin neće uračunati grijeh" (Rimljanima 4,4-7).

Propovjednik mi je više puta objašnjavao Božji način spasenja, i tako mi je Bog u svojoj milosti podario svjetlo. Obuzela me nova glad za onime što je Božje, i to glad koju mi je dao sâm Bog.

Djelotvorna molitva

Jedne subote poslijepodne, kad me opet pozvao k sebi i dok smo ponovno razgovarali o istom predmetu, poveo me propovjednik do jedne pokrajnje prostorije, u kojoj su se bili okupili neki vjernici iz njegove crkve. Bio sam zapanjen kad sam ih čuo da se mole za mene. Otvoreno su iskazivali zabrinutost u pogledu moje duhovne dobrobiti. Propovjednik im je bio ispričao o meni i oni su se okupili samo zbog mene. Uvidio sam da je njima Krist stvarna osoba, jer su mu govorili kao da je zaista prisutan. To je za mene bilo nešto sasvim novo. Nikada nisam mislio da se netko može moliti Bogu tako usrdno i neusiljeno kao što su to činili ti ljudi. Katolicima, pa i svećeni-

cima, molitva je, gotovo isključivo, mehaničko ponavljanje određenih obrazaca. Njih je propisala Katolička crkva ili pak su ih napisali neki ljudi koji su, u nastojanju da pomognu drugima, pokušali riječima izraziti vlastite osjećaje Bogu ili svecima.

Bog mi je dao vjeru

Duh Sveti me duboko u mojoj nutrini uvjerio i Bog mi je dao vjeru u Krista i pokajničko srce. Nisam mogao učiniti ništa drugo doli iskreno se pomoliti Bogu: “Bože, istina je da Isus Krist spašava i daje nutarnji mir. Htio bih da mi se približi pa i meni da de taj mir.” Nisam točno znao što mi se upravo dogodilo, ali nestala je svaka sumnja i napustila me duhovna tama, što me tako dugo bilo mučilo, i osjetio sam mir i spokoj kakav nikada prije nisam poznao. Gospodin je postigao svoj cilj. Prešao sam iz smrti u život.

Opravdani, dakle, vjerom, mir imamo s Bogom po Gospodinu našem, Isusu Kristu (Rimljanima 5,1), u kome imamo otkupljenje po njegovoj krvi, oproštenje grijehâ, prema bogatstvu njegove milosti (Efežanima 1,7).

Nije dobro da čovjek bude sâm

Nedugo nakon svog obraćenja sreo sam ženu koja je kasnije postala mojom suprugom. Nekoć je bila učenica na mojem tečaju španjolskog jezika. Kad sam je upitao bi li mi htjela biti ženom, odbila me s rimokatoličkom uzrečicom: “Jednom svećenik, uvijek svećenik.” Bila je katolkinja, ali više nije imala nikakve veze s tom crkvom. Na poslijetku je pristala, ali uz jedan uvjet – da nikada ne zahtijevam od nje da postane protestantica. Znala je reći: “Ja nikada neću prijeći u neprijateljski tabor.” No ja sam bio siguran da će je Krist, koji je bio dovoljno snažan da mene privuče k sebi, također

spasiti. To je i učinio. Nije bilo nimalo teško pokazati joj zablude Rimokatoličke crkve pa ju je nakon toga Gospodin privukao k sebi.

Ljudima treba Evanđelje

Uvidio sam da mi je Gospodin stavio breme za Španjolsku i za dio svijeta u kojem se govori španjolski. Uveo me u službu radio-evangelizatora u južnoameričkoj radio-postaji pod imenom "Glas Anda" (HCJB). Putem emisija te postaje mnogi su katolici pristupili Kristu. Duboko sam uvjeren da trebamo naviještati Evanđelje, jer *ono je snaga Božja za spasenje svakomu tko vjeruje* (Rimljanima 1,16), i da to trebamo činiti sa svim sredstvima, kako bismo izišli u susret potrebama umirućeg svijeta. *Stoga vjera dolazi slušanjem, a slušanje po riječi Božjoj* (Rimljanima 10,17).

Manuel Garrido Aldama napustio je rimokatoličku svećeničku službu 1925. godine te prihvatio biblijsku vjeru u Krista. Kao i Miguel Carvajal, mnogo je godina radio u radio-postaji HCJB u ekvadorskom gradu Quito. Sada je kod Gospodina.

Isus je spasio čak i mene

Na svijet sam došao 9. travnja 1925. godine u španjolskoj pokrajini Vizcaya. Kad mi je bilo jedanaest godina, u građanskom mi je ratu poginuo otac. Nekoliko dobronamjernih, ali zavedenih, rođaka usmjerilo me na to da pođem putem svećeništva pa sam 24. rujna 1949. godine zaređen za svećenika. Potom sam punih osam godina u Španjolskoj bio djelatan u radu s mladima. Premda sam pokušavao druge, sâm uopće nisam imao nutarnji mir. Usprkos svim zavjetima na siromaštvo, čistoću

i poslušnost, usprkos neprestanim molitvama i pokorama, nije mi uspijevalo pobijediti strah i nemir vlastitog srca.

Najsavjesnije sam se držao nebrojenih pravila i propisa, primao sakramente i provodio obrede, a da nisam poznavao Krista kao svog Spasitelja niti pak sam imao volju za čitanjem Božje riječi. Stoga nisam mogao drugima predavati nešto što ni sâm nisam imao. No nikada mi nije ni palo na pamet da bi moja služba mogla biti protivna Duhu Svetom.

Božje milosrdno vodstvo

U međuvremenu mi je ponuđeno mjesto vikara u župi "Marijina spasenja" u gradu Rocha u Urugvaju. Prihvatio sam ga te vjerno provodio svoje poslanje, ali nisam nalazio spasenje od svoje muke.

Nikada do tada nisam razgovarao s nekim evanđeoskim kršćaninom (ili s protestantom, kako ih se obično naziva) niti sam imao ikakvu želju prijeći u drugu vjeru. No Bog me u svojem milosrđu

vodio na drugačiji način. Naime, u rujnu 1958. godine susreo sam u Buenos Airesu dvije evanđeoske kršćanke. Njihove riječi ostavile su ugodan dojam u mojoj duši. Molile su se Bogu s potpunim uzdanjem i temeljito su poznavale Njegovu riječ. Upitale su me jesam li spašen. Odgovorio sam da se nadam da ću jednom biti spašen na temelju Isusove zasluge i vlastitih dobrih djela. Tome su se usprotivile s dva biblijska retka: “Opravdani, dakle, vjerom, mir imamo s Bogom ... i krv Isusa Krista, Sina njegova, čisti nas od svakoga grijeha” (Rimljanima 5,1 i 1. Ivanova 1,7). Na to sam izjavio: “To je ono što se po nauku Katoličke crkve događa tijekom mise, kada se svakodnevno prinosi žrtva za naše grijeha i za mrtve.” Njihov odgovor glasio je: “Rimokatolička crkva i njezini svećenici mogu reći što hoće, no Biblija nam jamči: “A gdje je oprostjenje toga, nema više prinosa za grijeh” (Hebrejima 10,18).

Biblija kao temelj propovijedanja

Odmah sam pisao prijateljima u Španjolsku neka mi pošalju dvije Biblije: jedna je bila rimokatolički prijevod “Nacar-Colunga”, a druga je bila evanđeoska Biblija “Reina-Valera”. Čim su Biblije stigle počeo sam ih požudno čitati, i to sedam do osam sati dnevno. Zaključio sam da obje imaju jednak sadržaj i da se razlikuju samo po izboru riječi i po imenima svojih prevoditelja.

Božja riječ počela je iz korijena mijenjati moje razmišljanje. Nakon što sam proveo tri mjeseca u toj istinskoj “školi Božjoj”, otputovao sam u Buenos Aires sa željom da konačno upoznam evanđeoske kršćane. Tri duga dana pribivao sam njihovim susretima i raspravljao s njima. To je bilo dovoljno da me se uvjeri da je nemoguće da bi ti ljudi, koji su puni mira i radosti i uvijek se mole Bogu u ime Isusa Krista, mogli biti na pogrešnom putu.

Po povratku u Rochu nisam mogao ništa drugo doli naviještati Bibliju vjernicima svoje župe. Na misama koje sam vodio tih dana služio sam se, primjerice, usporedbom o sijaču, ili izvješćem o slijepcu pred Jerihonom ili Isusovim iskušenjem u pustinji. Iskoristio sam prigodu da i one koji su pohađali crkvu potaknem na čitanje Biblije. No nisam na temelju Biblije naučavao nijednu rimokatolič-

ku dogmu i bio sam čvrsto odlučio da neću napadati Rimokatoličku crkvu. Vlastito spasenje u to mi je doba izgledalo vrlo daleko. Osim toga, još sam uvijek bio vezan uz Crkvu osobnim interesima.

Stoga sam bio vrlo začuđen kad mi je na godišnjicu dolaska u Rochu, 21. veljače 1959. godine, došao biskup i saopćio da sam optužen da propovijedam “kao protestant”, zbog čega moram napustiti tu dijecezu i vratiti se natrag u Španjolsku.

Da sam bio propovijedao nešto što se protivi biblijskom nauku, bio bih spreman odmah to javno opovrgnuti. Premda po crkvenim zakonima onaj tko je optužen treba biti pismeno obaviješten prije negoli se provede crkvena cenzura, mene su bez toga ograničili u provođenju mojih dužnosti.

Savjest me nije optuživala pred Bogom, no svejedno sam se obratio nunciju i zamolio da mi se dopusti ponovni razgovor s biskupom. Taj put je biskup bio malo ljubazniji, ali sam ipak odlučio napustiti Rochu. Nakon osam dana odmora preuzeo sam mjesto svećenika u Rio Brancu.

Nijedan drugi temelj osim Krista

Ti dani promišljanja pomogli su mi da bolje upoznam Bibliju. Što sam više čitao, to veće je bilo uvjerenje da se Rimaska crkva potpuno odvojila od duha Evanđelja. Razloge koji su, na posljetku, doveli do mog napuštanja Rimokatoličke crkve potanko sam iznio u jednoj knjizi. Naziv joj je *Why I Embraced the Priesthood and Why I Left it (Zašto sam prigrlio svećeništvo i zašto sam ga napustio)*.

Sve spada na mjesto koje mu pripada: Krist je temeljna Stijena svoje Crkve, a ne Petar; mjerodavna je Biblija, a ne Predaja; djevica Marija je majka Otkupiteljeva, a ne Majka Božja; sveti Božji ljudi su nam primjeri, a ne posrednici.

U katoličkoj Bibliji sam otkrio da Bog u svojoj drugoj zapovijedi nije samo zabranio štovanje slika i kipova, nego i njihovu izradu: *Nemoj praviti sebi nikakav klesani lik ili ikakvo obličje bilo čega ... Nemoj im se klanjati niti im služiti* (Izlazak 20,4-5). Tu zapovijed je Rimokatolička crkva izostavila u svojim katekizmima.

O svećeničkoj službi Rimokatolička crkva naučava:

1. Svećenika, koga se naziva “ocem” (pater), Bog je postavio da naučava vjernike.
2. Da bi se dobilo odrješenje, grijeh je potrebno ispovjediti svećeniku.
3. Spasenje se može postići samo putem svećenika i putem Crkve. No Bog u svojoj riječi naučava:

1. Nikoga na Zemlji ne smijemo nazivati “ocem”, zato što je naš Otac Bog; Krist je naš Vođa, a Sveti Duh nas poučava i vodi u svu istinu (Matej 23,0-10; Ivan 14,26 i 16,13).

2. Grijeh se treba priznati Gospodinu, i na taj način čisti nas se od svake nepravdnosti (1. Ivanova 1,8-10).

3. Nema pod nebom drugog imena danog ljudima po kojem se trebamo spasiti, osim imena Krista Isusa, koji je na križu umro za grešnike (Djela apostolska 4,12 i 5,31; Hebrejima 7,25).

Budući da se više nisam mogao boriti protiv Boga, protiv Njegove riječi i protiv vlastite savjesti, na posljetku sam se odlučio prepustiti Bogu u ruke i odvojiti od Rimske crkve. Više negoli jedanput ispunila se Kristova riječ: “Upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi” (Ivan 8,32). Ja nisam učinio ništa drugo osim što sam postupio po ozbiljnom upozorenju zapisanom pri gotovo samom svršetku Biblije: *Izidite iz nje, narode moj, da ne budete dionicima njezinih grijeha i da ne primite od njezinih pošasti* (Otkrivenje 18,4).

Kao što je to bio apostol Pavao, i ja sam danas navjestitelj Evanđelja: *No, dobivši pomoć Božju, sve do ovoga dana svjedočim i malome i velikome ... da će Krist ... naviještati svjetlo narodu i poganim* (Djela apostolska 26,22-23).

José Manuel de León bio je u sjemeništu zajedno José Borrásom. Nakon što su obojica pronašla biblijsku vjeru, sreli su se u Madridu i podijelili svoja iskustva. Mnogo godina je José Manuel bio vjeran Gospodinov sljedbenik i svjedok. Na posljetku je živio u Urugvaju, u domovini svoje supruge.

Bio sam slijep, a sada vidim

Na ovaj sam svijet došao kao slijepac, ali ne u doslovnom, nego u duhovnom smislu. Rodio sam se 1899. godine u izuzetno brdovitom i nedostupnom dijelu Asturije, koji s pravom nazivaju “španjolskom Švicarskom”. Roditelji su mi bili predani katolici i bezuvjetno su vjerovali sve što je naučavala Rimokatolička crkva. Oni su, u pravom smislu tog izraza, imali slijepu vjeru, koju su prenijeli na svojih sedamnaestoro djece. Katolička vjera prožimala je srce, razum i samo tijelo svakog pojedinog od nas. Predanu ljubav i štovanje Marije usisali smo već s majčinim mlijekom, a kasnije su nas djecu poučavali važnosti medaljica, škapulara, krunica i svetačkih slika. Ono što je svećenik govorio bilo je zakon i po tome je trebalo postupati.

Dokle god mi seže sjećanje, osjećao sam se privučen svemu što je bilo povezano sa Crkvom ili sa svećenikom. Svećenike smo smatrali nadljudima lišenim uobičajenih ljudskih potreba i slabosti. Najveće zadovoljstvo bilo mi je služiti kao ministrant. Najvećom povlasticom i čašću smatrao sam to što sam se, kako bih pomagao svećeniku tijekom mise, rano izjutra mogao probijati kroz snijeg tri kilometra stazom među brdima. Kad mi je bilo sedam godina napamet sam znao molitve ministranata na latinskom.

Slijepa vjera u crkvu

Naše obiteljske pobožnosti sastojale su se od moljenja krunice i poduljeg zazivanja svetaca zaštitnika i provodili smo ih svake večeri, bez ikakva izuzetka. Cijela obitelj, uključujući i malu djecu, u tu bi se svrhu okupila u kuhinji, koja je služila i kao dnevna soba. Bilo nas je cijela gomila! Kad bi moj tata iz džepa izvukao krunicu, to je bio znak da svi kleknemo na kameni pod spremni za mučenje koje je, uglavnom, potrajalo četrdesetak minuta.

Moljenje krunice uključivalo je “Apostolsko vjerovanje”, trideset i pet molitava “Zdravo Marijo”, šest “Slava Ocu”, pet molitava “Oče

naš”, jedne “Anđele čuvaru” i tri lauretanske litanije. I kao da to nije bilo dovoljno, slijedio je čitav niz zaziva i molitava različitim djevicama, anđelima i svecima, koji su trebali osigurati osobitu pomoć za sve moguće životne okolnosti.

Štovanje slika

Religijski život za moje mladosti bio je usredotočen na jedan godišnji vrhunski doživljaj: blagdan “Djevice od Albe”, koji se slavio petnaestoga kolovoza, na dan Marijina uznesenja. Ta “Djevica” je bila zaštitnica našega kraja. Prema legendi je Djevica Marija srela nekog pastira na brežuljku po imenu Alba. U čast tog ukazanja ondje je sagrađeno svetište. Svake godine ophodnja od više tisuća hodočasnika izbliza i izdaleka pohodila bi to mjesto. Tijekom ophodnje kroz gorski kraj nosilo se kip Djevice odjeven u svečanu opravu, a pratili su ga vjernici koji bi zazivali njezino ime i iskazivali joj štovanje, molili je da učini neko čudo ili zahvaljivali za ono koje je već učinila. Svaka španjolska pokrajina štuje barem jednu takvu čudesnu Djevicu. Fatima ima stotine “kopija”!

Rimokatolička teologija pravi razliku između kipa i osobe koju taj kip predstavlja, ali je ta razlika sasvim teoretske naravi. Nema sumnje da smo i ja i ti jednostavni brđani uistinu štovali tu prikazu. Što se nas ticalo, taj je kip bio obdaren nadnaravnom snagom, premda se nije ni radilo o kipu u pravom smislu riječi, nego o nekoliko štapova koji su sačinjavali neku vrst kostura i na koje je bila nasadena glava, oko kojih je na poslijetku omotana svila i zlato. Kada sam jednog dana vidio kako žene koje su ukrašavale oltar skidaju odjeću s kipa, ostao sam bez riječi od zaprepaštenja. Djevica mojih snova bilo je obično drveno postolje! Ta razočaravajuća slika zauvijek je ostala urezana u mojem sjećanju.

Naš svećenik je primijetio da me privlači sve što je povezano s religijom pa mi je predložio da se školujem za svećenika. Budući da sam imao vrlo visoko mišljenje o tom pozivu, dopustio sam mu da me uvjeri, na golemu radost i zadovoljstvo mog duboko religioznog oca i na zaprepaštenje moje, jednako tako religiozne, majke, čija se majčinska ljubav i nagon usprotivila tome.

Redovnik i svećenik

Kad mi je bilo dvanaest godina napustio sam svoj dom, svoga oca, svoju majku, sestre i braću i nikada ih više nisam vidio. Ali uzvišenost svećeničkog položaja, privlačnost samostanskog života i dobri izgledi za spasenje moje duše nadvladali su prirodnu tugu koja me snašla kad sam se morao oprostiti od obitelji i svega što me okruživalo u djetinjstvu.

Poslali su me u jedan odgojni dom u pokrajini Valladolid, koji su vodili svećenici dominikanskog reda i koji je bio određen za dječake koje su njihovi roditelji izdvojili za svećeničku službu.

U četiri godine koje sam proveo u tom domu nisam naučio samo uobičajeno školsko gradivo, nego sam postao i odličan poznavatelj rimokatoličkog Katekizma. U to doba bilo je tako da mi je katolicizam obuzeo tijelo i nutrinu i u moju dušu usadio sjeme nesnošljivosti. Katekizam je tvrdio da postoji samo jedna prava Kristova crkva, izvan koje nema spasenja. Ta jedina crkva bila je "sveta katolička apostolska Rimska crkva". U to doba je u mojoj mladoj duši izgrađen prikaz Boga kao strogoga suca koji je uvijek spreman kazniti nas za naše grijeha; srditoga Bog kojega se trebalo umiriti dobrim djelima, pokorama i samokažnjavanjem.

U prve dvije školske godine više puta sam bio počašćen osobitim ocjenama, jer sam se primjereno držao svakog propisa i s velikom se marljivošću posvećivao učenju. Nakon te škole stupio sam u novicijat dominikanaca u Avili te sam, kad mi je bilo šesnaest godina, u poznatom samostanu Santo Tomas primio crno-bijelu redovničku odoru dominikanskog reda.

Doba muke

Cijela jedna godina bila je posvećena pojačanom proučavanju samostanskih pravila i propisa i nadstojnik je neprestano i temeljito pazio da se toga i držimo. Učili smo i napjeve za "Oficij Blažene Djevice Marije". Bilo je to godinu dana teških provjera i kušnja, koje su mogli izdržati samo oni najjači. Od 14. rujna do Uskrsa bilo je doba posta. Pisma koja su nam stizala ili koja smo slali pomno su cenzurirana od strane učitelja novakâ. Svaki doticaj s vanjskim svijete-

tom bio je zabranjen. Nismo smjeli čak ni porazgovarati s redovnicima i svećenicima iz samostana. Svaki tjedan, uglavnom subotom, morali smo se ispovjediti, i to učitelju novakâ, koji je ujedno bio i naš nadstojnik i neprestani nadziratelj. Lako je pretpostaviti da su se mladi novaci, u pravilu, silno bojali ispovjedaonice! (Te nemilosrdne prakse u međuvremenu su izmijenjene putem crkvenog kanonskog prava.) Sanjao sam i unaprijed se radovao tome što ću jednoga dana i ja biti potpun svećenik i to mi je davalo potrebno ohrabrenje da uspješno izdržim tih godinu dana preispitivanja i potpunog samoodricanja.

Prvi dio slobode primio sam 8. rujna 1917. godine kada sam, na Blagdan rođenja Djevice Marije, položio svoj zavjet kao redovnik dominikanskog reda. Uslijedile su još četiri godine studija u Santo Tomasu, u zgradi koja se nalazila neposredno do doma u kojem su boravili novaci.

Od dana kada sam kao dvanaestogodišnjak napustio roditeljski dom pa sve do svršetka studija u Santo Tomasu, kad mi je bila dva deset i jedna godina, nisam razgovarao ni s jednom ženom. Ženski rod je našim mladim srcima bio opisan kao nešto zlo i u više navrata pričali su nam vjeroučitelji priče o svecima koji nikada nisu vidjeli čak ni lice svoje majke. Mi smo trebali nasljedovati te "primjere nevinosti i čistoće".

Studij u Americi

Posljednje godine studija su me, zajedno s još sedamnaest studenata iz Santo Tomasa, poslali u Ameriku. Dobili smo crnu opravu kakvu nose sjevernoamerički svećenici te smo prvi put nakon devet

godina kročili ulicama Madrida. Promatrali smo lijepe mlade žene i crvenjeli u licu čim bi nam se susreli pogledi.

Imao sam samo dvadeset i jednu godinu i još nisam bio sreo nikoga tko nije rimokatoličke vjere. U ono doba svakoga se u Španjolskoj ubrajalo u pripadnike Rimokatoličke crkve. Doduše, čitao sam i čuo za protestante, ali nisam mogao vjerovati da takvi ljudi uistinu postoje.

Moja prva prigoda da upoznam nekoga tko nije katoličke vjere bila je na lađi kojom smo plovili za Sjevernu Ameriku. Na lađi je bio jedan američki gospodin koji je proveo nekoliko godina u Španjolskoj i sada se sa svojom zanosnom sedamnaestogodišnjom kćeri vraćao natrag u Sjedinjene Države. Kći je tečno govorila španjolski pa smo jednoga dana nas trojica kolega zašla u razgovor s njom. Zapanjeno smo utvrdili da je ona protestantske vjere. S gorljivom revnošću i s nimalo opreza počeli smo je "obrađivati". Upotrijebili smo sve što smo bili naučili o tome kako nekog protestanta obratiti na katolicizam.

Načeli smo temu o svetoj Djevici Mariji te djevojku upitali: "Zar ti ne vjeruješ u svetu Djevicu Mariju?" – "Vjerujem," glasio je njezin odgovor, "ali ne na isti način kao i vi." Taj priprost odgovor nas je zapanjio. "Zar ne znaš da se, ako želimo biti spašeni, trebamo moliti Mariji?" – "Ne, nisam to znala", odgovorila je brzo i bezbrižno. Na poslijetku smo joj u svom očajanju rekli: "Pa zar ne znaš da bi se djevojka kao što si ti trebala moliti Mariji kako bio očuvala svoje djevičanstvo?" Ona je na to zaplakala i potrčala stubama gore do svog oca i sve mu ispričala. Dvije minute kasnije dotrčao je on dolje do nas s revolverom u ruci, spreman da nas otpremi na onaj svijet. Da se nije umiješao zapovjednik lađe, vjerojatno bi to i učinio. To je bio moj prvi pokušaj evangeliziranja. Sada sam znao da se trebam bojati protestanata!

Pravi farizej

U Americi sam nakon toga proveo tri godine u teološkom sjemeništu dominikanaca u Louisiani, a zatim neko vrijeme na Sveučilištu naše Gospe (Notre Dame University).

Uskoro nakon zaređenja postavljen sam za kapelana u jednoj od najvećih župa grada New Orleansa u Louisiani. U toj sam službi proveo devet godina. Godine 1932. postavljen sam za svećenika te župe. Neumorno, marljivo i uspješno radio sam ondje šest godina. U župi se povećavao broj vjernika, bogoslužja su bila posjećenija, podjeljivano je više sakramenata i primano više novca. Kada sam stupio u svećeničku službu u crkvenoj školi je bilo otprilike četiri stotine i pedeset učenika. Dvije godine kasnije bilo ih je više od tisuću. Skrbio sam za to da stotine siromašne djece besplatno prime religijsku izobrazbu.

Dominikanski red iz počasti mi je dao službu nadstojnika u domu dominikanaca, koji je bio spojen s crkvenom zgradom. Tu smo zajedno živjeli nas petorica svećenika i dvojica laika. Bio sam i ispovjednik u više ženskih samostana, što pokazuje koliki sam ugled uživao kod nadbiskupa, kod svojih religijskih predstojnika i u svojoj župi. Uistinu sam bio pravi "glavar farizejâ", kojemu je trebao osoban susret sa živim Kristom.

Neočekivan obrat

U šestoj godini svog služenja u župi počeo sam sumnjati u ispravnost nekih nauka (doktrina) Rimokatoličke crkve. Najprije nisam više mogao vjerovati da svećenik tijekom ispovijedi ima vlast oprastati grijeh. No nisam više mogao smatrati istinitim ni nauk o transsupstancijaciji (pretvorbi), po kojem je Krist zaista tjelesno prisutan u hostiji i u kaležu.

Moja vjera u Rimokatoličku crkvu sve je više slabila. Budući da sam osjećao da više ne mogu živjeti kao licemjer, bavio sam se mišlju da se odrekнем svećeničke službe. Tada se Bog pomoću životnih okolnosti pobrinuo za povoljnu prigodu. Naime, general dominikanskog reda izdao je naredbu po kojoj su svi španjolski svećenici dominikanci u Louisiani morali napustiti svoje župe i prepustiti ih američkim dominikancima. Jedni su bili premješteni u Španjolsku, a drugi na Filipine. Napustio sam svoju župu bez ikakve ljutnje, jer sam osjećao da iza tog neočekivanog obrata stoji Božja ruka. No ustezao sam se od toga da napustim tu zemlju, koja mi je postala

drugom voljenom domovinom. Tako sam napustio svećeničku službu i završio na strmom putu grijeha.

Ali negdje na tome putu Bog mi se smilovao i spasio me od bijednog svršetka. Godinu i pola bjesnjela je u mojoj duši užasna borba. Više puta sam bio u iskušenju odvratiti se od Boga i svih svetaca. No tada sam se prisjetio Petrovih riječi: “Gospodine, kome ćemo ići? Ti imaš riječi vječnoga života.”

Svijet sa svim svojim zadovoljstvima i privlačnostima nije mogao ispuniti prazninu u mojem srcu pa sam, nakon što sam svoju sreću uzalud pokušavao naći u stvarima ovoga svijeta, spasenje svoje duše pokušao potražiti u jednom samostanu na Floridi. Namjeravao sam se potpuno predati Bogu u samoći samostanskog života i pokopati svoje “ja” među tim svetim zidovima i na taj način steći i zaraditi svoje spasenje. Smatrao sam da će mi u osami samostana Bog zasigurno podariti tu sigurnost spasenja i mir duše, za čime sam tragao.

To je bila moja namjera, ali je Bog imao druge nakane sa mnom. Otada pa nadalje bilo je očigledno da me vodi Božja ruka i upravo sam u samostanu upoznao evanđeosku vjeru.

Nadahnuta Božja riječ

Neko vrijeme radio sam u knjižnici samostana, u kojoj je bio jedan osobit ormar s natpisom “Zabranjene knjige”. Jednoga dana me svladala znatiželja pa sam otključao taj ormar. U njemu je bilo šest ili sedam knjiga, koje sam pročitao jednu za drugom. Bile su to vjerske knjige u kojima su izneseni razlozi zašto Rimokatolička crkva nije istinska Crkva Isusa Krista.

Počeo sam čitati i Bibliju. Do tada mi Biblija nije mnogo značila. Ona je, doduše, bila nadahnuta Božja riječ, ali mi je bilo rečeno da razum običnog čovjeka ne može spoznati pravo značenje onoga o čemu ona govori. Mislio sam da samo neki viši razum nepogrešivog autoriteta može iznaći što je Duh Sveti htio reći kad je nadahnjivao svete pisce pa sam, stoga, unaprijed oklijevao čitati Božju riječ te je razumijevao samo onako kako ju je taj nepogrešiv autoritet razumio i uobličio u rimokatoličkim časoslovima i molitvenicima.

Čitanje Biblije mi je u osami samostana sve više i više postajalo izvorom utjehe i novih misli pa sam počeo razumijevati stvarno značenje nekih od biblijskih redaka koje ranije gotovo nisam ni primjećivao. Osobito su mi poticajni bili sljedeći redci: *Jer jedan je Bog, i jedan je posrednik između Boga i ljudi: čovjek Krist Isus, 6 koji je sebe samoga dao kao otkupninu za sve, za svjedočanstvo u svoje vrijeme* (1. Timoteju 2,5-6). *Milost sa svima onima koji ljube našega Gospodina Isusa Krista u iskrenosti. Amen* (Efežanima 6,24). *Vjeruj u Gospodina Isusa Krista i bit ćeš spašen ti i tvoj dom* (Djela apostolska 16,31).

Duh izričito govori da će u posljednjim vremenima neki odstupati od vjere priklanjajući se zavodničkim duhovima i đavolskim nacima, licemjerno lažući ožigosani u vlastitoj savjesti, zabranjujući ženiti se i namećući suzdržavanje od jela koja je Bog stvorio da ih sa zahvalnošću uzimaju oni koji vjeruju i poznaju istinu. Jer svako je Božje stvorenje dobro i ne treba odbaciti ništa ako se uzima sa zahvalnošću (1. Timoteju 4,1-4).

U to doba je u vrtu moje duše bilo posijano sjeme Božje riječi. Dođue, pokušavao sam ugušiti to sjeme tijekom klijanja, ali je ono ralo i jednog je dana trebalo donijeti plod.

Baveći se crkvenom poviješću (poučavao sam tome mlade redovnike) sve sam više uviđao koliko je Rimokatolička crkva bila iskvarena u nauku i u djelovanju pa sam se u srcu sve više divio hrabrim vođama Reformacije.

Nakon dvije godine u samostanu nisam našao ni mir ni radost, za čime sam tragao. Što drugo da učinim?

Vojnik u američkoj vojsci

Nisam više htio ostati u toj sredini pa sam čeznuo za time da učinim nešto korisnije za ljude. Budući da je zemlja koja mi je postala drugom domovinom bila u ratu, odlučio sam učiniti ono najpoštenije što mi je bilo moguće: prijavio sam se u američku vojsku. Nakon temeljne obuke poslan sam u "Intelligence Training Center" u Camp Ritchie u državi Maryland. Za tu specijalističku obuku birani su samo najobrazovaniji. No naredbe smo primali od desetnikâ

i od vodnikâ, koji u građanskom životu vjerojatno nisu radili ništa drugo doli čistili ulice ili isprali suđe u restoranima. Govorili su vrlo sirovim jezikom, i što im je rječnik bio bogatiji nosili su više činove. Zahvaljujem Bogu za te muškarce, jer su me pripremali za moju buduću kršćansku službu tako što su me učili poniznosti, poslušnosti, podložnosti i duhovnom razumijevanju demokracije.

Neko vrijeme proveo sam u uredu vojnog kapelana. Taj kapelan, bojnik Herman J. Kregel, bio je duhovnik Nizozemske Reformirane

crkve, čovjek prosvijetljena razuma i zlatna srca. Uživao sam slušajući njegove nedjeljne jutarnje propovijedi, jer je govorio tečno i zanimljivo. I dok je moj razum pristajao uz njegova potanka i jasna objašnjenja doktrinarnih pitanja, srce mi je bilo privučeno njegovim uzornim ponašanjem, njegovom dobrotom, ljubavlju prema bližnjemu, širokogrudnošću i neusiljenošću. Prvi put sam zapazio da jedan protestantski duhovnik može biti sretan i ispravan u svojoj vjeri i djelovanju.

Za razliku od drugih armija, u američkoj nema vabljenja pripadnika drugih vjeroispovijesti. Odnosi između protestantskoga kapelana i mene bili su srdačni u okvirima uobičajenog odnosa između kapelana i vojnika, ali ništa više. On nije imao ništa protiv toga da pribivam protestantskim bogoslužjima. Napoljetku, pravo pojedinca na slobodu vjeroispovijedanja bilo je jedno od prava za koja smo se zalagali u ratu.

Spasenje jedino putem vjere

Jedne nedjelje je bojnik Kregel propovijedao o nauku apostola Pavla, to jest da se spasenje dobiva jedino putem vjere. Sve dotad

ja sam se čvrsto držao svog uvjerenja da se spasenje postiže na temelju dobrih djela. Nakon bogoslužja otišao sam u njegov ured reći mu što mislim o njegovim “heretičkim” izjavama. Naoružan biblijskim retkom iz Jakovljeve poslanice 2,24 (Vidite, dakle, da se djelima čovjek opravdava, a ne samo vjerom) rekoh mu: “Ako je vaša tvrdnja točna, Jakov je u krivu; ako pak je Jakov u pravu, onda ste u krivu Vi i Pavao. Ili pak morate priznati da u Bibliji postoji proturječje.” Odgovorio mi je: “José, u Bibliji ne može biti proturječja, jer je njezin jedini autor Sveti Duh, a On ne može proturječiti samom sebi.” S time sam se, naravno, u potpunosti složio.

“Dakle,” nastavi on, “kad Pavao veli da spasenje dolazi jedino putem vjere, on to govori s Božjega gledišta, a Bog može čitati naše misli i vidjeti što nam je u srcu. Što se Boga tiče, mi smo spašeni u trenutku u kojem povjerujemo. Ali ta vjera je čin povjerenja, a ne samo razumsko pristajanje uz nekoliko doktrinarnih izjava. S druge strane,” nastavljao je objašnjavati kapelan, “kada Jakov tvrdi da spasenje dolazi i putem djela, on govori s gledišta ljudi, koji ne mogu čitati naše misli niti pak mogu vidjeti u naše srce pa im je, stoga, potrebno nešto vidljivo i opipljivo kako bi utvrdili je li netko spašen ili nije. Što se tiče ljudi, spašeni smo kad činimo dobra djela; ali ta djela nisu korijen, to jest uzrok, nego ishod spasenja.”

S tim sam se objašnjenjem mogao u potpunosti složiti. Posljednja razumska prepreka bila je prijeđena. U svojoj glavi postao sam vjeran i obećao sam Gospodinu da ću nakon vojne službe svoj život dati u službu protestantizma. Ali za takvu službu još nisam bio podoban. Moj se razum obratio, ali je moje srce ostalo nedirnutu.

Grešnik se spašava

Molio sam se za svjetlo, čitao i proučavao, a u slobodne dane posećivao sam različite crkve u Marylandu i Pennsylvaniji. Htio sam utvrditi koja mi od njih najviše odgovara s biblijskoga gledišta.

Tijekom svojih izleta u Baltimore susreo sam ženu koja mi je kasnije postala životnom družicom: jednu baptisticu duboke vjere. Imala je privlačnu osobnost, izvanredan smisao za šalu i tankoćutno srce koje je ljubilo Krista. Naše kratkotrajne zaruke završile su

izvanredno sretnim vjenčanjem, koje je obavio jedan baptistički propovjednik u jednoj od baptističkih crkava. Moja draga supruga nije mi mogla podariti spasenje, ali mi je šest mjeseci nakon vjenčanja naš milosrdan Bog dao da nađem vječno spasenje.

U jesen 1944. godine postavljen sam za prevoditelja južnoameričkih časnika koji su studirali na vojnoj akademiji u gradu Fort Riley u Kansasu. Uz vojni istraživački rad istraživao sam i u duhovnom smislu, to jest tragao za istinom. Navečer jedne subote naletio sam na skup Vojske spasa, koji se održavao na ulici grada Junction City u Kansasu. Moji prvi osjećaji bili su ravnodušnost i prezir. No tada me nadnaravna sila ponukala da pažljivo pratim daljnji tijek sastanka. Neka mlada članica Vojske spasa iznijela je prodornu poruku, koju je završila pozivom okupljenima da vjeruju u potpuno dostatnu Kristovu žrtvu. Zatim je navela Isusove riječi iz Ivanova evanđelja 5,24: *Zaista, zaista, kažem vam: Onaj tko sluša moju riječ i vjeruje onomu koji me poslao ima život vječni i ne dolazi na sud, nego je prešao iz smrti u život.* U tome trenutku osjetio sam kako putem nadnaravne sile prođem iz smrti u život. Pao sam na koljena, priznao Krista Gospodarom svog života i primio ga kao svojeg Spasitelja. Što se dogodilo i kako se dogodilo, ne mogu objasniti; jedino mogu zajedno s onim slijepcem iz evanđelja posvjedočiti: *Jedno znam: bio sam slijep, a sada vidim* (Ivan 9,25).

Zbog očigledne promjene koja je nastala u mom životu nisam mogao poricati moć Svetoga Duha. U mom se životu zbilo nešto i više nisam bio isti čovjek. Zavolio sam ono što sam ranije mrzio i zamrzio ono što sam ranije volio. Nekome tko se nije rodio nanovo to može djelovati kao ludost, *jer naravan čovjek ne prima ono što je od Duha Božjega: jer mu je to ludost; i ne može to spoznati, jer treba duhovno prosuđivati* (1. Korinćanima 2,14). Moj život je od toga dana bio otvoreno svjedočanstvo preobražavajuće sile Svetoga Duha. Bio sam milošću spašen grešnik.

Propovjednik Evanđelja

Uskoro nakon vjenčanja odselili smo supruga i ja u Blue Ridge Summit, u brdovit kraj koji dijeli Maryland od Pennsylvanije. Pa-

stor tamošnje prezbiterijanske zajednice, C. P. Muyskens, bio je negdašnji školski kolega kapelana Kregela. I on je ranije bio duhovnik Nizozemske reformirane crkve. Redovito smo pohađali njegovu crkvu i istinski smo cijenili njegovu veliku darovitost kao propovjednika i pastira. Kad smo ga posjetili u njegovu domu duboko nas se dojmio njegov kršćanski obiteljski život. On svoju religiju nije ograničavao samo na propovjedaonicu, nego ju je provodio i u svakodnevi. Kod njega sam našao nadahnuće, vodstvo i ohrabrenje, koje mi je bilo potrebno na mom putu od vojnika do propovjednika Evanđelja.

Premda sam 24. travnja 1945. godine još uvijek služio u vojsci, u prezbiterijanskoj crkvi u Blue Ridge Summitu posvećen sam za prezbiterijanskoga pastora. Dva mjeseca kasnije primio sam s čežnjom očekivan spis kojim sam uz pohvalu otpušten iz službe u vojsci Sjedinjenih Država.

U jesen iste godine upisao sam se na Princeton Theological Seminary, gdje sam stekao naziv doktora teologije. Godina koju sam proveo ondje, nesumnjivo je bila najljepša godina mog života. Ondje sam dobio duhovnu izgradnju, zajedništvo s kršćanima, intelektualni poticaj i imao duboka duhovna iskustva. To razdoblje bilo mi je ono što je nekoć apostolu Pavlu bilo vrijeme koje je proveo u Arabiji. Kada okolnosti u tom učilištu usporedim s onime što sam proživio kao mladić u katoličkom sjemeništu, razlika je golema. Strah, stroga pravila i neprestan nadzor uzmaknula su pred ljubavlju, radošću i slobodom Božjeg djeteta.

Nakon svog obraćenja je José Fernández bio vrlo djelatna u naviještanju Evanđelja, osobito na istočnoj obali Sjedinjenih država i među ljudima španjolskoga govora. Danas je kod Gospodina.

Kako je za isusovačkog svećenika počeo život

Nakon što sam punih devetnaest godina kao rimokatolički svećenik neprestano bio u opasnosti da ću doživjeti brodolom, petnaestoga travnja 1956. godine sam po Isusu Kristu stigao do obale mira s Bogom.

Još kao mlad svećenik napustio sam Španjolsku, svoju domovinu, i odazvao se pozivu nekih južnoameričkih biskupa da dođem k njima kao pojačanje u borbi protiv protestantizma, koji se u Latinskoj Americi širio poput lavine. U duši jednog Španjolca postoji nagoni samoobrambeni odaziv protiv sva-

ke vrste protestantizma. Od kraljeva Karla V. i Filipa II. (16. stoljeće) povijest Španjolske bila je prožeta religijskim ratovima, vjerskim ukazima i inkvizicijom. Budući da je španjolskom kleru papa rekao da je Latinska Amerika misijsko polje za španjolske svećenike, to sam shvatio kao jasan znak za polazak. K tome sam rado htio djelovati u tom – za mene još nepoznatom – dijelu Zemlje, koji je nekoć bio najdragocjeniji posjed našega kraljevstva.

Za kratko vrijeme otkrio sam da je Latinska Amerika u pravom smislu te riječi nov i drugačiji svijet te sam u São Paulu (Brazil), kasnije u Argentini i na posljetku u Čileu, vidio kako protestantske skupine zahtijevaju društveno priznanje kakvo je imala i Rimokatolička crkva. Po mom pristranom gledištu to je bilo nešto što se nije smjelo trpjeti ni dopustiti. No božansko providenje mi je uskoro rasvijetlilo sve to.

Onaj koji je započeo dobro djelo u vama ...

Stigao sam u Antofagastu u Čileu, gdje sam kao katedralni svećenik imao odlične prigode provoditi svoje protu-protestantske zamisli. Kako su mi u ruke dospjeli neki evanđeoski spisi, bio sam spreman početi s borbom pa sam ih s prijezirom pročitao. Kasnije sam čitao neke protestantske knjige, koje sam se bio usudio čuvati u vlastitoj knjižnici.

Malo-pomalo naklonjenost je počela potiskivati onu smrtonosnu mržnju koju sam dotad bio gajio protiv protestanata i postajalo mi je sve jasnije da je protestantizam drugačiji negoli su nam o njemu pričali ili nas učili u rimokatoličkim teološkim školama.

Evanđeoske knjige bile su pune dubokog naučavanja koje je bilo crpljeno iz svetih knjiga Biblije. Izvanjski gledano, između protestantskih i rimokatoličkih knjiga nisam mogao utvrditi neke veće razlike, osim što je u protestantskim nedostajao "Imprimatur", to jest dopuštenje Vatikana da se to djelo tiska. No život evanđeoskih vjernika uvelike se razlikovao od života prosječnih katolika pa sam priželjkivao da i moji vjernici žive jednako čudorednim i ispravnim životom kao i ti omraženi protestanti.

Neočekivane okolnosti odvele su me iz Čilea u Boliviju, gdje sam nakon nekoliko mjeseci bio postavljen na častan položaj nacionalnog savjetnika rimokatoličke studentske organizacije JEC. Na to me mjesto postavio nadbiskup grada La Paza. Zbog te odgovorne službe na neko je vrijeme bilo zaustavljeno moje približavanje protestantizmu. No Bog je nastavio činiti djelo koje je bio započeo pa ne samo sam imao prigodu čitati evanđeoske knjige i traktate, nego i upoznati neke osvjedočene evanđeoske kršćane.

Sâm Krist je okajao naše grijeh

Moja rimokatolička vjera i moja svećenička služba približavala se brodolomu pa sam je uz goleme napore pokušavao spasiti. Na posljetku, to je moglo značiti da je sve to samo đavolska kušnja, kao što sam već bio čuo u pogledu sličnih slučajeva. Stoga sam napisao knjigu naslovljenu "Svećenik i hostija". Knjiga, doduše, nije bila objavljena, ali je bila službeno priznata od strane moje dijeceze. Na-

dao sam se da će poslanica Hebrejima potvrditi ono što sam u toj knjizi napisao, ali u njoj nisam našao ono što sam tražio: potvrdu za rimokatoličko svećeništvo. Jedini svećenik koji je u njoj opisan jest Isus Krist, koji se *pojavió jedanput na svršetku svijeta da od strani grijeh prinijevši na žrtvu sebe* (Hebrejima 9,26). Zatim sam u desetom poglavlju, u 17. i 18. retku, pročitao o tome da je nemoguće prinositi neku drugu žrtvu. Kako je došlo do toga da se u Rimokatoličkoj crkvi propovijeda da je misa beskrvno obnavljanje prave žrtve na križu, o kojoj naučava Biblija, i da ne postoji mogućnost ponoviti to što je Krist učinio jednom za svagda? I kakvu vrijednost ima beskrvna žrtva kad isti pisac poslanice Hebrejima naučava da *bez proljevanja krvi nema oproštenja* (Hebrejima 9,22)? Stoga i govori da je vječan Svećenik novoga Saveza, *sâm ostvarivši očišćenje naših grijeha, sjeo zdesna Veličanstvu u visinama*, gdje zauvijek živi da bi nas zastupao (Hebrejima 1,3 i 7,25).

Kada sam završio s proučavanjem poslanice Hebrejima osjećao sam kao da mi je neka nevidljiva i svemoćna ruka oduzela svećeničku opravu i položaj. Jedino svećeništvo koje je preostalo jest ono koje je sveti Petar opisao riječima: *Sami se kao živo kamenje ugrađujete u duhovnu kuću, sveto svećenstvo, da prinosite duhovne žrtve ugodne Bogu po Isusu Kristu* (1. Petrova 2,5). To je isto ono o čemu govori i poslanica Hebrejima: *Prinosimo, stoga, po njemu neprestano žrtvu hvale Bogu, to jest plod naših usana, koje zahvaljuju njegovu imenu* (Hebrejima 13,15).

Zatim sam uvidio koliko je nepotreban i pogrešan nauk o čistilištu. Naime, isti biblijski pisac neizravno govori da je “mjesto našeg čišćenja” Isus Krist, jer je On na križu prinio svoj život *sâm ostvarivši očišćenje naših grijeha* (Hebrejima 1,3). Ako nas je Krist očistio od grijehâ, zašto bi onda duše koje su spašene morale ići na još jedno mjesto čišćenja da se pročiste? Kakvo je to čistilište koje imaju katolici, a koje nije ni jedan jedini put spomenuto u Bibliji?

Isus je jedini put

Nakon tih spoznaja nedostajala mi je samo prigoda za postizanje cilja, koji mi je već tako jasno svijetlio u daljini. Putem Božjeg vod-

stva stupio sam u vezu s jednim mladim propovjednikom, u kojega je prirodna inteligencija bila udružena s dubokom ljubavlju prema Bogu i neuobičajeno velikim poznavanjem Biblije. Zvao se Samuel Joshua Smith i bio je ravnatelj biblijske škole za Indiose u gradu La Pazu. To je bio moj prvi uistinu osoban susret s nekim “krivovjercem”. Njegove su mi riječi prosvijetlile razum, otjerale moju sumnju i toliko mi potaknule srce da sam se istinski ohrabrio.

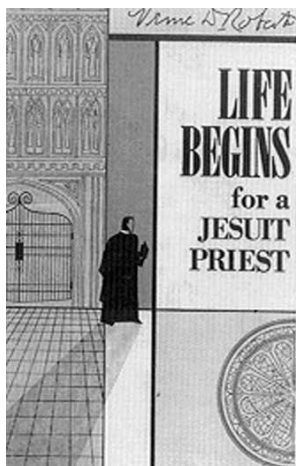
Idućeg dana sam ponovno posjetio Samuela. Kada sam se htio oprostiti, upitao me: “Što te sprečava u tome da Krista prihvatiš kao svog *jedinog* i *svedostatnog* Spasitelja?” Osjećao sam kako mi se srce topi i obuzeo me osjećaj sreće, dok su mi niz obraze potekle suze. Nije bilo potrebno više ništa: odmah nakon toga s potpunim sam uvjerenjem primio Isusa.

Krist je postao moj jedini Spasitelj, jer osim Njega na križu za mene nije umro nitko drugi. On je postao i moj *svedostatan* Spasitelj, zato što je Njegova krv svemoćna i jedina u stanju isprati mi grijeha s duše. Kako li su samo obredi, ceremonije i ljudske tradicije Rimokatoličke crkve bile neučinkovite u pogledu čišćenja moje duše za Boga. Tek sam sada razumio što je Isus mislio kad je rekao: *Ja sam put, istina i život: nitko ne dolazi k Ocu, osim po meni* (Ivan 14,6). Molio sam za oprostjenje zbog toga što sam tolike godine išao pogrešnim putem i bio sam odlučan odsada ići putem koji je Isus Krist.

Od tog trenutka znao sam da sam novo stvorenje u Kristu (2. Poslanica Korinćanima 5,17). Istodobno sam uvidio da me Bog opravdao i skinuo ogroman teret s mog srca, koji me sve do toga trenutka nemilosrdno pritiskao. Da, prešao sam *iz smrti u život* (1. Ivanova 3,14).

Još sam dva mjeseca morao obavljati svoje dužnosti u Rimokatoličkoj crkvi. Bilo je važno dobro promisliti o svim pojedinostima prije negoli poduzmem konačan korak. To su bili najmračniji

mjeseci mog života, ali je na posljetku Bog potrgao lance kojima sam tako dugo bio vezan.

Jednog sunčanog poslijepodneva otišao sam u slobodnu evanđeosku crkvu u Mirafloresu, u La Pazu, gdje sam odmah skinuo svoju svećeničku opravu i potom u građanskoj odjeći popio šalicu čaja te stupio u jednostavno, duhovno i srdačno zajedništvo s braćom i sestrama. Činilo mi se kao da ih oduvijek poznajem.

Tako je spušten zastor i završena je tragedija koju sam dugih devetnaest godina proživljavao kao rimokatolički svećenik.

José Rico je tečno govorio španjolski, portugalski i engleski. Djelatno je naviještao Evanđelje ljudima španjolskoga govora i služio kao pastir u jednoj mjesnoj zajednici u mjestu Othello, u američkoj saveznoj državi Nebraska.

Dvadeset i tri godine u isusovačkom redu

“Otkrio sam da u evanđeljima nema nikakva temelja za dogme Rimokatoličke crkve.”

Ta rečenica zapanjila je evanđeoskog pastora Samuela Vilu kad sam mu je izgovorio stojeći pred njim u svojoj crnoj svećeničkoj opravi. Očekivao je da sam došao k njemu po neki savjet, no ja sam već putem sile istine i djelovanja Božjega Duha bio osvjedočen i jedva sam čekao da mu objasnim što sam sve otkrio u Svetom pismu, to jest u Bibliji.

Moja je odluka bila čvrsta, premda je sâm taj korak bio bolan i opasan – i to osobito stoga što sam ga donio u Španjolskoj, gdje sam živio. Naime, nakanio sam napustiti svoj položaj profesora i ravnatelja Lojolina zavoda Barcelone i Tarrase, kako bih bio vjeran svjetlu koje sam bio primio.

Rimokatolička crkva nije prava Crkva

Na taj su me korak naveli brojni razlozi. Četrdeset i tri godine sam bio iskren katolik, petnaest godina intenzivno sam se školovao, deset godina služio sam kao svećenik i omiljeni govornik pred velikim skupinama i dvadeset i tri godine živio sam kao isusovac, to jest jezuit. Nakon svih tih iskustava došao sam do uvjerenja da Rimokatolička crkva nije prava Crkva Isusa Krista. Nakon trinaest godina pojačanog bavljenja apologetskim spisima došao sam do nepokolebljivog uvjerenja. Znao sam argumente s kojima svaka strana brani svoju vjeru i sve sam ih kritički preispitao.

Posegnuo sam za Biblijom i pokušao u njoj pronaći dogmu o nepogrešivosti, to jest o nezabludivosti, papâ. Nisam je nigdje našao. I gdje u Bibliji piše nešto o suzdržavanju od jela prije uzimanja euharistije ili nešto o misi? Nisam našao ništa o tome. Što više sam proučavao, to sam više uviđao da

je pravo kršćanstvo nešto sasvim drugo negoli rimski katolicizam. Što više sam istraživao Bibliju, to sam više bio osvjedočen u tu istinu. U katolicizmu se Isusa prikazuje kao nekakvog fosila, lešinu, kao nekoga tko je prikovan na križ – u svakom slučaju, kao nekoga tko više nije živ. Zbog toga Katolička crkva u svojoj vjeri ne može pobuditi pravu ljubav prema Isusu, a ondje gdje nema ljubavi za Njega, nema ni mogućnosti spasenja. U tome ne mogu pomoći ni mise, ni devetnice, ni škapulari, ni medaljice, ni slike svetaca. Sve je to beskorisno kad nema prave ljubavi i istinske vjere, a takva ljubav može postojati samo ako je netko uvjeren da Krist živi i da je Njegova žrtva dovršena.

U katolicizmu spasenje ovisi o svakom čovjeku osobno, o množini njegovih molitava, o nošenju škapularâ, o njegovu štovanju Marije, o primanju hostije ... Sve to i još mnogo drugoga dovelo me do spoznaje da naučavanje Rimokatoličke crkve ne može biti istina. Rado bih da i ti sâm, dragi čitatelju, postupiš kao što sam postupio ja! Meni su to bila nadasve ozbiljna pitanja.

Glad duše

Katolik s takvim spoznajama nalazi se u vrlo teškom položaju. Pogoden je sav njegov dotadašnji život, prisno okruženje i odnosi s vlastitom obitelji i prijateljima. Kad napusti Rimokatoličku crkvu, smatra se da je to učinio zbog samo dva razloga: ili je duhovno bolestan ili se zaljubio – ili pak i jedno i drugo. Kako pak su velike nutarnje nevolje iskrenih katolika! Pa i kad svaki dan pribivaju misi, neprestano ih muči pitanje: “Jesam li spašen ili sam izgubljen? Je-

sam li se ispravno ispovjedio?” Oni uopće nemaju mir. – Zar je to prava religija? Gdje u Evanđelju nalazimo bilo što o tome da bi se duše trebale tako mučiti? Kada su Isus Krist i apostoli primjenjivali takve postupke?

Prekrasno je to što naše srce može znati sljedeće: spasio nas je Isus Krist, naš Gospodin, i spašeni smo po milosti! Spasiti nas ne može čak ni držanje Božjih zapovijedi. Tako je i Pavao rekao: *Ne osujećujem milost Božju: jer ako je opravdanje po Zakonu, onda je Krist uzalud umro* (Galaćanima 2,21). Ljudsko spasenje ovisi jedino o Isusu Kristu, našem Bogu-Spasitelju.

Isus je pravi put

On je put i nikada nije rekao da bi put bila Crkva. *Ja sam put, istina i život: nitko ne dolazi k Ocu, osim po meni* (Ivan 14,6). Ali Rimokatolička crkva želi sama biti put i imati svu vlast nad istinom,

kako bi je oblikovala prema svojoj volji. Da bi to mogla činiti, putem svećeništva preuzela je mjesto Isusa Krista, a autoritet Biblije nadomjestila autoritetom sebe same.

Svakome tko želi naći istinu htio bih dati jedan jedini savjet: što je moguće češće čitaj sveta evanđelja i poslanice Novog zavjeta. U njima ćeš saznati što pravi kršćanin treba vjerovati i činiti.

Ja nikada neću moći dovoljno zahvaliti Bogu za to što me doveo do sebe i uveo u istinu. Moj otac i ostala rodbina žalosni su zbog mene, zato što sam, po njihovu mišljenju, otpao od vjere. Ali onaj tko naslje-

duje Isusa i Njegovu riječ čita u svoji njezinoj čistoći, bez dodataka i iskrivljavanja koje je Rimokatolička crkva stoljećima uvodila, ne može biti otpadnik od istinske kršćanske vjere.

Od samog svog obraćenja Luis Padrosa je bio marljiv navjestitelj Evanđelja. Skrbio je i za neke zajednice vjernika i pisao knjige. Na posljetku je djelovao u okvirima jedne mjesne zajednice vjernika na Istočnoj obali Sjedinjenih Država.

Od tame k svjetlu

Za svećenika sam zaređen 1951. godine, kad su mi bile dvadeset i tri godine. No 1977. godine obratio sam se Gospodinu Isusu Kristu i otad mu služim u istome mjestu u kojem sam dvadeset i šest godina bio rimokatolički svećenik. Moje je obraćenje dozrijevalo polako, korak po korak, tijekom mnogo godina i jedno je od onih golemih čuda kakva može učiniti samo Bog.

Kao svećenik, čvrsto sam nakanio do svoje smrti biti predanim sinom rimskoga pape. Bio sam potpuno uvjeren u to da je on Petrov nasljednik, vidljiva Glava cjelokupne Crkve i zamjenik Isusa Krista na Zemlji.

Prijevarni znaci i čudesa

Rimokatolička crkva je više usredotočena na Mariju negoli na Krista. Isto je važno i za moj život. Uvijek iznova pozivao sam ljude na to da mole svetu kronicu (jednolično ponavljanje molitava, uglavnom upućenih Mariji) i marljivo širio poruke s različitih mjesta Marijinih ukazanja. Danas, kad čitam Bibliju, znam da ta ukazanja i čudesa koja se tijekom njih događaju nisu ništa drugo doli očitovanja iz kraljevstva tame, koja zavode milijune duša i drže ih dalje od istine.

Apostol Pavao je unaprijed navijestio da će doći "Bezakonik", čiji je dolazak po djelovanju *Sotoninu sa svom silom i znamenjima i lažnim čudesima, i sa svim nepravednim zavaravanjem u onima koji propadaju jer nisu prihvatili ljubav istine da bi se spasili. I zbog toga će im Bog poslati djelotvornu zabludu da vjeruju laž:*

da budu osuđeni svi oni koji nisu povjerovali istini, nego su uživali u nepravедnosti (2. Solunjanima 2,9-12). Na jednom drugom mjestu Pavao je napisao da se sâm *Sotona preobražava u anđela svjetla* (2. Korinćanima 11,14).

Ja sam u tom sustavu bio odgojen i obrazovan i samo sam površno poznavao Sveto pismo. U stvari, temelj mojeg studija teologije bila je ljudska filozofija, a ne Božja riječ. Sâm sam bio zaveden i zavedio sam druge (2. Timoteju 3,13).

Napukli zdenci

Bio sam tako fanatičan i toliko predan naučavanjima katekizma Katoličke crkve da sam jednoga dana čak spalio “protestantsku” Bibliju, zato što nije imala službeno dopuštenje Vatikana, takozvani “Imprimatur”.

Ali sva moja odanost tom naučavanju i moja vjera u rimokatoličku organizaciju nije me mogla spriječiti u tome da budem potpuno nezadovoljan. Ispunjavao sam sakramente i oslanjao se na njih, ali mi je nedostajao onaj najveći dar koji Bog želi dati čovjeku, naime spoznaja da me Bog prihvatio jer su moji grijesi jedanput zauvijek oprošteni na Golgoti. Kao što to veli Božja riječ: *Opravdani, dakle, vjerom, mir imamo s Bogom po Gospodinu našem, Isusu Kristu, po kome vjerom imamo i pristup u ovu milost u kojoj stojimo i dičimo se u nadi slave Božje* (Rimljanima 5,1.2).

Strašno sam se bojao smrti i Božjega suda. Moja me religija poticala na to da Božje prihvaćanje zadobijem “zaslužnim djelima”, kao što su misa, sakramenti, krunica, ispovijed, samokažnjavanje i slično. No, usprkos svemu tome, imao sam snažan i zastrašujuć osjećaj da sam izgubljen. Usprkos svojoj teološkoj izobrazbi, nisam poznao jednostavan i otvoren put spasenja putem milosti. Sakramenti su bili kao napukli zdenci koji mi nisu mogli dati živu vodu, koju je moja duša žurno trebala.

Poziv na mom srcu

Šezdesetih godina prošlog stoljeća počeo sam se zanimati za ekumenski pokret. Naravno, moja velika nada bila je da će taj

pokret "odvojenu braću" dovesti do toga da priznaju rimokatoličku "Glavu" Crkve. Oni su trebali uvidjeti da po Isusovoj volji papa treba biti Nadpastir svih ovaca i da će se u poslušnosti papi ispuniti Božja želja da bude *jedno* stado i *jedan* pastir.

Kako bih mogao raditi u pogledu toga, morao sam najprije saznati kako, uopće, razmišljaju kršćani koji su odvojeni od Rima. Stoga sam počeo pratiti evanđeoske radijske i televizijske programe. Osobito su mi ostale u sjećanju jutarnje propovijedi jednog njemačkog evanđeoskog kršćanina, Wenera Heukelbacha, koji su bili odašiljani na Radio Luxemburgu. Svaki od njih završavao bi strastvenim nagovorom: "Upravo ti trebaš Isusa!" Za mene je taj čovjek, jednostavno, bio samo predstavnik jedne sekte, krivovjerac, ali me njegov poziv uvjerio da je u središtu njegove poruke Isus. *Zaista, zaista, kažem vam: Onaj tko u mene vjeruje, ima život vječni* (Ivan 6,47).

Svjetlo Svetog pisma

Jednoga dana u kolovozu 1975. godine, dok sam prolazio nekom ulicom u Firenci, ugledao sam evanđeosku knjižaru. Ušao sam u nju i htio malo razgledati što nude. Naslov jedne knjige pogodio me kao munja: *Rimokatolički nauk u svjetlu Biblije*. Kupio sam jedan primjerak, ali nije da sam se zbog tog štiva odmah obratio. Nije bilo jednostavno jednim udarcem odstraniti sve lažne nauke koji su bili ukorijenjeni duboko u mojem razumu., ali Sveti Duh je davao da u moj zamračen razum malo-pomalo prodire svjetlo istine.

Usljedile su još dvije godine nesigurnosti, oklijevanja i traganja. Jedino je Božjoj riječi, koja je pravi mač Duha, konačno uspjelo raskinuti sve lance zablude koja me tolike godine držala u okovima, *jer milošću ste spašeni po vjeri; i to nije od vas: Božji je to dar; ne po djelima, da se ne bi tko hvastao* (Efežanima 2,8-9). *Vjeruj u Gospodina Isusa Krista i bit ćeš spašen ti i tvoj dom* (Djela apostolska 16,31). *A ovo je to svjedočanstvo: Bog nam je dao život vječni, i taj život je u njegovu Sinu* (1. Ivanova 5,11).

Bog mi je darovao Svjetlo istine, sigurnost spasenja, oslobođenje od svih mojih strahova i, k tome, radost zemaljske obitelji, ta-

ko što mi je za ženu i pomoćnicu dao jednu sestru u vjeri i povjerio nam dvoje djece.

Je li se Rimokatolička crkva promijenila?

Danas mnogi evanđeoski kršćani misle da su se vremena promijenila i da je sada moguće ući u dijalog i zajedno s Rimokatoličkom crkvom postići jedinstvo svih kršćana. Koje li đavolske prijekove! Nauci (doktrine) te crkve nisu se nimalo promijenili. Ne, ona je svojim prijašnjim krivovjerjima dodala nova krivovjerja i osobito radi na tome da u jedno poveže sve druge religije. Primjerice, u pogledu budizma Drugi vatikanski sabor u dokumentu "Nostra Aetate", u drugom članku, govori: "U budizmu se, već prema njegovim različitim oblicima, priznaje korjenita nedostatnost ovoga promjenjivoga svijeta te se naučava put kojim će ljudi pobožno i s pouzdanjem postići bilo stanje savršenog oslobođenja ili će uspjeti, svojim vlastitim snagama ili višnjom pomoći, doprijeti do vrhunskog rasvjetljenja. ... Katolička Crkva ne odbacuje ništa što u tim religijama (nekršćanskim) ima istinita i sveta" (*Bilanca Koncila*, René Laurentin, Kršćanska sadašnjost, Zagreb 1971.).

Stoga nam je danas iznimno važno pokoriti se opomeni Božje riječi: *Nemojte biti neprimjereno ujarmljeni s nevjernicima: jer što zajedničkoga ima pravednost s bezakonjem? i kakvo zajedništvo ima svjetlo s tamom? A kakvu slogu ima Krist s Belijalom? ili kakav udio ima vjernik s nevjernikom? Kakav sporazum ima hram Božji s idolima? Jer vi ste hram Boga živoga; kao što reče Bog: "Prebivat ću u njima i u njima hoditi; i bit ću njihov Bog, a oni će biti moj narod."* "Stoga iziđite iz njihove sredine i budite odvojeni," govori Gospodin, "i ništa nečisto ne dotičite; i ja ću vas primiti i bit ću vam Otac, a vi ćete biti moji sinovi i kćeri", govori Gospodin Svevladar (2. Korinćanima 6,14-18).

Kao djeca svjetla hodite

Kada se osvrnem na mnoge godine koje sam proživio pod silom laži i zablude, s potpunom radošću mogu zahvaliti svom nebeskom Ocu što me oslobodio od vlasti tame i uveo u kraljevstvo svog lju-

bljenog Sina. *Jer nekoć ste bili tama, a sada ste svjetlo u Gospodinu: kao djeca svjetla hodite* (Efežanima 5,8).

Nakon svog obraćenja Salvatore Gargiulo je mnogo godina bio djelatan za svoga Gospodina na otoku Sorrento u Italiji. Od jeseni 2002. godine sa svojom obitelji preselio je u zapadni dio Švicarske. Neustrašivo i neumorno pronosio je Evanđelje u

osobnim susretima s ljudima i putem svojih propovijedi. Velika mu je želja bila dosegnuti izgubljene te upozoravati vjernike na zablude posljednjih vremena i boriti se za onakvu vjeru kakva nam je *jedanput zauvijek predana* u Svetom pismu (Judina poslanica 3b).

U ožujku 2008. godine – netom što je izišao iz kuće i pošao na susret s drugim kršćanima, kako bi s njima slavio Boga – Gospodin ga je pozvao u vječnu domovinu.

Rječnik stručnih i stranih izraza

Objašnjenja izraza navedenih u ovom tekstu ni u kom slučaju ne treba smatrati potpunim. Stručni izrazi iz rimokatoličkog crkvenog jezika, kao i druge strane riječi, objašnjeni su na temelju postojećih rječnika stranih riječi, dopunjene pomoću *navoda otisnutih kosim slovima ili naziva službenih katoličkih dokumenata*. **Masno otisnute riječi** u objašnjenju objašnjene su u tekstovima svjedočanstava.

Angelus (lat.: anđeo): molitva nazvana prema početnoj riječi teksta, koja se u Katoličkoj crkvi (od 13. stoljeća) moli prigodom javljanja zvona ujutro, u podne i uvečer; naziva se i "Anđeosko pozdravljenje", zato što sadrži riječi naviještanja djevičanskog rođenja, koje je Mariji uputio anđeo.

Apologetika: jedna od grana teologije, od drugog stoljeća po Kristu i književna vrsta koja obuhvaća i proučava razne spise u obranu kršćanske vjere. U prenesenom smislu: obrana bilo kojeg nazora ili nauka.

Bazilijevo pravilo: redovničko pravilo koje je u četvrtom stoljeću po Kristu uveo Bazil Veliki.

Bezgrešno zaćeće: dogmu o Marijinu bezgrešnom zaćeću donijela je Katolička crkva 1854. godine i ona govori da je Marija u trenutku kad je začeta u svojoj majci bila očuvana od svake vrste nasljednoga (istočnoga) grijeha.

Brevijar (Časoslov): molitvenik katoličkih klerika i redovnika, sadrži tekstove njihovih svakodnevnih molitava u određenim satima (časovima). Sadrži i odlomke iz Starog i Novog zavjeta, iz životopisa svetaca, homilije, molitve, himne, psalme i druge pobožne pjesme.

Bula: papinska pismena poruka u povodu velikih blagdana, kao što je, primjerice, *Bula najave Velikog jubileja 2000* pape Ivana Pavla II.

Dijecezansko sjemenište: svećeničko sjemenište nekog crkveno-upravnog područja, dijeceze.

Dijeceza: crkveno-upravno područje katoličkih biskupa.

Dispencija: oprost ili oslobođenje od općevažićeg propisa za neki zaseban slučaj, koje podjeljuju crkvene osobe ili ustanove nadležne za to.

Dogma: obvezujuća, mjerodavna vjerska izjava; poučak. Prema *Katekizmu Katoličke Crkve* (član. 88), nauk izložen u obliku dogme “kršćanski puk obvezuje na neopoziv pristanak vjere”.

Đakon: u Katoličkoj crkvi je to duhovnik koji je u posvećenja za jedan stupanj niži od svećenika (đakonstvo je prvo od triju “viših posveta”). Đakon može krstiti, voditi liturgiju, propovijedati i činiti još dosta toga, ali ne može slaviti misnu žrtvu.

Imprimatur: kao znak dopuštenja za tiskanje, u katoličkim Biblijama i drugim knjigama nalazi se latinski izraz “Imprimatur” (“neka se tiska”) ili “Imprimi potest” (“može se tiskati”), ili pak “Nihil obstat” (“ništa se ne protivi”), popraćen nadnevkom, mjestom i potpisom odgovorne osobe ili ustanove.

Indoktrinacija: uvođenje u nečiju doktrinu (nauk) ili svrhovito usađivanje neke ideologije. Utjecaj pojedinaca ili cijelih skupina da pomoću psiholoških načina u nekome izgrade određeno mišljenje ili stav.

Ispovijed: jedan od sedam sakramenata Rimokatoličke crkve (nazvana i sakrament pokore). Sastoji se od pokajničkog priznanja grijeha pred zaređenim svećenikom i od neposrednog **odrješenja**. Prema 989. članku “Zakonika kanonskog prava” svi vjernici dužni su barem jedanput godišnje priznati svoje teške grijeha. (*Katekizam Katoličke Crkve*, čl. 1480-1498.)

Kapelan: a) svećenik s osobitom zadaćom (primjerice, u bolnici ili u vojsci); b) u većim župama svećeniku se kao pomoć dodjeljuje kapelan.

Katekizam: udžbenik za vjersku izobrazbu. (*Zakonik kanonskog prava*, kan. 751, 1364)

Komuna: a) životna zajednica (samostanska); b) bratstvo (poput redovničkog) s osobitim religijskim ili misionarskim zadaćama.

Komplet: večernja molitva s kojom završavaju **molitve časoslova**.

Koncil (sabor): sabor na koji papa saziva biskupe i druge visoke crkvene zastupnike na razmatranje i odlučivanje o važnim crkvenim pitanjima. Osobito poznati sabori su:

Sabor u Trentu (1545.-1563.)

Prvi vatikanski sabor (1869.-1870.)

Drugi vatikanski sabor (1962.-1965.)

Kongregacija za nauk vjere: najviša vlast unutar papinske Kurije. Zadaća joj je baviti se pitanjima vjere i čudoređa. Ranije se nazivala "Sveti Oficij" ili "Inkvizicija".

Kongregacija: crkveno udruženje za određene zadaće.

Konsekracija (posvećenje): 1) liturgijsko posvećenje neke osobe ili predmeta, primjerice posvećenje svećenika ili oltara; čin "pretvorbe", to jest pretvaranje kruha i vina u "Kristovo tijelo i krv" tijekom misne žrtve.

Krivovjernik (heretik): netko tko uporno niječe ili sumnja u neki od nauka Katoličke crkve. Crkvena kazna za krivovjerca je ekskomunikacija (izopćenje iz zajedništva Katoličke crkve).

Krunica; rožarij: a) uzica s nanizanim zrcima ili kuglicama, s koje visi križ, a upotrebljava se kao pomoćno sredstvo za molitvu istog imena; b) niz molitava pod nazivom "Zdravo Marijo", koje se odbrojavaju pomoću nanizanih zrnaca, tijekom koje se podsjeća na neke od događaja iz Isusova života.

Laki grijesi: Katolička crkva razlikuje "lake grijeh" od "**smrtnih grijeha**". Laki grijesi se mogu "popraviti" bez ispovijedi i odrešenja, ali za sobom povlače **vremenite kazne za grijeh**. (*Katekizam Katoličke Crkve*, član. 1854-1876.)

Laudes: jutarnja molitva u katoličkom **Brevijaru** (jedna od molitava **časoslova**).

Lauretanske litanije: pripisuju se kapucinskom generalu Lovri Brindizijskom (16./17. stoljeće) i smatra se da su nastale u marijanskom svetištu u Loretu.

Limb: predpakao; mjesto u kojem su duše nekrštene umrle djece.

Litanija: molitva sastavljena od niza kratkih zaziva (otpjevanih ili izgovorenih) i prošnja za zagovor upućena Mariji ili nekim drugim umrlim svecima. Izgovara je predmolitelj, a sva zajednica ponavlja zaziv ili kratku prošnju.

Mali seminar: priprema za svećeničko sjemenište; za dječake od dvanaest do osamnaest godina starosti.

Matutin (zornica): noćna molitva časoslova.

Medaljica: privjesak na kojem je otisnuta slika nekog sveca; onome koji je nosi trebala bi pružiti zaštitu i donijeti osobitu milost.

Ministrant: dječak koji poslužuje svećenika tijekom mise.

Ministrirati: služiti tijekom održavanja mise.

Mirozov, povečerje: Povlačenje u tišinu na smireno razmišljanje i procjenu.

Molitve časoslova (dnevne službe, oficij): molitve katoličkih klerika i redovnika koje se ponavljaju u određenim satima (časovima). U njih su uključena čitanja iz knjige Psalama, napjevi i odjeljci iz spisa crkvenih otaca, a vezane su uz teme crkvene godine.

Monsinjur (moj gospodin): naziv (titula) visokog katoličkog svećenika.

Nepogrešivost ili nezabludivost pape: dogma o papinoj nezabludivosti (nepogrešivosti) proglašena je na Prvom vatikanskom saboru (1869.–1870.) papinskim dekretom *Pastor Aeternus (Vječan Pastir)*. Ona govori da papa posjeduje nezabludivost uvijek kada “kao vrhovni pastir i učitelj svih vjernika ... konačnim činom proglašava da je neki nauk o vjeri ili ćudoređu obvezatan”. Ako se netko usprotivi toj dogmi, “ima se isključiti” iz crkve. (*Zakonik kanonskog prava*, kan. 749.)

Nona: jedna od **molitava časoslova**.

Novena: devetodnevna pobožnost (kao priprema za neki blagdan ili neku osobitu molitvu vjernikâ).

Novicij (novak): naziv za budućeg redovnika ili redovnicu tijekom pokusnog razdoblja, novaštva.

Novicijjat (novaštvo): pokusno razdoblje za buduće redovnike ili redovnice. Novicijjat traje najmanje dvanaest ili najviše dvadeset i četiri mjeseca. Onome tko to izdrži, dopušta se “privremeno za-vjetovanje”. (*Zakonik kanonskog prava*; kan. 646-656.)

Nuncij: trajan diplomatski predstavnik pape pri nekoj stranoj vladi (veleposlanik, poklisar).

Oblati bezgrešnog začeca: naziv jedne katoličke vjerske zajednice koja se osobito bavi promicanjem štovanja Marije.

Odrješenje: otpuštanje grijeha, koje provodi svećenik; dio **ispovijedi**.

Oficij: a) službeno bogoslužje Katoličke crkve, u užem smislu molitva **časoslova**; b) služba i dužnosti nekog duhovnika; c) današnja **Kongregacija za nauk vjere** prije 1965. godine nazivala se “Sveti Oficij”.

Oprost: za oprost je potreban sljedeći preduvjet: nakon što je krivnja za neki grijeh oproštena (putem **odrješenja** tijekom ispovijedi), grešniku preostaje “**vremenita kazna**”, koju treba ispaštati u životu ili nakon smrti (to jest u čistilištu). Crkva ima vlast tu “**vremenitu kaznu za grijeh**” otpustiti djelomice ili potpuno, to jest zajamčiti **oprost**. Vjernici katolici oprost za sebe mogu dobiti pod točno određenim uvjetima ili se molitvom za zagovor obratiti dušama umrlih. (*Katekizam Katoličke Crkve, član. 1471-1479; Bula najave Velikog jubileja 2000 pape Ivana Pavla II.*)

Ordinacija; zaređenje: posveta (za đakona, svećenika ili biskupa).

Redovi: organizirane skupine ili pokreti u okrilju Katoličke crkve (primjerice, franjevci, benediktinci, dominikanci ili isusovci). Njihovi članovi uglavnom žive u zatvorenim zajednicama (samostanima) te u pogledu postizanja ciljeva svoga reda rade i u javnosti ili djeluju kao misionari u tuđim zemljama. Svaki od redova ima svoje **regule, pravila** koja potječu od utemeljitelja njihova reda.

Redovnik: pripadnik nekog od katoličkih **redova**, koji živi u samostanu i položio je tri zavjeta: siromaštva, čistoće i poslušnosti. Mnogi redovnici ujedno su i svećenici.

Redovnički svećenik: svećenik koji pripada nekom od redova, živi u samostanu ili pak provodi neku osobitu zadaću po nalogu svoga reda.

Padre (otac): naziv kojim Španjolci oslovljavaju svoje svećenike.

Pater (otac): redovnik ili svećenik Katoličke crkve.

Petrov primat, to jest **Petrovo prvenstvo: dogma** određena na Prvom vatikanskom **saboru**, po kojoj je Krist Petra postavio za kneza nad svim apostolima. S time je usko povezan “primat pape” nad svim drugim biskupima, što je nauk koji je, zajedno s dogmom o **nepogrešivosti**, a koju je donio isti sabor, obvezujuć za sve katolike.

Podđakon: najviše od četiri svećeničkih “nižih posvećenja”.

Postulant: onaj koji želi stupiti u neki od katoličkih **redova**.

Posvećenje ili **zaređenje:** jedan od sedam sakramenata Rimokatoličke crkve. Posvećenju za svećenika prethodi posvećenje za đakona. Najviše posvećenje je ono za biskupa.

Prefekt kongregacije za nauk vjere: najutjecajniji kardinal koji ima najviše ovlasti na papinskom dvoru, (kuriji).

Prima: jutarnja molitva katoličkog časoslova.

Primat: prednost; prvenstvo.

Prior: predstojnik, starješina samostana u nekim redovima.

Provincijal, to jest **otac provincijal:** predstojnik ili starješina nad samostanima neke redovničke provincije.

Profes: javno polaganje redovničkog zavjeta; redovnik, koji je položio zavjete ili sâm zavjet.

Postulat: pokusno razdoblje kandidata za pristupanje nekom od rimokatoličkih redova; prethodi **novicijatu**.

Prefekt; predstojnik: katolički duhovnik kome su povjerene osobite vodeće zadaće.

Regula: kratak opis pravila i temeljnih načela nekog reda ili samostana.

Rekreacija: samostanski izraz za stanku, odmor.

Sakrament: Religijski postupak koji, po rimokatoličkom nauku, onome koji ga provodi donosi spasenje. Rimokatolička crkva naučava da postoji sedam sakramenata: krštenje, potvrda (krizma), euharistija, pokora (ispovijed), bolesničko pomazanje, svećeničko zaređenje i ženidba. *Sakramenti ... su nužni za spasenje (Katekizam Katoličke Crkve, član. 1129).*

Seksta: jedna od molitava časoslova.

Sekularni svećenik: vidi pod “svjetovni svećenik”.

Sigurnost spasenja: potpun spokoj i sigurnost u pogledu oslobođenja od sile grijeha i budućeg Suda; vjernikovo čvrsto unutarnje uvjerenje da je od Boga već primio vječan život. Biblija naučava da je takva sigurnost moguća, dapače da je za pravog vjernika ona nešto uobičajeno (1. Ivanova 5,13). Rimokatolička crkva proklinje (izopćuje) one koji to priznaju.

Smrtni grijesi: u katoličkoj teologiji to su grijesi koji osobu koja ih je počinila, ako nisu okajani i oprosteni u ispovijedi, nakon smrti vode u pakao. **Smrtni grijesi** su svjesno i voljno kršenje deset zapovijedi. (*Katekizam Katoličke Crkve, član. 1854-1876.*)

Superior: predstojnik samostana, reda ili zajednice.

Svetogrđe: bogohuljenje; ogrješenje protiv predmetâ ili mjestâ religijskog štovanja.

Svjetovni ili sekularni svećenik: svećenik može biti redovnik ili “svjetovni”, odnosno “dijecezanski”. Za razliku od redovnika, svjetovni svećenik ne živi u samostanu i nije podložan nekom od crkvenih redova, nego radi u svojoj župi, “u svijetu”, to jest među narodom.

Škapular: dio gornje odjeće koju nose pripadnici nekih od katoličkih redova. Simbolički **škapular**, načinjen od komadića posvećenog platna, nose i laici u nadi da će ih on zaštititi od zla. Nosi se ispod odjeće.

Talar: službena odjeća duhovnikâ, duga svećenička halja.

Terca: jedna od molitava časoslova.

Tonzura: u krug obrijana kosa na tjemenu redovnika.

Transsubstancijacija (pretvorba): obred po kojem se tijekom mise supstancija kruha i vina pretvara u supstanciju tijela i krvi Isusa Krista.

Vespera (večernja): jedna od molitava časoslova.

Vikar: zaređeni svećenik koji (još) nema punu odgovornost za neku župu.

Vremenite kazne za grijeh: nakon što netko tijekom ispovijedi prizna svoje grijeha i obavi sve ono što mu je svećenik odredio za pokoru (primjerice, izmoli određeni broj molitava krunice), ostaju mu još **vremenite kazne** za grijeha, koje mora otrpjeti u ovom životu ili u čistilištu – osim ako putem odrješenja ne bude oslobođen iz čistilišta. Od “vječne kazne” (pakla) oslobađa samo potpun **oprost**.

Izvori:

Katekizam Katoličke Crkve, Hrvatska biskupska konferencija, 2012.

Zakonik kanonskog prava (CODEX IURIS CANONICI), Glas Koncila, 1996.

Preporuke

James G. McCarthy

Što bi svaki vjernik trebao znati

Euroliber, Split 2017

ISBN 9789536423514

James G. McCarthy

Evandjelje po Rimu

Baptistička crkva Emanuel/TBA, Krapina 2017

ISBN 953-98368-5-9

Wolfgang Bühne

Ich bin auch katholisch

Die Heilige Schrift und die Dogmen der Kirche

CLV, 2006

ISBN 3-89397-122-X

Helmut Mehringer

Meine Suche nach Wahrheit

CVD, 1992

ISBN 3-89436-048-8

Dave Hunt

Die Frau und das Tier -

Geschichte, Gegenwart und Zukunft der römischen Kirche

CLV, 1995

ISBN 3-89397-244-7

M.Green/W.Plock

Errettung aus Gnade?

Was lehrt die römisch-katholische Kirche?

CMD, 2005

ISBN 3-9810173-1-5

Pročitajte i svjedočanstva 26-50 objavljena u drugom svesku knjige “Od Rima Kristu”!

Engleski: ***Far from Rome, Near to God***

Banner of Truth 1997

Francuski: ***Leur chemin ne mène plus à Rome***

La maison de la Bible, 2005

Talijanski: ***Lontani dal Papa, Vicini a Cristo***

RdG Edizioni Grosseto 1998

Španjolski: ***Lejos de Roma, Cerca de Dios***

Editorial Portavoz 2000

Njemački: ***Von Rom zu Christus*** (knjiga 1 i 2)

CLKV, 2001/2006

Poljski: ***Daleko od Rzymu ... Blisko Boga***

Warszawa 2004

Rumunjski: ***Departa de Roma, aproape de Dumnezeu***

Agape 2001

Portugalski: ***Verdadeiramente livres***

Editora Fiel, 2004/2018

Predložene knjige možete naručiti od:

Bibeln&Bücher Pfäffikon

Hochstrasse 180

CH-8330 Pfäffikon ZH

Švicarska

Tel. +41 44 937 18 64

bub@clkv.ch – www.clkv.ch

Richard Bennett /Martin Buckingham (izd.)

OD RIMA KRISTU

Katolički svećenici nalaze istinu

Znate li koliko dugo traje studij rimokatoličkog svećenika?

Je li Vam neki svećenik već pričao o radostima i teškoćama svojeg poziva?

Je li Vam poznato značenje misne žrtve?

Znate li da Rimokatolička crkva po svojoj dogmi proklinje svakoga tko odbacuje nauk o nepog rešivosti pape?

Na stranicama ove knjige dvadeset i petorica neg dašnjih rimokatoličkih svećenika iznose uvid u:

- svoje pobude, zašto su izabrali svećenički poziv
- ono što se zbiva unutar zidova samostana i svećeničkih sjemeništa
- nutarnje borbe i izvanjske teškoće koje su proživljavali kad su u svojem traganju za istinom propise i dogme svoje crkve počeli uspoređivati s Biblijom.

S uvjerenjem i ljubavlju:

- pričaju o onome za što su utvrdili da je Istina
- svjedoče radosnu vijest o spasenju po milosti
- potiču čitatelja na to da naučavanje Rimokatoličke crkve savjesno provjeri pomoću Biblije
- objašnjavaju zašto nije moguća ekumenska suradnja s Rimom ako se ne zanemari biblijska istina

Knjiga koju ne bi trebali pročitati samo katolici!

Izdavačka kuća CLKV